

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

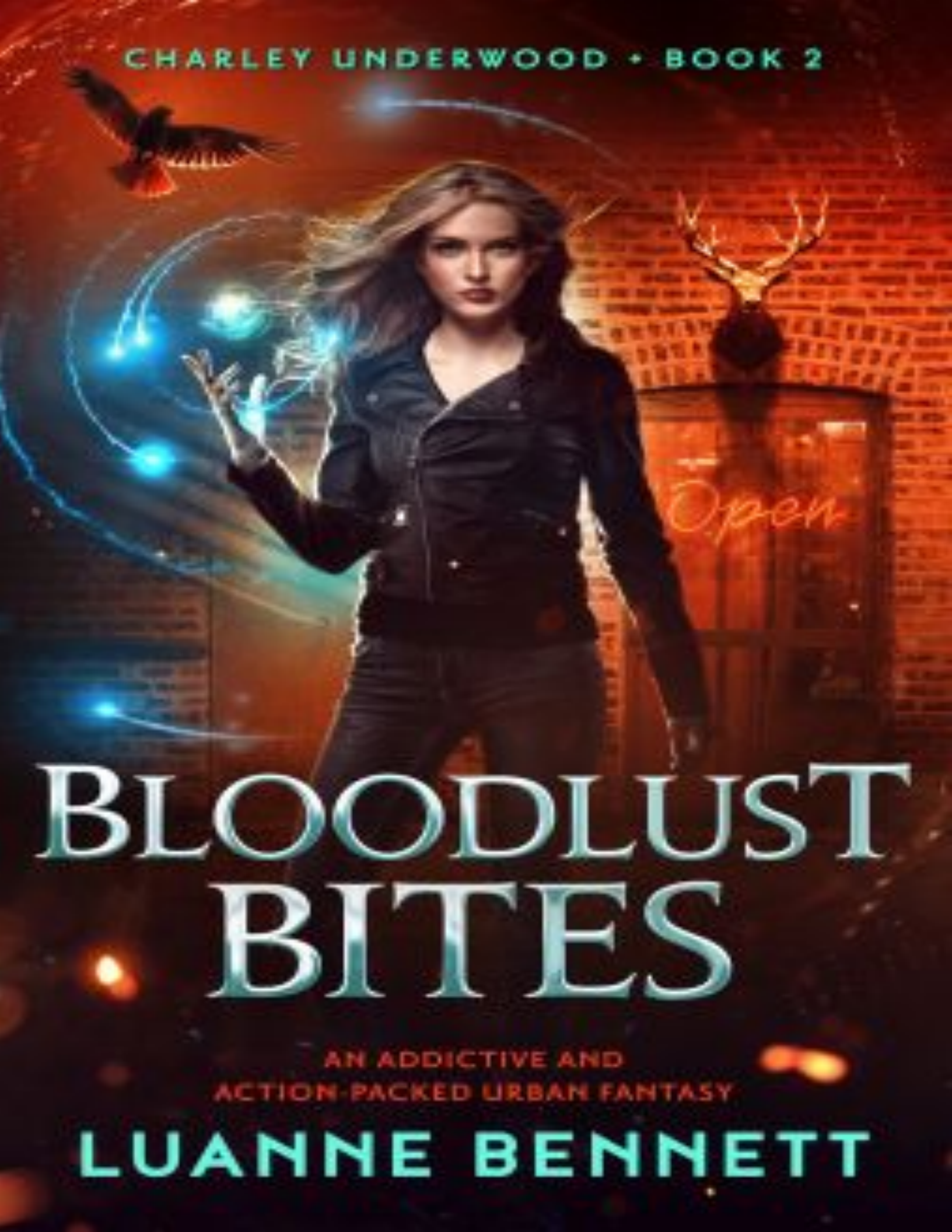
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLEY UNDERWOOD • BOOK 2

BLOODLUST BITES

AN ADDICTIVE AND
ACTION-PACKED URBAN FANTASY

LUANNE BENNETT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN TUTKUSU ISIRIKLARI

BAĞIMLILIK YARATAN VE AKSIYON
DOLU BİR ŞEHİR FANTEZİSİ

CHARLEY UNDERWOOD
KİTAP 2

LUANNE BENNETT

SECOND SKY

OceanofPDF.com

BOOKS BY LUANNE BENNETT

CHARLEY UNDERWOOD SERISI

[Kan Tutkusu Blues](#)

[Kan Tutkusu](#)

[Isırıkları](#)

FITHEACH ÜÇLEMESİ

[Tılsım Hırsızı Kan](#)

[Hırsızı](#)

[Kader Hırsızı](#)

KATIE BISHOP SERISI

[Kemiklerin Kavşığı](#)

[Blackthorn Korusu](#)

[Shifter's Moon](#)

[Karanlık Bülbul](#)

[Bayou Kings](#)

[Kraliçeyi Büyüle](#)

[Kirli Cadı](#)

[En Karanlık Baba](#)

WINTERBORNE EVİ SERISI

[Karanlık Miras](#)

[Vahşi Oğullar](#)

[Kral'ın Hesaplaşması](#)

JESSE AMES'İN GÜNLÜKLERİ

[Kızıl Dul](#)

[Gods & Savages](#)

[Sezonu Açıyor](#)

Sesli Olarak da Mevcuttur

Bloodlust Blues ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

[Luanne'den Daha Fazlasını](#)
[Dinleyin Luanne Bennett'in](#)
[Kitapları Luanne'den Bir](#)
[Mektup Bloodlust Blues](#)
[Teşekkür Yayın Ekibi](#)

OceanofPDF.com

Bobby için. Çok hızlı geçti.

OceanofPDF.com

ONE

Stag'ın ön kapısının aralık olduğunu gördüğümde hareketsiz kaldım. Daha anahtarımı kilide tam sokmamıştım ki kapı kendiliğinden açılmaya başladı. İçeri adım attıktan sonra, sipariş penceresinden mutfağın ışığının yandığını fark ettim.

"Köpek mi?"

Kamyoneti ön tarafta değildi ama bazen Dog arka tarafa park eder ve ara sokaktan içeri girerdi. Ama saat daha sabahın yedisiydi. Güneş daha doğmamıştı bile. Dog, Stag'a nadiren saat ondan önce gelirdi. Bazen teslimat günlerinde daha erken gelirdi. Bazı idari işleri halletmek için gelirdim ama onun ya da diğer çalışanlarımdan herhangi birinin henüz burada olması için bir neden yoktu.

Koridora doğru yürüdüm ve mutfak kapısını iterek açtım, yarı yarıya Köpek'in kilerden çıktığını görmeyi bekliyordum. Mutfak boştu, ama biri kasırga gibi mutfağın altını üstüne getirmişti. Her yerde kırılmış tabaklar vardı, dolaplar ve buzdolabı açıktı. Bunu her kim yaptıysa bir şey arıyordu ve ne olduğu hakkında iyi bir fikrim vardı.

Koridordan bir ses geldi. Bir bıçak kaptım ve parmaklarım beyazlaşmaya başlayacak kadar sıkıca kavrayarak mutfaktan çıktım. Arka odada biri vardı.

"Silahım var, o yüzden arka kapıdan çıksan iyi edersin!" Odaya doğru sürünürken bağırdım. "Barda mal bulundurmuyoruz, bu yüzden vaktinizi boşa harcıyorsunuz." Muhtemelen kooperatifin kan stoğunun peşindeydiler, ki bunu da iyi bir nedenden ötürü barda tutmuyorduk.

Ses kesildi. Kapı tokmağına uzanırken elim titredi ama ben tutamadan kapı açıldı. Diğer tarafta, birkaç gece önce Tucker'ı arayan iki adam duruyordu.

İçlerinden biri beni gömleğimden tutup duvara yapıştırırken bıçak elimden kaydı ve soğuk eliyle beni boynumdan duvara sabitledi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nerede o?"

Konuşmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordum, sonunda bir kelime söyleyebilmem için beni susturdu. "Sana zaten söyledim. Aradığınız kadını tanımıyorum." Bundan gurur duymuyordum ama son zamanlarda yalan söyleme konusunda oldukça iyi olduğumu düşünüyordum. En azından beyaz yalanlar söylemekte. Ama eli tekrar sıkılaştığında, buna inanmadığını anladım.

"İşverenimiz yalancılardan pek hoşlanmaz." Yanağımı sertçe okşadı. "Ona yalan söyleyenlere ne yaptığını öğrenmek istemezsin, o yüzden hâlâ yapabiliyorken itiraf etmelisin."

Diğer adam, simsiyah saçlı olan, yüzünde taş gibi soğuk bir ifadeyle masaya yaslanmıştı.

Kapının yanında bir silah sesi duydum. "Ve burada kendimizi tehdit eden yabancılara ne yaptığımızı öğrenmek istemezsin." Beau elinde bir tüfekle kapının önünde duruyordu. Kamyonetimin koltuğunun arkasında sakladığım tüfek. Masadan kalkıp ona doğru yürüyen diğer adama namluyu doğrulttu.

"Bu yeterince yakın!" "Sakin ol." Adam ellerini havaya kaldırdı. "Kasabadan ayrılmak üzereydik ve size bir kez daha bakmak için uğrayalım dedik. Resim. Bak bakalım kadın tanıdık gelmeye başlamış mı?"

Beau hedefini ayarladı. "Öyle mi? Belki de bar açıkken uğramayı düşünmeliydin."

Beau'ya onu susturacak bir bakış atamadan, yabancı öne doğru sıçradı ve tüfek Beau'nun elinden çıkıp ona doğrultuldu. "Bu ne-?" İnançsızlıkla ellerine baktı.

Adam namluyu Beau'nun gözlerinin arasındaki noktaya bastırdı. "Tereddüt seni öldürtür, evlat. Eğer birine silah doğrultacaksan, onu kullanacak cesaretin olsa iyi olur." Yüzünde çarpık bir sırıtma belirdi. "Tıpkı benim gibi."

Beni duvara yapıştıran adam aniden geri çekildi ve boynumu bıraktı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan silahına uzandı.

ve Beau'nun yüzünden indirdi. Sonra arkadaşına baktı ve başını kapıya doğru salladı.

Diğer adam silahı sanki bir saniyeliğine ödünç almış gibi Beau'ya geri verdi. "Görünüşe göre şanslı günündesin." Sonra arkadaşını takip ederek kapıdan çıktı ve koridorda gözden kayboldu.

Beau bir an için altına sıçmış gibi durdu. Silahı titreyen elleriyle masanın üzerine koyarken neredeyse düşürüyordu ve gittiklerinden emin olmak için bara geri döndü.

Onu koridorda takip ettim ama aniden içimdeki adrenalinden dolayı titrediğimi hissettim. Sanki kusmak istiyordum. Kendimi duvara yasladığım sırada arkamdan bir el omzumu kavradı. Etrafımda döndüm ve avucumu Dog'un göğsüne çarptım. Bir enerji sarsıntısı kolumdan onunkine geçerken arka odaya doğru uçtu.

Yere düştüğünde kurt dışarı çıktı. Sonra ortadan kayboldu ve geriye ayağa kalkarken bana ters ters bakan kızgın bir Köpek bıraktı. "Tanrım, Charley." Nefesini tuttuktan sonra koridora geri döndü, bu sefer mesafesini koruyordu. "Bunu neden yaptın?"

Beau yeniden ortaya çıktı ve ikimize baktı. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Evet. Charley az önce beni kızartmaya çalıştı."

"Özür dilerim," dedim. "Ama şimdiye kadar bana böyle sinsice yaklaşmaman gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydın." Ara sokaktan içeri girmişti. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

Başıyla arka odada yerde duran bir sandığı işaret etti. "Dün gece benden almamı istediğin votka ve cini bırakmak için uğradım. Bu sabah yapmam gereken bazı işler var ve kamyonumda bir kasa içkiyle dolaşmak kötü bir fikir. Beni kenara çekerse Murphy'yi zor durumda bırakmak istemem."

Bunu unutmuştum. Dağıtımıcım dün öğleden sonra barın alkol teslimatını kısa kesmişti ve müşterilerim toniklerini seviyordu. "Evet, şaka yapmıyorum. Getirdiğin için teşekkürler."

"Koridora girdiğimde yere düşecek gibi görünüyordun, ben de seni yakalamaya çalışıyordum." Sonra Beau'ya baktı. "Bu kadar erken gelmenin mazereti nedir?"

Bu iyi bir soruydu. Bugün burada erkenci kuşlar için özel bir gündü ve mucizevi bir şekilde kimse ölmedi. "Evet. Şu andan itibaren yaklaşık üç saat içinde yataktan çıkman gerekmiyor mu?"

Barın arkasına geçti ve bir şeyler aramaya başladı, sonunda öpmek için cep telefonunu kaldırdı. "Tanrı'ya şükür. Kaybettiğimi sandım. Çok korkmuştum."

Dün gece eve geldiğimde yorgun düşmüştüm, kaybolduğunu bile fark etmemiştim." Sonra ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "İyi ki dün gece onu almak için geri gelmemişim, yoksa arka odada hâlâ o haydutları savuşturuyor olurdun."

"Haydutlar mı?" Köpek gözlerini kısarak bana baktı. "Neden bahsediyor bu?"

Uzun bir nefes verdim. "Geçen gece buraya gelip Tucker'ın fotoğrafını gösteren adamları hatırlıyor musun? Bu sabah geri gelmeye karar verdiler ve kendilerini içeri aldılar. Hâlâ onu arıyorlar." Ağrıyan boynumu ovuşturdum. "Bazı işleri halletmek için erken geldim ve onların bilgi toplama görevini yarıda kestim."

Beau başını salladı. "Piçler. İçeri girdiğimde seni tehdit ettiklerini duydum ve kamyonetinde sakladığın tüfeği hatırladım."

"Neden Louie'yi yakalamadın?" Arabasının ön koltuğunun altında tuttuğu silaha böyle sesleniyordu ve muhtemelen elinden kapılmaması için daha iyi bir şans olurlu.

"Komodinimde." Omuz silkti. "Bilirsin işte. Son zamanlarda şehirde olan tüm bu çılgınca şeylerden sonra, geceleri yastığımın altında olması beni daha rahat uyutuyor."

Günün birinde ateş etmemesi gereken bir şeyi vuracaktı.

"Seni tehdit mi ettiler?" Köpek dedi ki.

"Eğer beni duvara çarpmaya tehdit diyorsanız, sanırım öyle."

"Ve sen onları kızartmaya çalışmadın mı?" Göğsünü ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Charley, sırf omzuna dokundum diye beni yere serdin."

"Bilmiyorum!" Sinirlenmeye başlamıştım. "Bunu kontrol edemeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca, tam işler tehlikeli bir hal almaya başlamıştı ki, gittiler. Bir baktım Beau onlara tüfek doğrultmuş, bir baktım onu etkisiz hale getirmişler ve kapıdan çıkıp gidiyorlar."

"Sabahın köründe ne arıyorlardı?"

Omuz silktim. "Sanırım mekânı dağıtarak bana bir uyarı göndermeye çalışıyorlardı ve ben de barın arkasındaki içki şişelerine ulaşmadan önce onlara rastladım." Birinin zorla girip mekânı dağıttığı son seferin anısı içimi ürpertti. "Bu arada, mutfak darmadağın etmişler. Sanırım Tucker'ı buzdolabında bulacaklarını düşündüler."

Dog mutfak kapısına baktı. "Bu hiç komik değil, Charley."

"Bunu biliyorum." Bu da mantıklı gelmiyordu. "Tucker'ın nerede olduğunu bildiğime ikna oldularsa, barı izlediklerinden eminim. Şimdiye kadar burada çalıştığını biliyor olmalılar."

Beau'nun kaşları çatıldı. "Öyleyse neden buraya girip seni tehdit etmek için bu kadar zahmete girdiler? Onu işe giderken sokakta yakalayabilir ya da evine kadar takip edebilirler."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum."

Köpeğin yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

"Biliyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sürü. O piçler geçen gece buraya geldiklerinde doğru kokmuyorlardı, bu yüzden o zamandan beri Tucker'a göz kulak oluyorduk. En azından kasabayı terk ettiklerini doğrulayana kadar tedbirli olmanın üzülmekten daha iyi olacağını düşündüm. Sanırım doğru karar buydu."

Görünüşe göre kasabayı terk etmek planları değildi. "Tucker peşinde kurtlar olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil, ama sanırım ona söylemenin zamanı geldi."

Bundan daha fazlası için zaman gelmişti. Tucker bir şeyler saklıyordu ve bu sadece zamanın rastgele anlarında geleceğe göz atma yeteneği değildi. Yapması gereken ciddi bir açıklama vardı. Bu geceki kapanıştan sonra, ben zorlasam da itiraf edecekti.

OceanofPDF.com

TWO

Tucker elinde bir içkiyle aceleyle bardan aşağı indi. İçkiyi bir müşterinin önüne koydu ve kasaya doğru geri dönmeye başladı.

"Hey," diye seslendi adam ona.

İç çekerek arkasını döndü. "Ne?"

"Bunu ben sipariş etmedim." Parmağını bardağın kenarına vurdu. "Bira sipariş ettim."

Kendini toparlamış gibi görünerek bara geri döndü ve içkiyi aldı. "Bunun için üzgünüm." Burbonu doğru müşterinin önüne koyduktan sonra musluğa doğru yürüdü. Fıçıyı birkaç santim gereksiz köpükle doldurdu ve arkasını dönmeye başladı. Bardak elinden kayarak yere düşüp paramparça olurken ve her yere bira püskürtürken mekandaki tüm gözler bara çevrildi.

Sipariş penceresinden olan biteni izledikten sonra kırık bir tabağı çöp kutusuna attım ve mutfak kapısına yöneldim. "İşte bu kadar. Onunla konuşmak için kapıyı beklemeyeceğim. Burada yeterince cam kırığı var ve daha fazlasını kaldıramam."

O adamlar birkaç gün önce ilk ortaya çıktığından beri kadın sinir küpü olmuştu. Aç bir pitbull sürüsüyle pazarlık eden bir kediden daha beterdi ve artık ondan gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti. Atlanta'daki eski patronu tarafından buraya gönderilen o adamlarla ilgili bize anlattığı hikâyede daha fazlası vardı. Ona göre, onu öldürmek niyetindeydiler ve bu olanlardan sonra

Sabah, buna inanmaya başlamıştım. Ama neden? Birinin onun ölmesini istemesi için tam olarak ne yapmıştı?

"Özür dilerim Charley," dedi ben barın etrafında dolanırken. Yüzünde yıpranmış bir ifadeyle tekrar yerdeki dağınıklığa baktı. "Bu gece aklım nerede bilmiyorum."

"Bu hafta her gece aynı yer. Kapanışa kadar bekleyecektim ama şimdi konuşmamız gerekiyor."

Koridordan arka odaya doğru ilerlemeye başladık ama Köpek mutfak kapısını açtı ve bizi içeri buyur etti. "Bunu ben de duymak istiyorum."

İçeri girdiğimizde Tucker'ın yüzü kasvet doluydu. "Beni kovuyor musun?"

Önce Köpek'e, sonra tekrar ona bakarken kaşlarım gerildi. "Hayır, seni kovmuyorum. Ve ne zaman konuşmamız gerektiğini söylesem bana bunu sormayı bırakacak mısın?" Her ne kadar pahalı bir proje haline gelse de, başka bir patron muhtemelen şimdiye kadar işten çıkarırdı. Bu hafta düşürdüğü üçüncü bardaktı ve barın arkasındaki herkes yerdeki likör ve bira havuzlarını temizlemekten yorulmaya başlamıştı.

Köpek kollarını kavuşturdu ve ona bakmaya devam etti. "Geçen gece buraya gelen adamlar," diye başladı. "Seni aramalarının gerçek nedenini söyleyerek başlayabilirsin."

"Sana zaten söyledim. Beni öldürmek istiyorlar."

Geçen gece onlardan kurtulduktan sonra gönüllü olarak söylediği tek şey buydu. Sonra sustu ve o zamandan beri bu konuda tek kelime etmedi. Ama bu sabah onlardan sonra, bu değişmek üzereydi.

"Bu sabah bara girdiler ve ortalığı dağıtmaya başladılar," dedim. "Çok fazla zarar vermeden onları yakaladım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Sonra sanki vücudumda aniden yaralar çıkmasını bekliyormuş gibi beni incelemeye başladı.

"Bana zarar vermediler ama eski patronunun seni ele geçirmek istediğini açıkça belirttiler. Neden Tucker?"

Gözleri bir an yere odaklandı ve sonra yavaşça benimkilere döndü. "Deli olduğumu düşüneceksin."

"Zaten biliyorum, o yüzden sen de benim senin hakkındaki değerlendirmemi doğrulayabilirsin."

Birden ürkek kuş tavrını kaybetti ve gözlerimin içine baktı. "Ama ben deli değilim."

"Güzel, çünkü barıma deli bir kadının bakmasına izin veremem."

Yerleştikten sonra nihayet konuşmaya başladı. "Ben tam olarak normal değilim."

Köpek kıs kıs güldü. "Crimson'dasın. Buralarda hiçbir şey normal değil, o yüzden çık dışarı."

"Sana söylediğim gibi, bazı şeyleri görebiliyorum."

Şu anda Candy'nin arka odasında bir kavanozun içinde oturan karşı komşum Atticus Devereaux'nun bara girdiği gece garip bir tepki vermişti. Bu kasabada hiç kimse onun yüzünü göremezken o görmüştü.

"Yani cazibenin ötesini görebiliyor musun?"

Dedim. Tereddüt etti. "Bundan daha fazlası var."

Tekrar susmadan önce, biraz teşvik ekledim. "Ya bize doğruyu söylersin ya da kapı hemen şurada." Köpek yan gözle bana baktı. "Bana öyle bakma," dedim ona. "Kimin ve neyin benim için çalıştığını bilmem gerekiyor. Ve geri kalanınızın da bilmeye hakkı var."

"Olmak üzere olan şeylerin önsezilerini alıyorum!" diye ağzından kaçırdı. Merakla ona baktım. "Yani geleceği görebiliyor musun?"

"Şey... sayılır. Bazen aklıma bir şeyler geliyor. Kontrol edemiyorum. Geliyor ve gidiyor."

Bunu anlayabilirim.

Beau kafasını sipariş penceresine sıkıştırmıştı. "Yok artık!" Bir an sonra mutfağa girdi ve ellerini kalçalarına koyarak onu süzdü. "Bu küçük yetenek işe yarayabilir."

"Bara kim bakıyor?" Ona sordum.

"Lucy daha yeni geldi." Sanki onun yeteneklerinden faydalanmanın yollarını arıyormuş gibi Tucker'a bakmaya devam etti.

Ona öyle bir bakış attım ki mutfak kapısından geri döndü. Sonra sorgulamaya devam ettim. "Eski patronunla ilgili kısma gel."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce kısa bir tereddüt daha oldu. "İlk başta beni yeteneklerim için kullanmak istedi."

Eminim öyledir. Atlanta'dan ayrılmak zorunda kalmasının nedeninin özel yetenekleri olduğunu daha önce söylemişti. "Ölüyken onun pek işine yaramazdın, o zaman neden seni öldürmeleri için o adamları gönderdi?"

Gömleğinin eteklerini gergin bir şekilde kıvırdı. "Burnumu ait olmadığı bir yere soktum ve görmemem gereken bir şey gördüm." Derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce yavaşça geri verdi. "Sanırım bunu

Eski patronumun kötü bir insan olduğunu söyleyerek başlayayım. Bir yılan kadar acımasız," diye ekledi gözlerinde bir öfke parıltısıyla.

"Devam edin," dedim.

"Barmenlerden biri daha fazla tekila almak için bodrumdaki depoya inmemi söyledi." Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Her şeyin düzgün bir şekilde stoklandığından emin olmak onun göreviydi, ama her zamanki gibi bu işi pek iyi yapmadı ve sanki ben onun uşağıymışım gibi aşağı inip daha fazla getirmemi söyledi. Ona aşağı inip kendisinin alabileceğini söylemeyi aklımdan geçirdim."

Gözlerimi zorlukla devirebildim. "Ne gördüğünle ilgili kısma gelebilir misin?"

Sonunda saçmalamayı bıraktı ve devam etti. "Kulübün altındaki bodrum daha çok bir zindana benziyordu. Orası tüyler ürperticiydi. Yukarı çıkabilmek için mümkün olduğunca çabuk tekilayı almaya gittim ama deponun kapısını açarken bir ses duydum. Bir inilti. Uzun bir koridordan geliyordu." Sanki olayı yeniden yaşıyormuş gibi tekrar sessizleşti. "Biraz korkmuştum ama sesi takip ettim. Odalardan birinden geliyordu, ben de ne olduğunu görmek için kapıyı açtım." Omuz silkti ve sadece bana baktı.

"Ve?" Devam etmesi için elimi salladım.

"Odada içinde kilitli bir kadın olan bir kafes vardı." Köpek gözlerini kısarak ona baktı. "Kafes mi? Hapishane hücresi gibi mi?"

"Hayır. Büyük köpek kafeslerinden biri gibiydi. Ağlıyordu ve elleri arkadan bağlıydı." Tucker'ın gözleri tekrar benimkilere döndü. "Azı dişleri ağzındaki tıkaçın etrafına sarılmıştı ve gözyaşları yüzünden yanaklarında siyah rimel izleri vardı."

"O bir vampir miydi?" Dedim.

Tucker başını salladı. "Zavallı kız gözleriyle onu oradan çıkarmam için yalvarıyordu ama kafesin kapısında kilit vardı. Sonra başka bir yerden gelen başka bir ses duydum. Koridora geri döndüm ve boğuk sesler duydum." Bir an durdu ve anı onu hala korkutuyormuş gibi duvara baktı. "Dehşete kapılmıştım ama bir şey bacaklarımı daha aşağıdaki başka bir kapıya doğru hareket ettirmeye devam etti. O bodrumdan kaçmak istedim ama o kapının ardında ne olduğunu bilmem gerekiyordu." Devam etmeden önce dudaklarını yaladı. "Yaklaştıkça yukarıdaki kulüpten gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu oda sahnenin hemen altında olmalıydı. Kapı birkaç santim aralanmıştı ve ben sadece bir göz atmaya niyetliydim.

içeri girip oradan çıkmak istedim. Ama sonra odadaki tüm o kadın ve erkeklerin bir şeyin etrafında döndüğünü gördüm."

"İyi misin?" Durup yine boş gözlerle duvara baktığında sordum. "O odada neler oluyordu?"

Tekrar bana baktı. "Ortasında diğer odadaki gibi bir kafes vardı. Patronum onun yanında duruyordu ve içeride kilitli başka bir kız için teklif alıyordu."

Köpek bilerek başını salladı. "İnsan ticareti yapıyor."

"Kaçakçılık mı?" Dedim. "Neden biri vampir satsın ki?"

"Kan kölesi olarak mı?" Tucker'a ters ters baktı. "Bu doğru değil mi?"

Geri adım attı ve ona tokat atmış gibi baktı. "Ne diyorsun sen?"

Başını hafifçe eğdi. "O yerde çalıştın, anlat bize."

"Ayaklarımın altında neler olduğunu bilmiyordum, bu yüzden bana öyle bakmayı kesersen memnun olurum."

Sonunda suçlayıcı bakışlarını bıraktı. "Sonra ne oldu?"

"Oradan kaçmaya çalıştım, olan bu." Nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı. "İşte o zaman ortalık karıştı. O kadar telaşlandım ki tökezleyerek kapıya çarptım ve kapı açıldı. Odadaki herkes dönüp bana baktı. İşte o zaman tanıdık bir yüz daha fark ettim. Televizyonda gördüğüm bir senatör, Miller Remington. Ama bu kez onun gerçek yüzünü görüyordum ve bu insan değildi."

Parçaları çabucak bir araya getirdim. "Bu, eski patronunun seni öldürmek istemesini açıklıyor."

"Senatörün de seni arayacağını tahmin ediyorum," diye ekledi Dog. "Kaçak bir dişi vampir satın alırken yakalanmak ve insan olmadığı için ifşa edilme tehdidi yüzünden kaybedecek çok şeyi var." Tekrar Tucker'a baktı. "O tam olarak ne?"

"Emin değilim. Bir iblis ya da daha kötü bir şey." Oflayıp pufladı. "Seçmenleri onun küçük kirli sırrını öğrendikten sonra yeniden seçildiğini görmek isterim."

Beni gözüne kestirdiği için bir sonraki soruyu endişeyle sordum. "Eski patronun da bir iblis mi?" Atticus Devereaux'dan sonra iki iblisin peşime düşme ihtimali neydi?

Yavaşça başını salladı. "Ama öyle de olabilir."

Bu yüzden onun yeteneklerinden faydalanmak ve sessiz kalmasını sağlamak istediler. Köpek'e, "Sürünün onu gözlerinin önünden ayırmasına izin verme," dedim. "En azından ne yapacağımızı bulana kadar."

Bunu dışarıda bırak."

"Sormana gerek yok. Onu izleyen bir kurt olmadan çişini yapmayacaktır."

Tucker elini göğsüne bastırdı ve ona hayranlık dolu bir bakış attı.

"Teşekkür ederim, Köpek."

"Şimdilik başını öne eğerek bana teşekkür edebilirsin. Bu arada, eski patronun hakkında biraz araştırma yapacağım. Adı neydi?"

Tereddüt etti. "Bay K."

"C ile mi yoksa *k ile*

mi?"

"Hayır. K harfi gibi." Yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Kral'ın kısaltması. Ona böyle seslenmemizi istedi. Kral."

"Patronun sana ona Kral mı dedirtti?" Homurdandım. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmedin mi?"

"Evet, ama para iyiydi ve işe ihtiyacım vardı. Onunla tanışsaydınız, kendisine neden böyle dediğini anlardınız. Adam tam bir egomanyak." Omuz silkti. "O etrafta yokken ona Bay K derdik."

"Gerçek adına ihtiyacım olacak," dedi Dog.

"Gerçek adını bilmiyorum."

Köpek bir süre ona baktı. "Harika."

Belki de bu kasaba şu anda onun için en iyi yer değildi. "Crimson'a neden geldin?" diye sordum. "Yanında kalabileceğin bir ailen yok muydu?"

Alay etti. "Hiçbirini görmek için zerre kadar arzum yok. Babam ben daha emekleyemeden ortadan kayboldu ve geri kalanı da beni piyangoyu kazanmak için kullanmak istiyor."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Beau sipariş penceresinden. "O kristal küre kafanı karıştırıp benim için kazanan numaraları seçebilir misin?"

"İşinin başına dön, Beau." İtiraf etmeliyim ki ben de bunu merak ediyordum. "Piyango numaralarını gerçekten göremiyorsun, değil mi?"

Uysalca gülümsedi. "Dediğim gibi, gelip gidiyor. Saçlarım kabarmaya başladığında kötü hava koşulları dışında hiçbir şeyi tahmin edemiyorum. Buraya nasıl geldiğime gelince, parmağımı haritaya soktum ve Crimson'a denk geldi. Yine de bunca zaman sonra beni burada bulacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Ne zamandır kaçıyorsun?" Köpek sordu.

Dramatik bir şekilde nefes verirken omuzları çöktü. "Bir süre. Bir keresinde buranın batısında bir yerde izimi buldular ama kaçmayı başardım."

resmimi etrafa gösterdikten hemen sonra oraya gittim. Birkaç ay önce buraya geldim ama sanırım beni yine buldular."

"Aylardır Crimson'da mısın?" Sadece birkaç haftadır şehirde olduğunu sanıyordum.

"Güvenli olduğunu düşünene kadar bir süre radardan uzak kaldım. Ta ki param tükenmeye başlayana kadar." Yüz ifadesi çöktü. "Özür dilerim Charley. Buraya iş aramaya hiç gelmemeliydim."

Ben ona suçluluğun faydasız bir duygu olduğuna dair bir konuşma yapamadan Beau kafasını yine sipariş penceresinden uzattı. "Candy seni görmeye geldi, Charley."

"Hemen geliyorum." Bir lavabo dolusu kirli bulaşığa baktım. "Neden gecenin geri kalanında mutfakta Dog'a yardım etmiyorsun?" Dog'un yardıma ihtiyacı vardı ve ben de o adamların onu görürlerse bara hücum etmelerini istemiyordum. Ona bir hafta izin vermeyi düşünüyordum ama kurtlar nöbet tutsa bile burada, ucuzluk dükkanının üstündeki o küçük dairede olduğundan daha güvende olduğunu düşündüm.

Ben bara gittiğimde Candy cam kenarında oturuyordu. Yanına oturdum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, yabancı."

İçkisini yudumlarken gözlerini bana kaydırды. "Seni daha dün gördüm."

"Ama bugün seni görmedim." En son ne zaman Candy'yle telefonda konuşmadan bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum. Ama işler birdenbire artmıştı ve ben de arka odada haydutları savuşturmakla meşguldüm. Yemek yemeye bile vaktim olmamıştı.

İç çekerek bardağını yere bıraktı. "Başka bir kız daha saldırıya uğramışken, dışarıda kendini güvende tutman için seni bir kez daha uyarmak istedim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Genelde bu tür haberlerden haberdar olurdum.

Taburesinin üzerinde dönerek bana baktı. "Yani senden önce bir şey duyduğumu mu söylemek istiyorsun?" Bara geri dönerken ağzından bir kıkırdama döküldü. "Dedikodu treninden düşmüş olmalısın."

"Lafi dolandırmayı bırak da söyle."

"Başka bir kız da dün gece kendini bağlayıp ormanda bir ağaca çivilemiş, tıpkı Patrice Henderson gibi. Onu bu öğleden sonra buldular."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Oh, hayır, tatlım. Böyle bir şey hakkında şaka yapmazdım. Savannah'dan gelen bazı yürüyüşçüler onu kasabanın biraz kuzeyinde bulmuşlar."

"Ve?"

Omuz silkti. "Tüm bildiğim bu. Benim için boşlukları doldurabileceğini umuyordum."

"Ben bir şey duymadım. Kim söyledi sana?"

"Belediye başkanı. Karısı arayıp haberi verdi, ben de tüm detayları öğrenmeden seansımızı sonlandırmak zorunda kaldık."

"Hâlâ Başkan Adams'la mı çalışıyorsun?" Onu en son Hecate's Cauldron'da gördüğümde pantolonu bileklerine kadar inmiş Candy'ye bağırıyordu. Crimson kasabasını yöneten adamın ciddi sorunları vardı.

Ağır bir iç geçirdi. "O kalın kafasının içinde neler olup bittiğini bilseydiniz, geri çağırma seçimi için çılglık atardınız. Ona verdiğim terapi, toplum hizmeti için vergiden düşülebilir."

Bir inilti çıkardım ve caddenin karşısındaki restorana baktım. Morceau'dan geriye kalanlar yıkılmak üzereydi. "Bu sefer saldırının suçunu Atticus Devereaux'ya atamayız." Biz onu durdurana kadar şehrin her yerinde şiddet eylemlerini kışkırtmaktan sorumluydu.

Bakışlarımı takip etti. "Hayır hanımefendi, yapamayız."

"Lütfen bana o şişenin hâlâ rafında durduğunu söyle." Devereaux'yu Candy'nin arka odasına hapsedmek yerine ondan düzgün bir şekilde kurtulmayı tercih ederdim, ama Candy onu gözünün önünde tutabileceği bir yerde çürümeye bırakmanın daha güvenli olduğunu düşünüyor gibiydi.

"O şeytan bir bakireden daha sıkı kilitlenmiş." Gözleri kısılrken sinsi sırıtışı kayboldu. "Bana sorarsanız, Ian Masterson'ın bununla bir ilgisi var."

Masterson'ın bu suçlarda parmağı olduğu konusunda bir türlü ikna olmuyordum. Ona Patrice'e saldıranın o olup olmadığını sorduğumda, o olmadığını söylemişti. Ama ne zamandan beri onun türünden vampirler doğruyu söylüyor? Masterson'a kesinlikle şüpheli derdim ama Reaperstown'da bir sürü kötü aktör vardı.

İçkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Yapmam gereken işler var, gitsem iyi olacak. Katili bulana kadar benim evimde kalman için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum?"

Yine mi o? O sabah olanları ona kesinlikle anlatmayacaktım. En azından şimdilik.

Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim. "Ben iyi olacağım. Beni koruyacak Rex var. Bunlardan bahsetmiyorum bile." Ellerimi havaya kaldırdım. Büyülerim ya tutardı ya da tutmazdı ama tam olarak savunmasız değildim. Dog'a sorabilirsiniz.

"Lafı açılmışken," dedi. "Sizin için bazı ders planları hazırlamamız gerekiyor. Ekip ile biraz zaman ayarlayın."

Kendimi kadınların "derslerine" maruz bırakma düşüncesi bile beni ürpertti. "İhtiyacım olan her türlü eğitimi doğrudan senden alabilirim."

"Charley, bu önemli. Bunu ertelemek sadece bela aramaktır. İçinde pervasızca bir şey olmadan önce dizginlenmesi gereken şeyler var. Pervasız derken, tehlikeli demek istiyorum."

"Bunu biliyorum. Sadece şu anda ilgilenmem gereken başka şeyler var." O adamların geri gelip barımı tekrar basmamalarını sağlamak ve Samuel'in nereye kaybolduğunu bulmak gibi. Onu bir süredir görmemiştim ve bunun bende yarattığı his hoşuma gitmiyordu. Veda bile etmeden şehri terk edip etmediğini merak etmek midemi bulandırıyor. "Bunu yakında yapacağız. Söz veriyorum."

Bir inilti çıkardı ve başını bana doğru salladı. "Sanırım annenden daha inatçısın ve Delia'nın kanında bir yerlerde bir katır vardı."

Bana kabul ettirmeden önce bu konuşmayı bitirmenin zamanı gelmişti. "Seni eve bırakması için Dog'u çağırayım."

Kuru bir bakışla beni kıstırdı.

"Doğru." Onunla tartışmak boşunaydı. "Dükkâna gittiğinde bana mesaj at."

Dışarı çıktım ve Cauldron'a doğru iki blok yürüyene kadar gözlerimi ondan ayırmadım, sabah Tom Murphy'nin beni ikinci saldırı konusunda uyarmak için yapacağı ziyaretten korkuyordum. Etrafta dolaşma ve boğma başlasın.

OceanofPDF.com

THREE

Uyku haplarıyla savaşan bir uykusuzluk hastası gibi uyudum. Bir an gözlerimi açık tutamıyordum, bir an sonra ise tamamen uyanıktım. Rex'in bütün gece evin içinde uçması da işe yaramadı ama onu dışarı çıkarmak için kapıyı her açtığında tavandaki vantilatöre doğru uçuyor ve yerinden kımıldamayı reddediyordu. Bir şey onu sinirlendirmişti. Bacaklarımı şiltenin üzerinde sallayıp ayağ a kalktığımda bacaklarım neredeyse altımda kalıyordu. Kendimi duvara yaslayıp yatak odasının kapısına doğru ilerlerken sanki biri bana şaka yapmış gibi hissettim. Ama uykusuzluğun eninde sonunda beni yakalayacağını biliyordum, tıpkı şimdi olduğu gibi. Kahve yardımcı olacağını düşündüm. Sadece mutfağa gitmem gerekiyordu.

"Bu sabah ne olacak?" Rex'e bir gözümü açıp diğ erini kapatarak sordum. "Mısır gevreğ i mi yoksa her zamankinden mi?" Son zamanlarda Japon balığ krakerlerini sevmeye başlamıştı. Bir karga için en iyi beslenme şekli değildi ama Stag'a gitmeden önce dışarı çıkmasına izin vermiştim, böylece kargalar vahş i doğ ada ne yiyorsa onunla yıkayabilirdi.

Tünediğ i buzdolabının üstüne bir avuç kraker bıraktım ve saati kontrol etmek için telefonumu aldım. Saat sabahın 6:10'uydu. Telefonumun alarımını kurmayı unutmuş tım. "Acele et ve kahvaltını yap, Rex. Buradan çıkmam gerek."

Patrick ele geçirilmekten kurtulup kooperatife döndükten sonra Beau'yu yedek olarak tutmaya karar verdik. Acil durumlar oluyordu ve son zamanlarda çok fazla oluyordu. İkisiyle de altı buçukta Stag'da buluşacaktım çünkü Patrick bu gece müsait değildi. Randevusu vardı. Eğer yapmazsam

zamanında gelseydi, Beau onu bu kadar erken kaldırdığım için bana asla laf söyletmezdi, özellikle de dün telefonunu almak için şafak sökmeden yataktan kalktıktan sonra. Ama ortağınız bir vampirse şafak vakti toplantılar da doğaldı.

Ağzıma bir avuç kraker tıktırdım ve giyinip dişlerimi fırçalamaya gittim. On dakika sonra Rex'i kapıdan kovuyor ve kamyonetime tırmanıyordum. Geri geri giderken gökyüzüne baktım ve Rex'in tünediği üstümdeki ağaca birkaç düzine karganın konduğunu gördüm.

"Bu iyiye işaret değil," dedim kendi kendime, evime en son ne zaman bu kadar çok kuşun indiğini hatırlayarak.

Kasabaya doğru on dakikalık bir yolculuk yaparken, ormanda buldukları kızı ve bunun Patrice Henderson davasına ne kadar benzediğini düşünmeden edemiyordum. Hâlâ açık olan bir dava. Vücudunda diş izleri bulunduğu için ona bir vampirin saldırdığına inanılıyordu. Ama bu kasabada dişleri olan tek şey vampirler değildi. Ve şimdi ikinci bir kurban vardı. Crimson nüfusunun neredeyse yarısı vampir olduğuna göre, herhangi biri olabilirdi. Gündüzleri namuslu bir vatandaş, geceleri ise bir katil. Gerçek bir Jekyll ve Hyde. Ya müşterilerimden biriye? "Kes şunu," diye mırıldandım kendi kendime arabayı kasabaya doğru sürüp

Benim yerime park eden polis arabasına. Tom Murphy'ydi.

Kamyonetimden çıktım ve kapısını tekmeleme isteğime direndim. Pencereden onu Beau ile konuşurken görebiliyordum ve barmenimin ona el kol hareketleri yapmasına bakılırsa hararetli bir konuşmanın ortasındalarmış gibi görünüyordu. Murphy'nin bugün gelip bana güvenlik konusunda istemediğim tavsiyeler vermeye çalışacağını biliyordum ama bunları duymakla ilgilenmiyordum. Ancak buldukları kız hakkında bilgi almak istiyordum. Beau'yu neden taciz ettiğini de merak ediyordum.

İçeri girdiğimde ona, "Çok erken geldiniz Memur Murphy," dedim.

"Resmiyeti bırak, Charley."

"O zaman resmi polis işi için buradaymışsın gibi davranmayı bırak." Biraz sinirli görünen Beau'ya baktım. "Burada neler oluyor?"

Beau homurdandı. "Murphy arabamı dışarıda park halinde gördü ve içeri girip beni sorgulamaya karar verdi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana haklarımı okumadı."

"Çünkü tutuklu değilsin," diye cevap verdi Murphy. "Henüz."

Küstah barmenim ona bir adım daha yaklaştı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Murphy'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bir adım daha atarsan öğrenirsin." Beau onu ön tarafa park etmiş devriye arabasının arkasına attıracak bir şey söylemeden önce aralarına girdim.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" Dedim.

Tom geri çekildi ve not defterini cebine soktu. "Dün öğleden sonra ormanda bir kız bulundu. Kim Widby. Bir ağaca bağlanmış ve elleri ağacın gövdesine çivilenmiş. Tıpkı Patrice Henderson gibi." Gözlerini Beau'ya dikti. "Patrice'i hatırlıyorsun, değil mi?" Beau'ya kıvrınması için birkaç saniye verdikten sonra sorumu yanıtladı. "Ben de tam barmeninize Kim'i en son ne zaman gördüğünü soruyordum."

"Beau'yu taciz etmek yerine, neden ona sormuyorsun?"

Bir adım geri çekildi çünkü farkına bile varmadan yüzüne bakmayı başarmıştım. "Ölü bir insanı sorgulamak zordur."

"Öldü mü?" Patrice gibi onun da canlı bulunduğunu düşünmüştüm.

"Beni duydunuz. Henderson vakasındaki yöntemin aynısıydı ama Patrice gibi pamuk ipliğine bağlı değildi. Kızın boğazı parçalanarak açılmıştı."

Beau kabadayılığını kaybetti ve birden gözlerinde korku belirdi. "Bana onun öldüğünü söylememiştin."

Murphy, "Ve Çarşamba gecesi nerede olduğunu bana söylemedin," diye karşılık verdi.

"Burada bariz bir şeyi gözden kaçırmıyor musun?" Murphy'ye söyledim. "Beau'nun dişleri yok. Ayrıca Çarşamba gecesi çalışıyordu." Saat kaçta çıktığını hatırlamaya çalıştım çünkü Murphy'nin bir sonraki sorusu bu olacaktı. "Saat on bir gibi çıktı ve doğruca eve gitti, değil mi?"

Beau gözlerinde hâlâ o korkuyla başını salladı.

"Kızı tanıyor muydun?" Ona sordum. Hatırladığım kadarıyla bizden küçüktü ve bizim lise son sınıfıta ikinci öğrencimizdi. Ailesi oldukça uzakta bir çiftlikte yaşıyordu ve kasabaya nadiren geliyorlardı.

"Uh..."

Murphy onun dili tutulmuş halinden sonuna kadar yararlandı. "Soruya cevap ver, evlat."

Beau'yu kolundan tuttum ve koridora doğru yönlendirdim. "Seninle konuşması bitti."

"Şimdi de kanun mu oldun?" dedi bana.

"Haklarımı biliyorum, Beau'nunkileri de. Eğer tutuklu değilse, sorularınıza daha fazla cevap vermek zorunda değil."

Murphy fermuarını çekti ve kapıya yöneldi. Çıkarken Beau'ya baktı. "Bu konuşma henüz bitmedi."

Devriye arabası uzaklaşır uzaklaşmaz ben de kendi sorularımı sormaya başladım. "Soruma cevap vermedin, Beau. Onu şahsen tanıyor muydun?"

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Ne de m e y e çalışıyorsun sen?"

"Bir şey söylemiyorum ama Murphy'nin geri döneceğine emin olabilirsin." Bir an yüzünü okumaya çalışarak ona baktım. Gerçekten rahatsız görünüyordu. "Murphy neden seni sorgulasın ki?"

Bara doğru yürüdü ve soğutucudan bir bira aldı. "Alabilir miyim?" diye sordu.

"Neden olmasın. İki tane al." Belki bu onun dudaklarını gevşetirdi.

Bir yudum aldıktan sonra elini başının üstünde gezdirdi. "Onunla bir ya da iki kez takılmış olabilirim."

"Bir kez ya da-? Ne zaman?" Lütfen bana yıllar önce olduğunu söyle. Omuz silkti. "Bir ya da iki ay önce."

"Son zamanlarda demek istiyorsun." Başımı salladım. "Murphy'nin seni onunla ilişkilendirmesine yetecek kadar yakın zamanda. Harika."

Başını eğdi. "Ben ve diğer birçok erkek. Kızı utandırmaya çalışmıyorum ama Beast'te çok zaman geçirdi."

Kim Widby'nin görüntüsünü hatırladım. "Duvar kağıdına uyum sağlayan o utangaç kızın bir grup tehlikeli vampirle takıldığını mı söylüyorsun? Canavar'da mı?" Bunu aklım almıyordu bile.

Beau bir kahkaha attı. "Tıpkı Patrice Henderson gibi. Buradaki herkes onun da utangaç bir kız olduğunu düşünürdü ama o sıkı bir parti yapmayı severdi." Birasını bitirdi ve şişeyi çöpe attı. "Çocuklarınıza ağır bir el ile hükmederseniz, eninde sonunda sallanarak dışarı çıkarlar. En azından Kim'e olan buydu. O sadece biraz eğlenmek istiyordu, bu şehirdeki kadınların yarısı gibi."

"Seni de Patrice'le ilişkilendiremeyeceklerini söyle bana." "Tabii ki hayır! Sana sıkık bir çocuk gibi mi görünüyorum?" "Uh... evet."

Patrick ön kapıdan içeri girdi ve beni Beau'nun aşk hayatı hakkındaki konuşmaya devam etmek zorunda kalmaktan kurtardı.

Saate baktım. "Geç kaldın."

"Bebeğim, modaaya uygun bir şekilde geç kaldım. Arada fark var."

"Bu Crimson. Geç geçtir." Onlara beni takip etmelerini işaret ettim.

Arka odaya ulaştığımızda, Beau kapının hemen içinde durdu, sanki yüzüne doğrultulmuş silahı hatırlıyor gibiydi.

"Senin neyin var böyle?" Patrick, Beau'nun donmuş ayaklarına baktı. "Köpek bokuna basmış gibi görünüyorsun."

Beau'ya baktım ve sessiz olması için onu uyardım. Dün sabah olanları bilmemiz gerekiyordu ve şu anda Patrick'in hiçbir şey bilmesine gerek yoktu. Güneş birazdan doğacaktı ve bu konuya girecek vaktimiz yoktu.

Patrick masanın arkasındaki sandalyeye oturdu ve ayaklarını üst tarafa doğru salladı. "Bir sorunumuz var."

"Donörlerle mi?" Başımın ağrımayaya başladığını hissettim. Sonunda tedarik zincirini istikrara kavuşturmuştuk ve *başka bir* soruna hazır olduğumdan emin değildim.

Ayaklarını tekrar yere indirdi ve sandalyede doğruldu. "Sakin ol, kadın.

Yarına yetecek kadar malımız var ama rekabetten söz ediliyor. Başka biri vampir kanı almayı teklif ediyor." "Rekabet mi? Masterson'ı mı kastediyorsun?" O vampiri öldürmek istiyordum. Bana son sözleri çitin benim tarafımda kalmam oldu. Bunu düşünmüştüm.

ateşkes olduğunu ve onun da aynısını yapacağını söyledi.

"Masterson olabilir, ama belki de değildir. Sonra tekrar, sadece konuşma da olabilir. Açgözlü bağışçılar kanın toptan fiyatını şişirmeye çalışıyor."

Beau hışımla başını salladı. "Anlaşıldı. Bir vampire asla güvenme."

Patrick güneş gözlüklerini indirdi. "O da neydi?"

"Senden bahsetmiyorum. Sadece... genel olarak vampirlerden."

Patrick başını eğdi. "Oğlum, ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur."

Beau kendini daha da derine gömmek üzereydi, ben de buna bir son vermek için elimi kaldırdım. "Bırak artık, Beau." İyi niyetliydi ama bazen ağzından saçmalıklar dökülüyordu.

"Kimse bana doğrudan bir şey söylemedi," diye devam etti Patrick. "Sadece bir sorun haline gelirse gafil avlanmamanız için bundan bahsetmek istedim."

"Bu söylentiler nereden çıkıyor?" Ben sordum.

Yüzümdeki endişeyi görünce geçiştirmeye çalıştı. "Endişelenmeye degecek kimse yok. Bundan bahsetmemeliydim bile." Tekrar ayağa kalktı ve

elini uzattı. "Zarf mı?"

En üstteki çekmeceye uzandım ve bu gece toplayacağı kan teslimatları için gereken parayı ona uzattım. "Her şeyi karşıladığımızdan emin olmak için orada biraz daha var. Biraz erken gel. Sabah bir sürü insan gelecek."

"Lafı açılmışken." Beau'ya baktı.

"Oh, evet!" Beau bir liste almak için dosya dolabına gitti. Kooperatifteki yeni sorumluluklarından biri de kan siparişlerini almaktı ve bu Patrick'i heyecanlandırıyordu çünkü artık bunu kendisi yapmak zorunda değildi.

Siparişleri okumaya başladı. "Millie Wilson iki şişe sipariş etti.

Bob-"

"Ver şu lanet listeyi bana." Patrick elinden kaptı. "Sakin ol!" Beau dedi ki. "İş arkadaşına biraz saygı göster."

"Kıçımın iş arkadaş." Patrick zarfı ve listeyi ceketinin içine soktu. "Güneş doğmadan buradan gitsem iyi olacak. Bütün gün burada tıkılıp kalmak istemem. Bu gece ateşli bir randevum var ve kendimi hazırlamak için birkaç saate ihtiyacım var."

Birinin bara girdiğini duydum ve Beau'ya baktım. "Ön kapıyı kilitledin mi?"

Başını salladı ve parmağıyla Patrick'i işaret etti. "En son o geldi."

Her kimse henüz açmadığımızı söylemek için ön tarafa geri döndük.

Besbelli.

"İki gün üst üste bu kadar erken mi?" Dog olduğunu sandığım bir adama söyledim. Arkasını döndüğünde hatamı anladım. "Özür dilerim, sizi başka biri sandım. Bu akşama kadar açmıyoruz."

Bir çift muhteşem yeşil gözünü bana dikti ve garip bir geri adım atma dürtüsü hissettim. İri ve uzun boyluydu, siyah saçları ve Dog'unquine benzer kabile dövmeleleri vardı. Ama kesinlikle benim aşçım değildi.

"Vay anasını," diye mırıldandı Patrick. Yabancıya daha iyi bakabilmek için güneş gözlüklerini çıkardı. Sonra yaklaştı ve gözlerini adamın vücudunda aşağı yukarı gezdirdi. "Kayıp mı oldun şekerim?"

Patrick bütün gün burada tıkılıp kalmadan önce araya girdim. "Gitsen iyi olur." Birkaç dakika sonra güneşin içeri gireceği pencereye doğru başımı salladım.

Beni görmezden gelerek bakmaya devam etti. "Ben Patrick, ya sen?" Adam ona sert bir bakış attı. "İlgilenmiyorum."

Patrick ellerini havaya kaldırdı. "Tamam." Sonra güneş gözlüklerini tekrar taktı ve kapıya yöneldi. "Eğer fikrini değiştirirsen, buraya sık sık gelirim."

O gittikten sonra adam bana baktı, çok çekici yüzünde yavaşça kayan bir sırıtış vardı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Tanışmış mıydık?" O gözleri hatırlayacağıma emindim. Ve o vücudu. Bir günlük kirli sakalla kaplı mükemmel yontulmuş çenesinden bahsetmiyorum bile. Crimson'da onun gibi çok adam yetişmiyordu.

"Adın ne demiştin?" Beau sordu. Gözleri benimkilerde kaldı. "Söylemedim."

Tamam.

"Bu akşama kadar açık değiliz," diye tekrarladım. "Kapıdaki tabelada yazdığı gibi saat altıda." Orada öylece durup bana bakınca daha sert bir taktik denedim. "Kaba olmak istemem ama gitmeniz gerekiyor."

Bana doğru yürüdü. "Sen de Delia'nın küçük bir karbon kopyası değil misin?"

Beau onun yoluna çıktı. "Bu yeterince yakın. Ya işinizi belirtin ya da kapıdan geri dönün."

Beau'nun adamın önünü kesme kararını yeniden düşünmeye başladığının kokusunu alabiliyordum, bu yüzden onun acısına son verdim ve arkasından çıktım. "Annemi tanıyor muydun?"

"Evet, onu tanıyordum. Ben de seni hatırlıyorum." Bana bir kez daha bakarken ukala sırıtışı geri döndü. "Ama o zamandan beri büyüdü." Elini uzattı. "Magnus Ryan, ama bana Mag de. Eskiden burada yaşıyordum."

"Crimson'da mı?"

Kıkırdadı. "Bu barda."

Yakın zamanda vandallar tarafından tahrip edilmeden önce yüzlerce imzanın bulunduğu arka duvara baktım ve MAG isminin renkli bir grafiti gibi ortasından cesurca kaydırıldığını hatırladım. "Eskiden senin adın da o duvardaydı."

Bakışlarımı takip etti ve kaşlarını çattı. "Çok yazık. Neden üzerini boyadın?"

Ben de aynı fikirdeyim. O duvarın saygısızlığa uğradıktan sonra boyanması sadece bir utanç değil, aynı zamanda bir trajediydi. Tarihin silinmesi.

"Bu anlatacak vaktim olmayan bir hikâye. Yapmam gereken işler var, eğer sakıncası yoksa." Olay çıkmadan gideceğini umarak kapıya doğru başımı salladım ama onun yerine bara doğru yürüdü ve oturdu. "Hey. Beni duydun mu?"

Aynen öyle.

"Kaba olmak istemem," dedi barın arkasındaki aynadaki yansıma baka baka, "ama bütün gece at sürdüm ve bir içki içebilirim."

Ön tarafa park etmiş bir motosiklet fark ettim. "Saat sabahın yedi buçuğu."

"Benim için gece yarısı da olabilir."

Beau fısıldamak için daha yakına eğildi. "Murphy'yi aramamı ister misin?"

"Buna gerek yok," dedi Mag. "Sadece eski bir arkadaşımı görmek için şehre geldim. Bir içki iç, sonra yakandan düşeceğim. Söz veriyorum."

Bazen bir barut fiçisini etkisiz hale getirmenin en kolay yolunun onunla yarı yolda buluşmak olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Eğer bir içki olay çıkmadan gitmesini sağlayacaksa, öyle olsun.

Barın arkasına yürüdüm ve bir bardak aldım. "Güzel. Size ne ikram edebilirim?"

"Jack Daniel's. Varsa 7 numara. Yoksa başka bir şey."

Ona bir duble doldurdum ve önüne koydum. "Müesseseden."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok nazıksın hayatım, ama Delia hesabımı ödemememi hoş karşılamazdı." Cebinden bir yirmilik çıkardı ve bana doğru uzattı. "Üstü kalsın."

"Annemi iyi tanırdın." Onunla yattığını bana söylememesi için dua ettim. Kesinlikle onun tipi idi. Gerçek bir kötü çocuk.

"O iyi bir kadındı. Vefatını duyduğumda çok üzüldüm." Kadehini kaldırdı. "Delia Underwood'a."

Ben ondan daha fazla bilgi koparamadan ön kapı açıldı ve Köpek içeri girdi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Mag içkisine karşılık verdi ama arkasını dönmedi. Dog'un hırlamasından ürkmedi bile. Bardağı yere bırakıp sakın bir nefes aldığı anda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seni görmeye geldim, eski dostum."

OceanofPDF.com

FOUR

Köpek Mag'e doğru yürüdü ama yarı yolda durdu. "Biz arkadaş değiliz."

Mag sonunda onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Aile böyle mi selamlanır?" *Aile mi?* Neredeyse ağzından bir nefes çıkacaktı.

"Biz de aile değiliz. Artık değiliz."

Mag'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Bir kez sürü, her zaman sürü. Bunu benden alamazsın."

Köpek mutfağa doğru yöneldi ve omzunun üzerinden hırlayarak, "Ne istiyorsun Magnus?" diye sordu.

"Magnus? Sanırım hâlâ senin bok listendeyim."

Köpek kıs kıs güldü. "Herkesin bok listesindesin. Charley!" diye havlayarak mutfağa doğru ilerledi.

Onu takip ettim, yanından geçerken Beau'nun tedirgin yüzünü bir anlığına gördüm. Arkasından mutfağa girdiğimde Dog'a "Elini çabuk tutsan iyi olur," dedim. "Beau'nun o adamla dışarıda bırakılmaktan pek memnun olduğunu sanmıyorum. Kim bu adam?"

İleri geri volta atmaya başladı, züccaciye dükkânına girmiş bir boğa gibi yanından geçerken raflardaki eşyaları devirdi. "Ne zamandır burada?"

"Birkaç dakika. Sizden hemen önce geldi." Merakım tavan yapmıştı.

Volta atmayı bıraktı ve bana inanmaz bir bakış attı. "Peki neden ona içki servisi yaptın?"

Ben daha tek kelime edemedim, kesme tahtasından güvenilir et satırını kaptı ve mutfak kapısına doğru yürüdü.

"Köpek!"

Beni görmezden geldi ve kapıyı o kadar sert açtı ki menteşelerinden kırılacağını sandım.

Onu dışarı kadar takip ettim ve barın etrafına bakındım ama Mag gitmişti.

Beau başıyla ön kapıyı işaret etti. "Az önce çıktı."

Motorun çalıştığını duydum. Dışarı çıktığımızda meydanın etrafında dönüyordu. Geri döndü ve Stag'ın önünde durdu. Motoru çalıştırıp caddede gözden kaybolmadan önce Dog'a "Yakında görüşürüz kardeşim," dedi.

İçeri girdiğimizde Dog'a ters ters baktım. "Bu da neydi böyle?"

Hırladı ve bıçağı barın tepesine vurdu, sonra da parmağını bana doğru salladı. "O orospu çocuğunun bir daha bu bara girmesine izin verme!"

Parmağını ittim. "Ne zamandan beri bana kendi barımda ne yapacağımı söylüyorsun?" Dog'un tavsiyelerini genellikle dinlerdim, ama boğazıma tıkmaya çalıştığında değil. Şimdi *beni* kızdırmıştı.

Beau kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Uh... gitmeli miyim?"

"Hayır!" Köpek ve ben hep bir ağızdan havladık.

Köpek oturdu ve satırı çubuktan çıkardı. "İzi daha sonra zımparalayacağım."

O barda şimdiden kasap taşından daha fazla yara izi vardı. "Bana neler olduğunu söyle."

"Sürünün eski bir üyesi," diye başladı Dog. "On bir, on iki yıl önce kovuldu. Eskiden altı ayda bir ortaya çıkar ve sinsice geri dönmeye çalışırdı ama o zavallı kışını yıllardır görmedim."

"Sürü tarafından kovulduğuna göre oldukça kötü bir şey yapmış olmalı," dedim. "Detaylandırmak ister misin?"

"Bugün olmaz. Tek bilmen gereken kurdun beladan başka bir şey olmadığı. Delia da sonunda bunu anladı."

Yine annemden bahsediliyordu. "Aralarında bir şey mi vardı?"

"Annen bundan daha akıllıydı ama ona güvendi. Ta ki güvenmeyene kadar," diye ekledi pencereden dışarı bakarak. "Mutfağı temizlemeyi bitirmek için erken geldim. Rafların altında hâlâ bir sürü kırık cam var,

İt gittiğinden beri de iyi bir fırçalama yapılmadı." Odanın yarısını geçtikten sonra bana baktı. "Mag'den uzak dur, Charley."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Beau sordu.

Dog cevap vermeden mutfığa doğru ilerledi, bu da *mesafenizi koruyun* anlamına geliyordu. Eski sürü üyesini görmek onu gerçekten sinirlendirmişti ama bu konuda konuşmaya kesinlikle hazır değildi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Beau pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Sence o kurt tekrar buraya gelir mi?"

"Muhtemelen."

"Dog'un tavsiyesine uyup, eğer yaparsa onu kovsanız iyi olur."

Mag biraz saldırgan görünmüştü ama saldırgan bir şey yapmamıştı. İnsanlar her zaman aynı görüşte olmayabilirdi ve bazıları kötü bir şöhreti hak edebilirdi. Ama benim altın bir kuralım vardı: Hak edene kadar kimseyi "kötü" olarak yargılamamak. Ve insanlar genellikle renklerini oldukça erken gösterirlerdi.

"Dog bana emir vermeye çalışmak yerine doğruyu söylemediği sürece Mag'e yanıldığını kanıtlama fırsatı vereceğim. Ama o kurt buraya girip sorun çıkarmaya başladığı anda yasaklanır. Anlaşma bu," dedim Dog'un sipariş penceresinden dinlediği için onun yararına.

Sadece homurdandı ve gözden kayboldu. Bir an sonra kiler kapısının kapandığını ve lavaboda su aktığını duydum.

Arka odaya giderken Beau'ya, "Hazır buradayken biraz çalışayım bari," dedim. "Akşam görüşürüz."

* * *

Mutfaktan gelen tüm gürültüye rağmen, haftalardır yapmadığım kadar çok iş yapmayı başardım. O adamlar gelmeden önce dün sabah için planlanmış işler.

Birinin bara girdiğini duyduğumda masadan kalktım. Beau'nun bu sabah çıkarken kapıyı arkasından kilitleyecek kadar mantıklı olduğunu düşünmekle aptallık etmiştim. Ve saat daha öğlen bile olmadığına göre, bu kadar erken gelen kesinlikle Lucy değildi.

Ön tarafa yürüdüğümde odada kimse yoktu ama mutfaktan gelen bir kadın sesi duyabiliyordum. Dog'la konuşuyordu. Kim olduğuna bakmak üzereydim ki barın arkasında bir gürültü duydum. Sanki bir cisim yere çarpmış gibiydi. Sonra arkada bir hışırtı duydum.

Raflarda koşuşturan dev bir sıçanla yüz yüze gelmemek için dua ederek sessizce ona doğru adım attım. Bu ilk kez olmazdı. Barın etrafında dolaşırken irkildim ve neredeyse Dog'un benim için topladığı içki şişelerinin olduğu kasaya çarpıyordum. Yere yakın bir yerde duran siyah saç yığınınına bakıyordum. "Nae? Burada ne halt ediyorsun?"

Yerden aldığı bir kap kırmızı kokteyl pipetini bana uzatırken kızın ağzından kıkırdamalar döküldü. "Üzgünüm, Charley. Onları düşürdüm." Tekrar güldü ve diğer eliyle ağzını kapattı. "şeker arıyordum."

Buraya son geldiğinde, barın altındaki zulamdan ona bir parça karamel aşırımıştıım. Sanırım iyi bir hafızası vardı.

Tüm kurt çocukları gibi o da dikkat çekiciydi. Gözlerinde dünya dışı soylarını yansıtan bir şey vardı. İnsanı içine çeken bir vahşilik. Yaşlandıkça bu özellik kayboluyordu ama yine de en kötü hallerinde bile çoğu yetişkin kurt çekiciydi.

Çocuğa barımda ne işi olduğunu soramadan mutfaktaki sesler daha da yükseldi. İçerideki Coda olmalıydı, Nae'nin annesi. Sürüdeki dişilerden biriydi ve Dog ile hararetili bir konuşma yapıyordu.

Nadeen'in kısaltması olan Nae, annesinin ağzından çıkan bir dizi küfür duyunca kaşlarını çattı. On yaşındaki hiçbir çocuğun duymaması gereken kelimeler.

"Bakalım ne bulabileceğiz." Tatlı bir şeyler bulmak için rafları karıştırmaya başladım. Karamel zulam çoktan bitmişti ama her zaman bir yerlerde birkaç nane şekeri ya da karamela bulunurdu. Dikkatini mutfaktaki "o piç "ten bahseden konuşmadan başka yöne çekecek herhangi bir şey.

"Biraz buldum!" Kasanın yanındaki çekmecedeki bulduğu çikolatadan bir kare koparıırken Nae'nin yeşil gözleri parladı. Lucy'nindi.

"Bunu istediğini sanmıyorum, Nae." Ben daha elinden kapamadan bütün parçayı ağzına tıktı.

Yüzde seksen bitter çikolatanın acılığı damağına saldırdığında gözlerindeki heyecan kayboldu. Çılgınca tükürebileceği bir yer aradı.

"Lavabo!" Omuzlarından tuttum ve onu çevirdim. Ağzındaki koyu lekeyi dramatik bir yetenekle boşalttıktan sonra bana onu zehirlemeye çalışmışım gibi baktı. "Seni uyarmıştım."

Ona içmesi için bir bardak su ve barın altındaki kaseden bir avuç yer fıstığı uzattım. "Fıstığa alerjin yok, değil mi?" Fıstıkları avucuna bırakmadan önce ona sordum.

Coda mutfaktan çıktı ve odaya baktı. "Nae!" "O burada," dedim, kızı barın etrafında dolaştırarak.

Coda kızının gömleğindeki koyu kahverengi lekeye baktı. Nae tükürürken ön tarafına damlatmıştı. "Nedir bu?"

"Çekmecelerden birinde biraz çikolata bulmuş," dedim. "*Bitter* çikolata."

"Oh..." Yavaşça başını salladı. "Sanırım bu ona sormadan bir şey almamayı öğretecek."

"Çocuklar." Başımdan savdım. "Şimdi öğrenmesi daha iyi."

Kızına sert bir bakış attı. "Bir dahaki sefere sana söylediğimde olduğun yerde kal. "on

"Her şey yolunda mı?" Köpek Coda'nın arkasındaki mutfaktan çıktığında

a.

dedim ki çıplak gülümseme kayboldu olarak a

acılık dolu onu Gözler.

"Her şey yolunda. Sadece o piçle yüzleşmek istedim."

Kim? Köpek mi?

Nadeen annesinin ağzından çıkan bu kelimeyi tekrar duyduğunda bana doğru geri çekildi. Elimi omzuna koydum ve Dog'a baktım.

"Nae'yi eve götür," dedi Coda'ya. "Bu gece daha fazla konuşabiliriz. Kapanıştan sonra uğrarım."

Coda ona uyarıcı bir bakış attı. Mutfakta başladıkları konuşmayı bitirmek için ortaya çıkmazsa bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini hissediyordum. Sonra Nae'nin eline uzandı. "Hadi gel. Gidelim. Charley'e şeker için teşekkür et."

Kızın yüzünde ekşi bir ifade belirdi ama bir an sonra kendine geldi. "Fıstıklar için teşekkürler Charley, ama çikolata berbattı."

"Nadeen!" Coda azarladı.

Güldüm. "Ona merhamet edin. Daha on yaşında ve ilk kez acı çikolatanın tadına baktı."

Kız, Coda'yla birlikte kapıya doğru yürüdü ve onlar çıkarken bana el salladı.

Peçete ve bardakları kontrol etmek için barın arkasına geçerken sessizliğimi korudum. Hararetli konuşmayı merak ediyordum ama Dog gönüllü olarak bilgi vermeye karar vermedikçe bu beni ilgilendirmezdi.

Ben arkada bir şeyler kurcalarken bir iki dakika beni süzdü. "Sadece sor, Charley."

"Neyi soracaksın?" Ona bakmadan barı silmeye başladım. "Mutfaktaki tartışmanın ne hakkında olduğunu. Nedenini bilmek istiyorsun. Mag sürüden atıldı mı?" Coda'nın barın önündeki park yerinden çıkan arabasını işaret etti. "İşte bu yüzden."

Tamam, konuşmanın kapısını açtı. "Bundan daha açık olmanız gerekecek."

"Nadeen onun çocuğu." Acı bir kakhaha attı. "Orospu çocuğu bunu kabul etmiyor."

"Bekle. Bana Magnus'un Nadeen'in babası olduğunu mu söylüyorsun?" Onun çarpıcı yeşil gözlerini ve siyah saçlarını hatırladım. Onu Nae'nin babası olarak görebiliyordum.

"Ben de öyle demedim mi?"

"Sakin ol, kaplan. Sadece biraz şaşırdım, hepsi bu."

Tavrını kaybetti ve derin bir nefes aldı. "Coda'yı hamile bıraktı ama Nae'nin ondan olduğunu inkâr etti. Sürüdeki her kurtla yattığını söylemeye çalıştı."

Biraz kafam karışmıştı. "Yasak olduğunu sanıyordum?" Dog bana sürü içindeki ilişkilere müsamaha gösterilmediğini çünkü genellikle ortalığın karıştığını söylemişti. Dağlarda kaynaşacak başka sürüler de vardı, insanlardan bahsetmiyorum bile. Bu, sıradan dünyada çalışan aşklarını yasaklayan şirket politikalarından farklı değildi ve sürü üyeleri arasında düşmanlık gelişirse kurtlar için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Bunu engellemek akıllıcaydı.

"Mag'in bunu kabul etmemesinin pek çok nedeninden biri de bu," dedi Dog. "Bana sorarsanız, Nae'nin o zavallı babaya sahip olmaması daha iyi ama yine de çocuğuna destek olması gerekiyor. Eğer sürü olmasaydı, Nae ve Coda şu anda ormanda yaşıyor olacaktı."

Yine de Dog'un kurda duyduğu sınırdaki nefreti açıklamıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve sürüden atılmak için çok şey gerekiyordu. Beleşçi bir baba olmaktan daha kötü bir şey. "Bana her şeyi anlatıyor musun?"

"Kanıtım olan her şey."

Daha fazla bilgi almak için onu zorlamak istedim ama konuşmayı çoktan kapatmış ve mutfığa geri dönüyordu. Zaten eve dönmeden önce Cauldron'a uğramam gerekiyordu, ben de konuyu kapattım.

"Sadece ondan uzak dur, Charley." Koridorda kaybolmadan önce bana baktı. "Ciddiyim."

OceanofPDF.com

FIVE

Ekip ayrılmaya hazırlanırken Cauldron'a girdim. Atticus Devereaux'nun restoranını yok ettiğimiz ve onu Candy'nin arka odasına tıktığımız gecedен beri onları görmemiştim.

"Charley!" Desiree Dubois geniş bir gülümsemeyle bana yaklaştı. Sonra hoşnutsuz bir bakışla saçımın bir tutamını yakaladı. "Hiç kırmızının bir tonunu düşündün mü?"

Onun kiraz kırmızısı saçları ve Candy'nin ateşten uzun yelesi arasında, sanırım bu kasabada yeterince kızıl saçlı vardı. "Pek sayılmaz." Onun yanından geçip diğer cadılara gülümsedim. "Bir ay içinde iki kez. Siz hanımlar kasabanın müdavimleri olmaya başladınız." Genellikle yılda bir ya da iki kez ortaya çıkarlardı: Cadılar Bayramı'nda ve Noel'de herkese kış gündönümü olan Yule'yi hatırlatmak için.

"Son saldırıyı tartışıyorduk," dedi Candy. "Birinin o canavarı avlaması gerekiyor ve bunu yapması için Crimson PD'ye güvenmezdim. Rick Carter kayıp bir kediye bile ayağının altından geçse bulamaz, Tom Murphy'nin durumu da pek iyi değil."

"Benden bir itiraz alamayacaksınız," dedim. "Murphy bu sabah Stag'da Beau'yu saldırı hakkında sorguluyordu. Buna inanabiliyor musun?"

Mia Winston soluk soluğa kalmış, geri çekilmiş üst dudağı iri dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Henry denen çocuk mu?"

Candy cadiya kuru bir bakış attı. "Beau Henry'nin suçlu olduğu tek şey hormonlarının azmış olması. Eğer onunki gibi bir baban olsaydı

O adamdan kurtulur kurtulmaz sen de kendini yulaf gibi hissediyorsun."

Beau'nun babası katı bir disiplinciydi. Büyürken, Beau ona karşı gelmeye cesaret edemedi.

"Gruptaki en parlak ampul o değil," diye devam etti Candy, "ama hepimizden daha fazla katil değil." Desiree'ye baktı. "Yani, çoğumuzdan."

Desiree geri çekildi. "Beni neyle suçluyorsun?"

"Uçan merheminizdeki arsenik konusunda elinizin ağır olduğu biliniyor. Beau'ya gelince," diye devam etti, bana dönerek, "Tom sadece bir günah keçisi arıyor. Muhtemelen belediye başkanı katili bulması için onun üzerine çok gidiyordur. Bu yıl seçim yılı ve buradaki insanlar huzursuz olmaya başladı."

Olabilir, ama Beau'ya odaklanmak kimseye hizmet etmiyordu. Sadece aptalcaydı.

Katherine Belltower merakla beni inceliyordu. "Çalışıyor musun, Charley?"

"Sihrim mi?" Omuz silktim. "Elbette." Onu son gördüğümünden beri bunu düşünecek vaktim olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Eninde sonunda, işletmem gereken bir işim olmadığında ve barıma giren haydutlar olmadığında bunu yapacaktım.

Dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüşürken gözleri kısıldı. Bir an için yakalandığımı düşündüm. Ama sonra kapıya doğru ilerledi. "Gelin hanımlar. Yapacak işlerimiz var."

Onlar ayrılırken, Katherine aniden döndü. Avucunun içinden bir ışık küresi uçtu ve bana doğru fırladı. Sihirden kaçarken neredeyse dengemi kaybediyordum, yanımdan geçip bir alev topuna dönüştükten sonra uzaktaki duvara çarpınca irkildim.

Candy için için yanan noktaya baktı ve sonra başını çevirip cadıya ters ters baktı. "Bu gerekli miydi?"

"Görünüşe göre." Katherine bakışlarımı tuttu. "Pratik yapıyorsun, ha? O büyüü emip bana geri gönderebilmen gerekirdi. Bunu ciddiye almayacaksan vaktimizi boşa harcama."

"Pekâlâ. Üzerinde çalışacağım."

Desiree yavaşça başını iki yana salladı. "Delia bunu onaylamazdı." Küçümseyen gözlerini benimkilerden ayırıp diğerlerini takip etmek için döndüğünde ayağı eşîğin kenarına takıldı ve neredeyse

kaldırırma yüzüstü düştüm. Telaşla bana hınzırca bir bakış fırlattı. "Seni küçük..."

Alt dudağımı ısırđım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Dikkatli ol, Charley," diye mırıldandı Candy. "O cadının kötü tarafına düşmek istemezsin."

Sihrimin kendine ait bir akli varsa buna engel olamazdım.

Kapıdan çıktıkları anda oda hafiflemiş gibi hissetti. Sanki içeri aniden temiz hava pompalanmıştı. "Hayal mi görüyorum, yoksa bu kadınlar bazen odanın oksijenini emiyor mu?"

"Hiçbir şey hayal etmiyorsun." Eski arabalarına binip dükkândan uzaklaşırken Candy başını salladı. "Bir avuç enerji emici kraliçe ama işlerini biliyorlar ve eğer buradaki kanun katili yakında bulmazsa onlara ihtiyacımız olacak." Tekrar hasarlı duvara baktı ve inledi. "Sen buraya geldiğinde biz de bunu konuşuyorduk. Hanımlar, o vampirin astral düzlemde bir iz bırakıp bırakmadığını görmek için biraz scrying yapacaklar."

Astral düzlem mi?

Bunun ne olduğunu merak ediyordum ama bu konuya girecek zamanım yoktu. Uğramak için başka bir nedenim vardı. "Magnus Ryan adında biri hakkında ne biliyorsun? Dog'un sürüsünden atılmış bir kurt."

Gözlerini bana doğru kaydırđı. "Onun kim olduğunu biliyorum. Asıl soru, sen nasıl biliyorsun?"

"Bu sabah Stag'a geldi. Köpek bundan pek memnun olmadı ve bana ondan uzak durmamı söyledi."

"İyi tavsiye. Bu kurt gittiği her yerde iz bırakıyor ve çok kötü kokuyor."

"Dog bana Mag ve Coda'dan bahsetti. Kızının sorumluluğunu almak istememesinden."

"Bunda anormal bir şey yok tatlım. Erkekler her zaman çıkarken çöplerini toplamayan dağınık yaratıklar olabilirler ve ben o küçük kızı kastetmiyorum. Bana sorarsanız, ortadan kaybolmakla ona bir iyilik yaptı."

"Dog da öyle dedi. Coda'nın aynı şekilde hissettiğinden pek emin değilim. Onu aramak için bara geldi ama adam çoktan gitmişti."

Candy içini çekti. "Bazen bir erkeği, ona ne yaparsa yapsın, bir kadının içinden çıkaramazsınız. Ama Mag tipik bir kurt değil. Haydutluğu bir sanat haline getirmiş. Kadınlar arasında bir ünü var."

"İyi bir tane mi yoksa kötü bir tane mi?"

"Olabilirdi kötü. Görünüşü ve cazibesiyle onları kendine bağlar. Sonra da sıkılınca onları terk ediyor. Yemin ederim o kurt kadınlara büyü yapıyor. Ben hiç kanmadım ama anneni neredeyse kandırıyordu."

"Dog hiçbir zaman romantik bir ilişkilerinin olmadığını söyledi."

"Oh, öyle bir şey değildi, ama denemediği için değildi. Yine de onun için yumuşak bir noktası vardı. Saatlerce barda oturup Crimson'dan nasıl kurtulmayı planladığını anlatırdı. Vegas'a gitmeyi. Belki de bunca zamandır oradaydı."

"Onun Stag'da olduğunu hiç hatırlamıyorum ve ben orada büyüdüm." Sürüden atıldığında on altı yaşlarında olmalıydım, öyleyse neden yüzünü hatırlayamıyordum? "Onun gibi bir kurdu unutmazdım."

Dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Dediğim gibi, annenin ona karşı bir zaafı vardı ama gururunu ve neşesini riske atmıyordu. Mag kadın koleksiyonu yapmayı severdi ve sen de oldukça genç bir kızdın. Sen bardayken, Delia Mag'in orada olmadığından emin oluyordu."

"Ben aptal değildim. Beni ondan saklamasına gerek yoktu." Bu beni biraz kızdırdı.

Candy bana donuk bir bakış fırlattı. "Sen on altı yaşında, hormonları azmış bir kızdın. Onun o gözlerini gördün."

Kesinlikle öyleydi. Belki de annem haklıydı.

"Sonra işler karışmaya başladı, onun ve Coda hakkındaki söylentiler ortalıkta uçuşmaya başladı. Köpek öncelikliydi, bu yüzden annen bir savaştan kaçınmak için Mag'in Stag'dan uzak durmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Sanırım gerisini biliyorsun."

Bir yanım Candy'nin Mag'in kurtarıcı nitelikleri konusunda beni aydınlatacağını umuyordu ama görünüşe göre hiç yokmuş. "Sanırım bir dahaki sefere Stag'a girdiğinde ondan nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor ve eminim ki bir dahaki sefer olacak."

Parmaklarını duvardaki yanık lekesinin üzerinde gezdirdi. "Buna gerek kalmayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Lanet olsun." İçini çekti. "Bu duvarın tamamını boyamak zorunda kalacağım." Sonra tekrar bana baktı. "O kurt kendi yatağını kendi yapacak. O zaman senin tek yapman gereken yoldan çekilmek ve Dog'un evi temizlemesine izin vermek. Ve eğer Dog'u tanıyorsam, bu Mag'in barda kışını gösterdiği son sefer olacak."

"Umarım bu sırada bir pencereyi ya da barın arkasındaki içki duvarını yıkmazlar," dedim. "Şu anda bunu karşılayamam."

Beni odanın diğer tarafına geçirdi ve neredeyse kapıdan dışarı itti. "Kontrol edemeyeceğin şeyler için endişelenmeyi bırak. O zaman eve git ve Stag'a dönmeden önce çamaşırlarını falan yıka."

Şimdi de zihin okuyucu mu oldu? Tam da yapmam gereken şey buydu.

"Ve içeri girdiğinizde kapılarınızı kilitleyin. Serbest dolaşan bir katil var. Aslında, belki de bir süreliğine buraya geri taşınmalısın. Yukarıda hala dış fırçan var."

Bunu bana daha kaç kere soracaktı? "Bu sefer kimse beni evimden kovmayacak, o yüzden nefesini boşa harcama."

Kamyonetime atladım ve eve doğru yola çıktım. Stag'a dönmeden önce çamaşır makinesine bir sürü çamaşır atacak, kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacak ve muhtemelen kısa bir uyku çekecek kadar vaktim vardı. Eğer o kurt bu gece ortaya çıkmaya karar verirse, tetikte olmam gerekiyordu.

Garaja yanaşıp dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey verandaya yığılmış bir şeydi. Büyük bir şey. Eve yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ön kapımın yanında yüzüstü yığılmış bir insana baktığımı fark ettiğimde durdum, nefesimi tuttum ve sonra temkinli bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

"İyi misin?" Tabii ki değildi ama söyleyecek başka bir şey bulamadım. Ayağımla hafifçe dürttükten ve yanıt alamadıktan sonra eğildim ve onu ters çevirdim. Doğrudum ve kanı görünce tökezleyerek korkuluklara yaslandım. Sonra onu tanıdım.

"Keith?"

* * *

Murphy cesedi incelemeyi bitirdi ve ayağa kalktı. "Keith Barnes'mış."

"Öyle mi düşünüyorsun? Tanrım, Tom, tabii ki Keith." Sarsılmıştım. Müşterilerinizden birini kapınızın önünde ölü bulmak herkesi sarsar. Keith de saldırı suçundan hapse girene kadar yıllardır müdavimdi. "Onu buradan çıkarabilir misiniz?" Rex bahçede süzülüp en sevdiği ağaca konarken başımı kaldırıp baktım. Keşke o kuşun kafasının içine girebilseydim ve ne gördüğünü görebilseydim.

"Adli tabip yolda." Murphy plastik bir poşeti açarak Keith'in gömleğinden cımbızla aldığı birkaç kılı koydu. "Eve döndüğünüzde onu burada bulduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Hayır, Tom. Onu bahçede kendim öldürdüm ve merdivenlerden verandaya sürükledim."

Başını eğdi. "İşin bitti mi?"

"Özür dilerim." Keith'in boğazının yırtılarak açıldığı yerdeki kanlı dağınıklığa baktım. "Biri boynunu kemirmiş gibi görünüyor."

Murphy başıyla onayladı. "Tıpkı kadınlar gibi."

"Sence aynı kişi mi?" Keith'in boğazındaki yaralar bunu düşündürüyordu. Ama kadın değildi ve bir ağaca çivilenmemişti, ki bu katilin yöntemiydi.

Birkaç kez başını salladı. "Büyük ihtimalle. Yaralar diğer kurbanlarla uyumlu."

"Bu kadar hasar varken nasıl söyleyebiliyorsun?" Her yerde kan vardı ve boynu bana parçalanmış gibi göründü.

Kalçasının üzerine çöktü ve Keith'in sağ köprücük kemiğini işaret etti. "Isırıkların omuza yakın bir yerden başlayıp kemik boyunca nasıl devam ettiğini görüyor musun?"

Daha iyi görebilmek için eğildim. "Evet, onları görüyorum."

"Giderek büyüyorlar ve göğüs kafesinde duruyorlar. Sanki katil bir öpücük izi bırakıyormuş gibi, ama dudak yerine dişleri var. Sonra öldürmek için şahdamarına giriyor."

Gözlemleri etkileyiciydi. Belki de Murphy o kadar da aptal değildi.

"Adli tabip yaraları karşılaştırıp bunu doğrulayabilecektir," dedi tekrar doğrulurken.

"Neden bilgi konusunda bu kadar cömert davranıyorsun?" diye sordum. Genelde daha resmi davranırdı. Ağzını sıkı tutardı, bu yüzden ağzından zorla almak zorunda kaldım.

"Çünkü iyi bir korkuya ihtiyacın var, Charley. Bu bir seri katilin işi. Burada tek başına olman güvenli değil." Cesede başıyla işaret etti. "Ve bu da ön verandana rastgele bırakılmadı."

Beni ikna etmek için iyi bir iş çıkarıyordu ama bunu bilmesine izin vermeyecektim.

Şaşkın bakışlarımı görünce, "Belirsiz bir şey mi var?" diye sordu. "Bir şeyler çok belirsiz. Keith'in hâlâ hapiste olduğunu sanıyordum. Keith'in hâlâ hapiste olduğunu sanıyordum."

Sonunda mantıklı davranıp zavallı adamı serbest bırakacak mısınız?" Bu özgürlük ironik bir şekilde

kaderini mühürledi.

Keith, eczanedeki çalışanlardan birine saldırdığından beri haftalardır polis merkezindeki bir hücrede kilitliydi. Binanın arkasındaki ara sokakta adamı öldüresiye dövmüş ve hastanelik etmişti. Herkes Keith'in kötü bir büyü'nün kurbanı olduğunu ve bu suçu işlemeye mecbur bırakıldığını biliyordu ama adaletin çarkları burada yavaş dönüyordu.

"Hayır hanımefendi. Bu sabah dokuz civarında karargâha uğradım ve onu hücresinde kendi gözlerimle gördüm. Yani ya kendi başına kaçtı ya da yardım aldı."

Rick Carter merdivenlerden çıkarken telefonunu kapattı. "Arayan Jen'di. Sabahtan beri ikimizden başka kimsenin nezarethaneye girip çıkmadığını söyledi."

"Karakolda masanın başına oturttuğun mankafayı mı kastediyorsun?" Saldırının gerçekleştiği günün ertesinde Keith'le hücresinde konuşmama izin vermesi için onu manipüle etmek çocuk oyuncağıydı.

Carter kaşlarını çattı. "Bu kız hakkında söylenecek pek hoş bir şey değil. Çok çalışkan biri."

Yalaka desek daha doğru olur. Eminim her gün egosunu okşuyordur.

"O bir kız değil Rick. Yetişkin bir kadın. Birinin onun yanından gizlice geçip Keith'i nezarethanenin arka kapısından çıkarmış olabileceğini düşündün mü?"

"Bu imkânsız," dedi Murphy.

"Neden? Ben önerdim diye mi?"

"Çünkü nezarethanenin arka kapısı yok. Bir tane ön tarafta, bir tane de ara sokağa açılan yan koridorda var ve içeriden otomatik olarak kilitleniyor. Binaya giren ya da çıkan herkes resepsiyon masasının görüş alanında olacaktır. Ve Jen'in mola verdiğiğinde ön kapıyı kilitlemesi gerekiyor, eğer bir sonraki sorunuz buysa."

Cesedi işaret ettim. "Buraya bir şekilde gelmiş. Eğer daha iyi bir teoriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Murphy ses tonumu beğenmemiş gibi her zamanki otoriter bakışını takındı. "Sana bir şey söylememe gerek yok, Charley. Biz hallederiz."

Aklımdaki asıl soru neden Keith? Ve neden onu ön verandama bıraktı? "Katil neden onu hedef alsın ki?"

"Bu iyi bir soru. Stag'ın müdavimlerinden biriydi, neden bana söylemiyorsun?"

Yani şimdi Murphy benden onun işini yapmamı mı istiyor? "Dediğim gibi, katilin yöntemi bu değil ve ona ulaşmak için çok uğraştı."

"Ya da çok zahmete girmiştir," dedi Carter.

Sanırım katil bir kadın olabilirdi. Tanrı biliyor ya, Crimson'da dişleri olan bir sürü kadın vardı.

Murphy, "Benimle kasabaya geri geliyorsun," dedi. "Resmi bir rapor hazırlamam ve senden birkaç örnek almam gerekiyor. Carter adli tabibi bekleyebilir."

"Ciddi misin?" Can alıcı noktayı bekledim.

"Keith Barnes az önce öldürüldü ve arazinize bırakıldı. Bu bir cinayet soruşturmasında standart prosedürdür." Murphy merdivenlerden indi ve devriye arabasına yöneldi. "Gidelim!"

Geç oluyordu, bu yüzden sadece onu kıcımdan kurtarmak için işbirliği yaptım, böylece saat beşe kadar Stag'a gidebilecektim. "Seni takip edeceğim." Benimle tartışacakmış gibi arkasına baktı. "Kaçmayı planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Beni test etme, Charley." Bana uyarıcı bir bakış atarak arabasına doğru ilerledi.

Kamyonetime atlayıp onu kasabaya kadar takip ettim, Tom Murphy'nin şüpheli olabileceğim yönündeki saçma önerisine her geçen dakika daha da sinirleniyordum. Karakola giderken Stag'ın önünden geçerken Beau'nun camdan dışarı baktığını gördüm. Acaba daha sonra sorgulanmak üzere içeri alınacak mıydı?

Murphy'nin yanına park ettim ve inerek onu karakola kadar takip ettim. Jen masanın arkasında oturmuş, bir yandan sakız çiğniyor bir yandan da telefonunun ekranını kaydırıyordu.

Murphy masanın yanından geçip ofisine doğru yürürken ona, "Seninle bir dakika içinde ilgileneceğim," dedi.

"Hey, Charley," dedi ben yanından geçerken.

"Jen." Odaya girdim ve Murphy'nin işine devam etmesini bekledim.

O.

Bir dolabı açtı ve iki plastik torba çıkardı, birinde uzun bir Q-uç görünümlü bir şey. "Senden DNA örneği almam gerekiyor, o yüzden ağzını iyice aç." Çubuğu ağzıma soktu ve ağzımın iç kısmına sürttü.

yanak. Poşete koyduktan sonra tırnaklarımın altını kazımaya başladı ve birkaç kırpıntı aldı.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Elimden başını kaldırıp baktı. "Özel bir muamele görmüyorsun."

"Aklımın ucundan bile geçmez."

İşi bittiğinde bana evde cevapladığım soruların aynısını sordu. Sonra da gitmekte özgür olduğumu söyledi. Ofisinden ayrılmadan önce ona dönüp baktım. "Magnus Ryan adında bir kurt tanıyor musun?"

Gözleri parladı. "Bu ismi nereden duydun?"

"Bu sabah Stag'a geldi. Hakkında her şeyi biliyorum ve onu kontrol etmek isteyebileceğinizi düşündüm." Mag'in cinayetlere karışıp karışmadığına dair bir fikrim yoktu ama Crimson'daki şöhreti ve aniden ortaya çıkışı göz önüne alındığında, herkes kadar şüpheli olduğunu düşündüm. Ayrıca odaklanacağı başka biri olursa Murphy'yi Beau'nun kışından kurtarabilirdi. Öte yandan, eğer Mag Candy'nin söylediği gibi kadınlarla takılan bir haydutsa, belki de sorgulanması gerekiyordu. Bu sabah Stag'a gelmeden önce aylardır buralarda yaşıyor olabilirdi.

"Nerede kalacağından bahsetti mi?"

"Hayır, ama kasabaya tekrar gelecektir. Barım üzerine bahse girerim."

Murphy derin bir nefes aldı ve kafasına yerleştirdiğim şeyi düşünüyor gibiydi. "Artık gidebilirsin."

Çıkarken masanın önünde durdum. "Keith'in bugün hiç ziyaretçisi olmadı mı?"

Jen telefonundan başını kaldırdı. "Seninle bu konuda konuşmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Haklısın." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Tom'a bana hiçbir şey söylemeyeceğini söyleyeceğim."

Ofis kapısına bakarken çenesi kıpırdamadan durdu. "Tom mu soruyor?"

"Evet, bir rapor yazmakla meşgul ve buraya gelmemi istedi."

"Rick'e telefonda bu sabah istasyondan ayrıldıklarından beri kimsenin oraya gitmediğini söyledim." Tekrar düşündü ve gözlerini kısarak bana baktı. "Ama burada yol soran bir adam vardı."

"Öyle mi? Neye benziyordu?"

Yüzünde boş bir bakış vardı. "Bu çok komik."

Bunların hiçbirisi komik değildi. "Komik olan ne?"

"Hatırlayamıyorum." Kaşları birbirine yaklaştı. "Sanırım siyah saçlıydı, ama-"

"Jen!" Murphy ofisinden bağırdı. "Buraya gel!"

Bu benim gitmem için bir işaretti. "Gitsem iyi olacak." Murphy dışarı çıkıp beni onu sorgularken yakalamadan önce kapıya doğru aceleyle ilerledim ve onu yüzünde şaşkın bir ifadeyle ön masanın arkasında otururken bıraktım.

OceanofPDF.com

SIX

"Birinin Keith'i öldürebileceğine inanamıyorum." Beau şoke olmuş görünüyordu. "Yani bazen sinirlerimi bozuyordu ama kötü biri değildi."

Onu yanıma mutfağa çektim ve Dog'a haberi verdim. "Hataları vardı," dedim, "ama bunu hak etmemişti." Keith yıllardır Stag'ın düzenli müşterilerinden biriydi. Evet, tam bir baş belası olabilirdi ama barda oturmasını özleyecektim.

"Bu çok rastgele," diye devam etti Beau. "Zavallı adam muhtemelen yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Başımı salladım. "Bu rastgele bir şey değildi. Bu sabah itibariyle Keith hâlâ hapisteydi."

Köpek patatesleri hazırlamayı bıraktı. "Dışarıda değil miydi?"

"Hayır. Murphy onu bu sabah dokuz civarında hücresinde görmüş. Birkaç saat sonra da mucizevi bir şekilde ön verandamda ölü bulundu. Bu nasıl bir gizem?"

"Bundan hoşlanmadım."

"Ben de senin yanındayım, Dog. Az önce biri bana ölümcül bir mesaj gönderdi. Ve daha da kötüsü, buralarda kadınları öldüren her kimse onun işi gibi görünüyordu. Keith'in boğazı parçalanmış."

Beau başını eğdi. "Ama o bir erkekti. Katil sadece kadınları hedef alıyordu. Onu dişleri olan herhangi biri öldürmüş olabilir. Bir vampir, bir kurt."

Köpek ona ters ters baktı. "Benimkilerden biri değil."

"Sakin ol," dedi Beau geri adım atarak. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Murphy aynı katil olduğuna inanıyor ve ben de aynı fikirdeyim. O diğer kurbanlardaki yaralarla bazı çarpıcı benzerliklere işaret etti ve bu oldukça ikna ediciydi. Şimdi tek yapmam gereken katilin o cesedi neden kapımın önüne bıraktığını bulmak."

Köpek ellerini bir havluya sildi ve kesme tahtasının üzerine koydu. "İşte bu kadar. Orada tek başına kalmayacaksın."

"Tabii ki hayır," dedim. "Sürünün evimin üzerinde dolaşacağını çok iyi biliyorum." Ben ve Tucker'ın arasında, öngörülebilir gelecekte oldukça zayıf olacaktı. "Ve unutmayalım ki benim de birkaç numaram var."

Dog'un ağzından kısa bir kahkaha kaçtı. "Küçük adrenalin patlamalarını mı kastediyorsun? Acemi büyülerinizle onu nasıl zaplayacağınızı bulana kadar katilin saldırısını askıya almayacağını garanti edebilirim."

"Çok komik."

"Şaka yapmıyordum, Charley."

"Bak, Dog. Başkalarının boş yatak odalarında uyumaktan bıktım ama seninle uzlaşacağım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sürünün geceleri evi izlemesini sağlayabilirsin. Eğer o bir vampirse, savunmasız olacağım tek zaman o zaman." Gerçi o ceset güpegündüz verandama bırakılmıştı, yani dişleri olan başka bir şey olma ihtimali de vardı. Ne olursa olsun, gündüz saldırısı pek olası değildi.

Köpek sertçe başını salladı. "Anlaştık."

Jen'le istasyonda yaptığımız konuşma beni rahatsız ediyordu. "Başka bir şey var. Hiçbir şey olmayabilir ama Keith'in o hapisane hücresinden nasıl çıktığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne?" Beau söyledi. "Keith Houdini mi yaptı?"

"Sorgulandıktan sonra karakoldan çıkıyordum ve Jen'e o sabah Carter ya da Murphy'den başka birinin gelip gelmediğini sordum. Bir adamın yol tarifi almak için geldiğini söyledi. Sonra yüzünde garip bir ifade belirdi ve adamın neye benzediğini hatırlayamadığını söyledi."

Beau ensesini kaşıdı. "Bu çok garip. Katilin onu büyülediğini ve Keith'i hücresinden çıkardığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım bu mümkün." Tutuklandıktan hemen sonra Keith'i görmeye gittiğimde hapisane odasında herhangi bir kamera fark etmemiştim, bu yüzden öğrenmenin bir yolu yoktu.

Köpek bana bakıyordu. "Murphy seni merkeze mi götürdü?"

"Bana şüpheli dedi. Sonra da bazı DNA örnekleri aldı."

Sanki kurt dışarı çıkmak istiyormuş gibi gözleri parladı. "Bahse girerim orospu çocuğu bundan hoşlanmıştır. Ağzında bir çift diş olup olmadığını da kontrol etti mi?"

"Çok hoşuna gitti. Eminim bir dahaki sefere elinde DNA örneği kitiyle Beau'nun kapısını çalacaktır."

Beau'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Kim Widby'nin cinayeti hakkında seni sorgulamaya çalıştı bile. Ona hiçbir şey söyleme. Ve eğer seni tutuklamaya çalışırsa, kesinlikle çeneni kapalı tutmalısın."

"O zaman ona bir avukat istediğini söyle," diye ekledi Dog.

Zavallı Beau. Altına işeyecekmiş gibi görünüyordu.

Ön kapı açıldı ve Lucy'nin ağzından tanıdık küfür sesleri döküldü. "Herkes hangi cehennemde?"

Beau ve ben ön tarafa doğru yürüdük ve onu barın arkasında bize arkası dönük bir şekilde dururken gördük. "Geç mi kaldın?" Dedim.

"Arabam çalışmadı. Takviye almak zorunda kaldım."

Arabası son zamanlarda çok sorun çıkarıyordu. "Hadi ama Lucy. Bundan daha yaratıcı olamaz mısın? Bu hafta ikinci kez oluyor."

Arkasını döndü ve bana bir doz tavrı verdi. "Büyük. Lanet olsun.

Anlaştık." Sağ gözünü kaplayan bir morluk vardı. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiçbir şey."

"Bu bir şey değil," dedi Beau, daha yakından bakmak için yanına giderek. "Ne yaptın sen? Birinin yumruğuna mı çarptın?"

"Uzak dur benden!" Birkaç kase kaptı ve içlerini fıstıkla doldurdu. "Wes'le kavga ettim."

Köpek bütün bu yaygaranın ne olduğunu görmek için mutfaktan çıktı. "Bunu sana kardeşin mi yaptı?"

"Gecenin ikisinde eve sarhoş geldi ve aptal gibi davranmaya başladı. Televizyonun sesini sonuna kadar açtı ve bir galon sütü mutfakta yere düşürdü. Aptal herif," diye homurdandı. "Sonra duvarı yumruklamaya başladı, ben de yataktan çıktım ve boş bir bira şişesiyle kafasına vurdum." Omuz silkti. "Bana vurmak istediğini sanmıyorum ama sallanarak arkasını döndüğünde yoluna çıktım."

Köpek iç çekti. "Birbirinizi öldürmeden önce birinizin o evden taşınması gerekecek."

Eğer yepyeni bir aile özlemi duyduysanız, sahip olduğunuz ailenin kıymetini bilmeniz için Wyatt'lara bir göz atmanız yeterliydi. Ben tür hissettim

Lucy'ye o el dağıtıldığı için üzgünüm.

"Yüzünün yarısını kaplayan bir morlukla barda çalışmana izin veremem." Mekandaki her müşteri onunla bu konuda alay ederdi. Sonra içlerinden birine saldırırdı ve ortalık birbirine girerdi.

"Bana bu gece izin veriyor musun? Çünkü eğer vermiyorsanız, ben kalıyorum."

Hızlı bir telefon görüşmesi yapmak için koridora çıktım ve sonra bara geri döndüm. "Gel hadi. Bunu düzeltmemiz gerek."

İsteksizce barın etrafından dolandı ama ben ön kapıya yönelince durdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kazana."

Lucy sonunda beni kapıdan dışarı kadar takip etti ve ona bakmak için durmadan önce bir blok boyunca dırdırına katlandım. "Keser misin şunu! Yemin ederim. Sen kendinin en büyük düşmanısın."

"Tamam, ama bana komik şeyler anlatmaya çalışmasa iyi olur. Kristal sallama saçmalığı da olmasın."

Candy kristal yapmazdı. Onları turistlere satıyordu ama o kadar.

Dükkanına girdiğimizde Candy bizi bekliyordu, silahlanmıştı ve o parlatıcıyı almaya hazırды. Tezgâhın yanındaki tabureyi okşadı ve eski makyaj çantasını açtı. Daha çok bir bavul gibiydi. "Otur bebeğim. Seni iyileştireceğiz."

Lucy bana düşmanca bir bakış fırlattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Bu çürükte komik bir şey yok," dedim. "Otur."

Candy dalmadan önce tedavi edici bir nefes aldı. Sonra Lucy'nin çenesine uzandı ve hasarı incelemek için yukarı kaldırdı. "Bu çok fena. Kimi kızdırdın?"

"Bunu ona kardeşi yaptı," dedim.

İçinde üç farklı tonda kapatıcı olan bir pudra aldı ve doğru tonu bulmak için her birinden Lucy'nin gözünün etrafına biraz sürdü. "Umarım sen de ona biraz sevgi göstermişsinizdir."

"Onu cesaretlendirme, Candy."

"Neden? Eğer bir adam sana elini sürerse, onu dövsen iyi edersin. Eğer yapmazsan, yapmaya devam eder." Bana baktı. "Seni kum torbası olarak kullanamayacağını bilmesini sağlamalıyım."

"Sarhoştı." Lucy omuz silkti. "Ve ona ilk ben vurdum."

Candy bir süngerle çürüğün etrafına makyaj yapmaya devam etti ve geri çekilerek yaptığı işe baktı. "Sanırım bu senin ilk hatandı. Bir sarhoşu ikna edemezsin."

"Sadece sinirlenmiştim. Bu hafta her gece bir bara gidiyor ve eve sarhoş dönüyordu. Wes bir izci değil ama hiçbir zaman kötü bir sarhoş da olmadı. En azından bana karşı."

Wes ve Richie Wyatt küçük kız kardeşleriyle acımasızca uğraşan büyük pisliklerdi, ama itiraf etmeliyim ki, Stag'a bir kez bile böyle bir morlukla girmemişti. "Hangi bardaydı?"

Tereddüt etti ve sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin sen?"

"Canavar'a gittiğini söyledim!" Neredeyse hırlayarak söyledi. "Şimdi mutlu musun? Kardeşim kart sahibi bir dejenere."

Bunu ona söyleyebilirdim. Ama açıkça üzgündü, bu yüzden hakarete hakaret eklememenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Candy kapatıcının üzerine biraz pudra sürdü. "Hepimizin arada sırada kendimizi hissetmeye ihtiyacı var ama orası sadece iki şey için iyi: bir vampir tarafından ısırılmak ya da bir vampir tarafından yatağa atılmak."

Güzel, Candy.

Lucy geri çekildi ve ona kuşkulu bir bakış attı. "Kardeşimin vampirlerle yattığını mı ima ediyorsun?"

Candy gözlerini kısarak el işine baktı, Stag'ın yerleşik Tazmanya canavarı yüzünden birkaç santim uzakta olduğu için en ufak bir endişe duymuyordu. "Ya öyle ya da yasadışı uyuşturucu kullanıyor."

Bu, Canavar'ın bilindiği başka bir şeydi.

"Öyle bir şey değil," dedi Lucy. "Bu sabah ayıldıktan sonra ona Beast gibi bir kulüpte ne işi olduğunu sordum. Orada kızlar olduğunu söyledi."

Homurdandım. "Şey, evet. Vampirler. Ve vampirlerle tanışmak isteyen kadınlar."

"Bahsettiğim şey bu değil. Wes artık dansçıları olduğunu söyledi. Bilirsin işte. Striptizciler." Candy'ye baktı. "Alınma ama."

Candy köşedeki direği işaret etti. "Kolay kırılan biri gibi mi görünüyorum?"

"Sadece benim bağınaz biri olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Sırıttı. "Bir Wyatt hakkında asla böyle düşünmezdim."

Lucy'nin kaşları çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Barmenim kışını göstermeden önce konuyu değiştirmeye çalışarak makyaj çantasının yanındaki aynayı aldım ve ona uzattım. "Bir bak bakalım."

Candy kollarını kavuşturdu. "Artık insanlar bir kanguruyla üç raunt yaptığınızı düşünmeyecek."

Lucy bir an için gözünü inceledi. "Artık göremiyorsun bile. Makyaj sanatçısı olmalısın."

"Bu tamir ettiğim ilk göz morluğu değil," dedi Candy makyaj çantasını toplarken. "Dans ettiğim günlerde pek çok kız benden hizmet talep ederdi."

Saati kontrol ettim. "Gitsek iyi olacak." Tucker saat yediden önce gelmeyecekti ve bu sadece Dog'a mutfakta yardım etmek içindi, onu bir süreliğine burada tutuyordum. Bu da Beau'nun Cuma akşamı barın arkasında yalnız olduğu anlamına geliyordu.

"Lucy önden gidebilir," dedi Candy bana. "Konuşmamız gerek."

Bu kasabada hiç kimse ağzını beş dakikadan fazla kapalı tutamazdı, bu yüzden muhtemelen Keith'i çoktan duymuştu.

Lucy'ye "Dog'a birkaç dakika içinde döneceğimi söyle," dedim.

Kız yerinden kımıldamayınca Candy onu biraz teşvik etti. "Neden ben mumları ve tüsüleri yakmadan önce gitmiyorsun?"

Bu onu tabureden indirdi. O kapıdan çıktıktan sonra, sadede geldim. "Keith Barnes öldürüldü. Her kim yaptıysa cesedini bu öğleden sonra kapıma bıraktı." Hiç irkilmedi bile, bu da şüphelerimi doğruladı. "Kim ağzını açıp duruyor?"

"Başkan Adams. Carter'dan telefon geldiğinde toplantının ortasındaydık." Düzenli bir nefes verdi. "Buralarda cesetler sinek gibi düşüyor."

"Hayatım boyunca, katilin Keith'in cesedini neden benim verandamda bıraktığını anlayamadım?"

"Oh, bilmiyorum. Ön sevişme mi?" Gözleri endişeyle doldu. "Belki de sırada sen varsındır, bu yüzden senin yanına taşınıyorum." Safir tılsımını sıkıca kavradı. "O piçin ikimizle birlikte bir şeyler denediğini görmek isterim."

"Buraya taşınmıyorsun, Candy. Dog bana sürünün burayı izleyeceğini söyledi. Ayrıca bir vampirin davetiye olmadan evime giremeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?"

Zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Pekâlâ. Ama katilin dişleri olan başka bir şey değil de bir vampir olmasını umalım. Bir kurt adamı dışarıda tutmakta iyi şanslar."

Buralardaki tek kurt türü şekil değiştirenlerdi. Bir sonraki en yakın kurtlar Crimson'ın kuzeyindeydi ama kasabaya gelselerdi sürü onların kokusunu alırdı. Öte yandan bir kurt adam.

Candy bana zayıf bir gülümseme verdi. "Patrice Henderson'a saldırının Ian Masterson olduğuna inanmadığını biliyorum ama ben o vampire güvenmiyorum. Katil o olmasa bile, yine de bir şekilde bu işin içinde olabilir."

"O zaman belki de onunla bir kez daha konuşmalıyım."

Bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. "Ateşini ölçmem gerekiyor mu?"

"Merak etmeyin. Sürü yanımda olmadan ona yaklaşmayacağım." Gerçek şu ki, Ian Masterson'dan ateşkes yapmadan önceki kadar korkmuyordum ama aptal da değildim.

"En azından biraz aklın var." Pencereden dışarı baktı. "Stag'a dönsen iyi olur. Alacakaranlık çöküyor."

Hepimizin bu konuda endişelenmek zorunda olmasından nefret ediyordum. Geceleri etrafta dolaşabildiğim ve sokakta rastladığım bir vampir için endişelenmek zorunda olmadığım günleri özlüyordum. Artık Crimson vatandaşlarının yarısının adını kötüye çıkaran unsurlarımız vardı.

Bara doğru ilerlerken Candy'nin haklı olup olmadığını merak ettim. Sırada ben mi vardım? Sokakta bir rüzgâr esti ve içimi rahatsız edici bir his kaplarken hızımı artırdım. İzlendiğimi hissediyordum.

* * *

Bir Cuma günü için bile normalden daha yoğun bir geceydi ve Tucker mutfakta kalabilsin diye barın arkasına yardım etmek için atlamıştım. En azından şimdilik.

Siyah cipin barın önüne yanaştığını gördüğümde neredeyse kapanmak üzereydi. Atlanta'dan gelen bu adamlar cesurdu, bunu onlara verirdim.

Beau da onları fark etti. "Ne yapacağız?"

"Panik yapmayın ve Lucy'yi buradan çıkarın." İhtiyacım olan son şey, ona yanlış baktıklarında ağzını açıp konuşmaya başlaması ve dün sabah yaşananların tekrarlanmasıydı.

"Charley-"

"Sadece yap." Barın altındaki rafta duran tüfeğe baktım. Tam da bu nedenle onu birkaç günlüğüne yanımda tutacağımı düşünmüştüm ve şimdi bunu yaptığım için mutluydum. Sadece kullanmak zorunda kalmamak için dua ettim.

Beau ve Lucy koridora doğru yürürken ben de sipariş penceresine gittim. Dog'a "Misafirimiz var," dedim. "Tucker'ın mutfakta kalmasını sağla. Hatta onu kilere kilitle."

Bakışlarımı pencereden dışarı doğru takip etti. "Siktir. Bırak ben halledeyim."

Başımı salladım. "Hayır. Onlardan kurtulacağım." Barımız hâlâ bir sürü vampir de dâhil olmak üzere bir sürü insanla doluydu. Gerçi bu vampirlerin çoğu savaşımdan çok aşıktı ama yine de dişleri vardı. Umarım bu adamlar başka bir numara çekecek kadar yüz­süz değildir. "Sürünün bu gece tetikte olduğundan emin ol yeter." Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim."

Tucker onun arkasından yürüdü. "Neler oluyor?"

İki adam cipten inip kapıya yaklaşırken Köpek onun sipariş penceresinden bakmasını engelledi. "Arkadaşların geri döndü."

Ağzından bir nefes çıkarken gözleri büyüdü. Sonra Köpek'in dediğini yaptı ve mutfağın arka tarafına saklandı.

İçeri girerken odayı taradılar. Siyah saçlı olan bara doğru gelirken, meslektaş kapının yanında kaldı. Pislik herif parmağını bana doğru uzatmaya cüret etti, ama ben o silahın ulaşamayacağı bir yere gitmiyordum. Yerimden kıpırdamayı reddedince, birkaç müşterinin arasından sıyrılarak bana doğru yaklaştı.

"Tekrar sorabilirsin," dedim, ellerim titrerken kendimden emin görünmeye çalışarak, "ama cevabım yine aynı. Aradığınız kadını görmedim."

Müdavimlerimden biri, bir vampir, bu konuşmayı dinliyordu. Korkumun kokusunu almış olmalı ki adama baktı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir sorun mu var, Charley?"

"Sorun değil Dave. Her şey yolunda."

Adam bir an bana baktı ve sonra gözleri sipariş penceresine kaydı. Dog ile göz göze geldiklerinde nefesimi tuttum, aralarındaki gerilim hissediliyordu. Ceketine uzandığında silahına davrandım. Bir an sonra namlunun ucundan ona bakıyordum.

Çoğu kapıya doğru koşuşturan insanlarla birlikte odada bir kaos patlak verdi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedim haydutun eli ceketinin derinliklerinde kaybolduğunda. "Çıkar elini."

Köpek bir saniye sonra mutfaktan çıkmış ve barın yanında duruyordu. "Kadını duydun." Boğazından bir hırıltı çıktı.

Adam cebinden bir kartvizit çıkardı ve ellerini havaya kaldırırken orta ve işaret parmaklarının arasında tuttu. "Sakin olun. Şehir dışına çıkarken size bunu vermek için uğradık." Kartı barın üzerine koydu. "Son verdiğimizizi atarsın diye."

Buraya ilk geldiklerinde verdikleri parlak siyah kartvizitin aynısıydı. "Buna ihtiyacım olmayacak."

Kaşları çatıldı. "Fikrinizi değiştirirseniz, işverenimiz ödül konusunda cömert davranacaktır. Çok cömert."

Köpek tekrar hırladı, bu sefer kurt gözlerini parlattı. "Gitme vaktin geldi."

Silahı asla indirmem, bunu destekledim. "Yerinde olsam onun dediğini yapardım."

Kapıya doğru geri çekildi ve arkadaşına baktı. Sonra oradan ayrıldılar ve cipe geri binerek meydanı dolaşıp şehir çıkışına doğru gittiler.

Beau bir süre sonra mutfaktan çıktı. "Gittiler mi?"

"Gitmişler," dedi Tucker, arkasından yaklaşarak. "Orada olduğumu bilselerdi, peşimden mutfığa gelmek için iki kez düşünmezlerdi."

"Bu geri dönmeyecekleri anlamına gelmiyor," dedi Dog. "Atlanta buradan sadece doksan dakika güneyde." Hâlâ ellerimde ölümcül bir tutuşla sıkışmış olan silahı aldı ve Beau'ya uzattı. "Şu şeyi bardan çıkar."

Beau onu kamyonetime koymaya giderken ben de dükkânda kalan birkaç kişiye bir duyuru yaptım. "Erken kapatıyoruz, millet." Onlar çıkarken Dog'a yorgun bir bakış attım. "Bensiz kapatabilir misiniz?"

"İyi misin?"

Adrenalin hala boğazımdaydı. "Ben iyiyim. Sadece arkadaki bazı işleri halletmem gerekiyor." Titreyen bacaklarımı sabitleme işi.

Arka odaya geçip masaya oturur oturmaz bir tırmalama sesi duydum. Kapının diğer tarafından hafif bir miyavlama sesi gelince ayağa kalktım.

"Hey, Sebastian," dedim kediyi içeri almak için kapıyı açarken. Ama o sadece kapının pervazına doğru eğildi ve yanağıyla kapının her tarafına kokusunu sürdü. "İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bana baktı ve merdivenlerden aşağı koşup çöp kutusunun yanında durmadan önce tekrar miyavladı.

"Unut bunu, kedi. Oraya gelmeyeceğim." O çöplükten hiç iyi bir şey çıkmadı, özellikle de geceleri.

Daha acil bir şekilde miyavlayarak karanlığın içinde kayboldu. Dışarı çıktığımda onu artık göremiyordum. "Sebastian?"

Başka bir acil miyavlama.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandım, merdivenlerden inip ara sokağa girdim. "Neredesin sen?" Metal kutudan uzak durarak kaybolduğu noktaya doğru ilerledim ve kuyruğunun ucunun binanın gölgesinden dışarı çıktığını gördüm. Ona doğru uzanırken, bir figür dışarı çıktı.

"Tanrım, Samuel!" Geri çekildim ama kendimi ormanda bir ağaca çivilenmiş halde bulmayacağımı anlayınca rahatladım. "Ödümü kopardın."

Yaklaştı ve beni duvara yasladı. "Burada olmak güvenli değil, Charley.

Duymadın mı? Ortalıkta dolaşan bir katil var." Eğildi. Parlak mavi gözleri nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Bunun farkındayım. Ben sadece..."

"Ne yapıyordunuz? Karanlıkta gece yarısı gezintisine mi çıkıyordunuz?" Kokusu yoğunlaşıp içimde derinlerde bir şeyleri tetiklerken gözleri kırmızıya döndü ve sonra tekrar maviye döndü. Sonra elini duvara dayadı ve yüzünü birkaç santim yakınımaya getirdi.

Zamanlaması berbattı. "Samuel, bunun için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum-"

Sebastian'ı yerden kaldırmak için eğilip beni sıyırdığında bedenim titredi. "İşte buradasın." Sonra tekrar doğruldu. "Ne diyordun?"

O kokuyu tekrar üzerime salmadan önce oradan çıkmam gerekiyordu. Şimdiden tenimin ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. "İçeri dönüp barı kapatmaya yardım etmeliyim."

Kedisini okşarken bakışlarımı üzerinde tuttu. "Bunun için beni uğraştıracaksın, değil mi?" Parmaklarının ucuyla yanağıma hafifçe dokunup bakışlarını ağzıma indirdikten sonra gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Kızarıyorsun."

İçim yanacakmış gibi hissederek altından sıyrıldım ve kapıya yöneldim. "Sana ve kedine iyi geceler."

Ben uzaklaşırken, "Coy sana yakışmıyor, Charley," dedi. Bu kelime beni utandırdı.

Durdum, istediğimin bu olmadığını fark ettim. İstedğim şey oydu.
"Samuel-" Ama arkamı döndüğümde artık çok geçti. O çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

SEVEN

Sabah altıda, kuyruk sokağın yarısına kadar gelmişti ve başlamamıza daha yarım saat vardı. Kooperatif her zamankinden daha fazla iş yapıyordu. Kasabada insanlar ve vampirler arasındaki gerilim azalırken bağışlar da artmıştı. Crimson'ın iyi vatandaşlarını kanla beslemek için ihtiyacımız olandan daha fazla vampirimiz vardı. Patrick'in bahsettiği rekabet söylentilerinin sadece temelsiz söylentiler olmasını umuyordum.

"Dün geceki randevun nasıl geçti?" Patrick hazırlanmak için masanın arkasına oturduğunda ona sordum.

Evrak çantasından başını kaldırıp baktı. "Yüzümde bir gülümseme görüyor musun?"

Daha çok ukala bir sırıtmaydı. "En azından bugünlerde birilerinin şansı yaver gidiyor."

"Bebeğim, bu şans değil. Ama biriyle yatmak istiyorsan kendini ortaya koymalısın, ki bunu ciddi olarak düşünmelisin."

Aklım dün geceki sokağa gitti. "Sana nazlı mı görünüyorum?"

"Çekingen mi? Kızım, sende nazlı bir şey yok. Belki biraz sıkıydın."

"Sıkı derken neyi kastediyorsun?"

Parmağını bana doğru çevirdi. "Bacaklarına sardığın o bandı gevşetmeli ve gidip buraları koklayan o vampiri bulmalısın."

Sanırım bu fırsatı kaçırmıştım. Samuel muhtemelen kendi deyimiyle "bunun için çalışmaktan" yorulmuştu. Muhtemelen çoktan bir başkasına geçmişti.

Kasabadaki pek çok kadının muhteşem bir vampir tarafından ırzına geçilmek için can attığını düşündüm ve bu düşünce beni aniden son derece huzursuz etti.

Kapı hafifçe vuruldu ve Mabel Gentry kapıyı kırarak açtı ve içeri baktı. "Vakit geldi mi?"

"Otuz dakika daha," dedi Patrick, şişeleri düzenlemeye geri dönerek.

Ona azarlayıcı bir bakış attım ve kapıyı sonuna kadar açtım. "İçeri gel, Mabel."

Uzun zamandır ilk kez yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. "Bu hafta ilaçlarımızı alıp alamayacağımız konusunda endişelenmek zorunda olmamak güzel."

"Umalım da öyle kalsın," dedim.

Gülümsemesi düzleşti. "Neden? Kanın tekrar kuruyacağını mı düşünüyorsun?" "Seni endişelendirmek istememiştim. Kooperatif gayet iyi olacak." Gerçek şuydu,

her zaman bir şeylerin kooperatifi paramparça etme korkusu vardı. Bağışçı eksikliği, baskına uğrama, tehlikeli bir patojenin tedarikin içine sızması. Çok sayıda risk vardı, ama bugün değil.

"Merak etme," dedi Patrick ona. "Seni yakaladık."

İki şişesini aldı ve bir sonraki üye içeri girerken kapıdan çıkıp gitti. Her an bir sonraki felaketin gerçekleşebileceğini ve herkesi acı dolu bir dünyaya geri gönderebileceğini bilerek sıradaki herkese teker teker değerli rahatlama şişelerini dağıttık. Ama şimdilik hepimiz memnunduk. Acı ve hastalıkla başa çıkarken savaşın yarısı buydu. Ne olursa olsun, mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmaya niyetliydim.

* * *

Lucy'nin izin gecesiydi ve yüzündeki morluk muhtemelen bir gün öncesinden daha kötü görüldüğü için bu işe yaradı. Yarın gece geldiğinde hâlâ orada olacaktı ama Pazar günleri daha az kalabalık oluyordu. Onunla bu konuda alay edecek daha az insan vardı. Ayrıca Tucker'ın tekrar barmenlik yapmasına karar vermiştim. Onu sonsuza dek mutfakta saklayamazdım ve sürü, o haydutlara ait cipin dün gece gerçekten de kasabadan ayrıldığını doğrulamıştı.

"Charley!" Beau barın diğer ucundan seslendi. Bir müşteriyle sohbet ediyordu.

Onlara doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"CJ bana Little Crimson'da kaybolan birkaç kadından bahsediyordu."

"Vampirler mi?" İlk aklıma gelen iki kurbanımız daha olduğuydu ama katil şimdiye kadar sadece insanlara saldırmıştı.

CJ birasından bir yudum aldı. "Evet. Ev arkadaşlarım. Komşularım, hem de iyi komşularım." Başını yavaşça salladı. "Perşembe gecesi bir şeyler içmek için dışarı çıktılar ve o zamandan beri ortalıkta görünmüyorlar."

"Kayıp olduklarına emin misin?"

Dedim. "Ben de öyle duydum."

Bar birden sessizleşti. Herkesin dikkatini neyin çektiğini görmek için başımı kaldırdım ve Mag'in kapının hemen içinde durduğunu gördüm. Sanırım buradaki pek çok kişi onun kim olduğunu biliyordu ve tepkilerine bakılırsa ünü ondan önce gelmişti.

Dog sipariş penceresinden baktı ve Mag'in bara doğru yürüdüğünü gördü. Gözlerini kurttan ayırmadan, parmağını kıvrarak beni mutfağa çağırdı.

Beau'ya, "Bir dakika içinde döneceğim," dedim.

Kapıdan içeri girer girmez Dog resmen boğazıma atladı. "Onun burada ne işi var?"

"Tahminimce bir içki istiyor."

Mutfak kapısına doğru yönelmeden önce birkaç saniye bana ters ters baktı. "Pekala, onu dışarı çıkarıyorum."

"Bekle!" Eğer oraya sinirli bir şekilde giderse kavga çıkar ve son birkaç haftadır barımda ömür boyu yetecek kadar kavga görmüştüm. "Ona bir içki ikram edeceğim ve umarım yoluna gider."

Köpek aynı anda hem kıkırdadı hem de hırladı. "Pek olası değil."

"O zaman ondan kibarca gitmesini isteyeceğim. Eğer hala mesajı almadıysa, tamamen sizindir."

Öfkesini bir kademe azalttı. "Tamam!"

"Bana havlama. Burada aynı takımdayız."

"Üzgünüm, ama şu d ı ş a r ı d a oturan pislik" - pencereyi işaret etti - "şansını zorluyor."

"Anlıyorum. Bir geçmişiniz var. Bırak da adam bir içki içsin, gerisini biz hallederiz."

Bir kez başını salladı ve buzdolabına doğru yürüdü, ürün kutusundan bir baş marulu öyle sert kaptı ki neredeyse elinde ezecekti. "Yirmi dakikası var."

"Otuz," dedim, o daha tartışmaya başlamadan mutfaktan aceleyle çıktım.

o.

Ön tarafa döndüğümde Mag, Tucker'la sohbet ediyordu. Bardaki tabureler Cumartesi geceleri en iyi gayrimenkuldü, bu yüzden önceki sakini taşınmaya ikna etmiş olmalı.

Barın arkasına geçtiğimde onu "Mag," diye selamladım.

Gözleri göğsümde gezindi ve tekrar yukarı çıktı. "Charley."

Lucy'nin bu gece izinli olması iyi bir şeydi. Onunla ilgilenebilirdi.

Tucker ona utangaç bir gülümseme verdi. "Magnus bana birkaç yıl uzak kaldıktan sonra Crimson'a yeni döndüğünü söylüyordu."

"Bana Mag de, sevgilim." Ona göz kırptı ve viskisini yudumladı. "Ne zaman çıkıyorsun? Tekrar uğrayıp seninle bir şeyler içeceğim."

"Bu gece kapatıyor," dedim. Bir içkisini daha yeni bitirmişti ama içimden bir ses kapıdan girdikten beş dakika sonra gitmesinin söylenmesinden hoşlanmayacağını söylüyordu. Sorun çıkarmadığı sürece ona tam otuz dakika verirdim.

Boş bardağına başımla işaret ettim. "Bir kadeh daha Jack ister misin?" Ondan sonra sözünü kestim.

Sırıttı. "Hanımefendi nelerden hoşlandığımı zaten biliyor." "Sadece iyi bir hafızam var."

Bardağını almaya gittim ama Tucker benden önce davrandı. "Ben alırım." Bardağı neredeyse elimden kaptığını fark ettiğinde kız öğrenci gülümsemesi aniden kayboldu. "Tabii onun için almak istemiyorsan."

"Sen devam et." Omzunu okşadım ve bara doğru ilerlemeye devam ettim.

Ben onun durduğu yere doğru yürürken Beau bana doğru eğildi. "O adamın artık buraya girmesine izin vermeyeceğini sanıyordum."

"Hayır. Dog'un söylediğı kadar kötü biri olmadığını kanıtlaması için ona bir şans vereceğimi söyledim. Bunu yapmak için yaklaşık yirmi dakikası daha var. Sonra gidecek." Uslu dursa bile, Dog burada her şeyden önce gelirdi. Eğer Mag'den rahatsız oluyorsa, kurt gitmek zorundaydı.

Tucker açıkça onun cazibesine kapılmıştı. Dirseklerini bara dayamıştı ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı, Mag'in ona söylediğı her kelimeye asılıyordu. Eğer araya girmezsem, kızın kapanıştan sonra külotunun ayak bileklerine dolanmasına ramak kalmıştı.

Beau'ya, "Tucker'la özel olarak konuşmam gerek," dedim. "Barı beş dakikalığına tek başına idare edebilir misin?"

Omuz silkti. "Elbette."

Tucker'a doğru yürüdüm ve kolundan tuttum. Mag'e "Bize bir dakika izin verir misin?" dedim. "Arka odadaki stokları kontrol etmemiz gerekiyor."

"Stok mu?" Onu barın arkasından dışarı çıkarırken bana garip bir bakış attı.

Arka odaya gittiğimizde kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Eğer yardım edebilirsem, hayır." Uzun bir iç geçirdim. "Olay şu, Tucker. Kadınlar söz konusu olduğunda, dışarıdaki adam tam bir beladır ve sen de doğrudan ona doğru gidiyor gibiydin."

"Kim? Mag mi?" Kızın şaşkın bakışı birden düzeldi. "Ah! Özür dilerim, Charley. Bazen biraz kalın kafalı olabiliyorum. Ama mesajı açık ve net aldım. O tamamen senin."

"Ne? Hayır!" Başım hayal kırıklığı içinde sallandı. "Söylemek istediğim *kesinlikle* bu değil. Bak, Tucker. Sen yetişkin bir kadınsın, yani ne istersen yapabilirsin. Ama Mag hakkında bir şeyler biliyorum ve inan bana, onun senin tipin olduğunu sanmıyorum." Düşündüm de, belki de öyleydi. Onu nelerden hoşlandığı hakkında bir fikre sahip olacak kadar iyi tanımıyordum. Tek bildiğim, onun üzerine yürüyen erkekleri tercih ettiğiydi. "Ne istersen yap," dedim kapıya doğru ilerlerken. "Sadece seni uyarmadığımı söyleme."

Ön tarafa geri döndüğümde, Mag'i odadan geçerken beni izlerken yakaladım. O da saklamaya zahmet etmemişti.

Yanından geçerken boş bardağını bana doğru salladı. "Bir kadehe daha ne dersin?"

"Sanırım sınırına ulaştın." Sipariş penceresinden ona bakan Dog'a baktım. "Gitmek isteyebilirsin."

"Ama sana bakmayı henüz bitirmedim."

Ciddi miydi?

Ona tüm dikkatimi verdim. "Gerçekten bana asılmaya mı çalışıyorsun?"

"Duruma göre değişir."

"Öyle mi? Ne üzerine?"

Bardağını yere bıraktı ve işaret parmağıyla bana doğru itti. "Eğer hızlı bir sikişten hoşlanan bir kadınsan." Barın üzerine doğru eğildi. "Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor." Bu bir ifadeydi, ama orada

gözlerinde bir soruydu. İki yanında oturan müşteriler hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıp vuruş menzilinden çıktılar.

Ona bakakaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Sesimi tekrar bulduğumda ve ona aklımdan geçenleri anlatmaya hazırlandığımda, ön kapının açıldığını duydum.

Samuel içeri girip bara doğru yürüdü ve boşalan taburelerden birine oturdu. "Charley."

Yanağıma değen parmaklarının anısı canlanınca bir an bakışlarını tuttum ama Mag'in beni izlediğini fark edince vazgeçtim.

Evdeki en iyi viskiden bir şişe aldım ve Samuel'e bir içki doldurdum. Bardağı önüne koyduktan sonra Mag'e döndüm. "Gitme vaktin geldi."

Kurt yerinden kımıldamayınca Samuel içkisinden bir yudum aldı ve ona yan gözle baktı. "Sanırım hanımefendi gitmenizi istedi."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim ona, Mag'e bakmaya devam ederek. Sonra mutfaktan Köpek çıktı. "Benim de seninkine ihtiyacım yok." Lanet olsun. Burası benim barımdı ve kimseden yardım istediğimi hatırlamıyordum.

Köpek mesafesini korudu ama olduğu yerde kaldı.

Mag ayağa kalkmadan önce bir süre benimle göz göze geldi. Barın üzerine biraz para attı ve bana gülümsedi, sonra dönüp kapıya doğru yürürken Dog'a kaşlarını çattı. "Seni tekrar görmek güzel, Charley," dedi arkasına bakmadan. "Bunu bir ara tekrar yapalım."

Köpek yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. "Bu henüz tanışmadığın Mag. Benim tanıdığım."

"Tamam, haklıymışsın. O bir pislik." Tucker'a baktım. "Sana ne demiştim?"

Samuel içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Beau'ya birkaç dakika kaleyi korumasını söyledikten sonra, Samuel ve ben arka odaya gittik. "Bir sorun mu var?"

Sinirlenmiş görünüyordu. "Kapının önünde bir ceset olduğunu da nereden çıkardın?"

"Nasıl yaptın-?" Başımı salladım. "Boş ver." Kasabanın yarısı şimdiye kadar duymuş olmalıydı. "Adı Keith Barnes'dı. Müşterilerimden biriydi. Dün öğleden sonra eve geldiğimde onu buldum."

Yüzü sertleşti. "Neden dün gece bundan bahsetmedin?"

"Yapmak zorunda olduğumu bilmiyordum."

Bana dikkatle bakmaya devam etti. "Bana ne olduğunu anlat. Hiçbir detayı atlama. En küçüğünü bile."

Tanrım, Murphy'den daha titizdi.

"Dün öğleden sonra eve geldiğimde onu verandamda boğazı kesilmiş halde ölü buldum." Omuz silktim. "Anlatacak başka bir şey yok."

Ona her şeyi anlattığıma ikna olmamış gibi gözleri kısıldı. "Cesedin yanında ya da üzerinde bir şey bulundu mu? Garip işaretler ya da semboller?"

"Boğazının parçalanması dışında mı demek istiyorsun? Bunların garip izler olduğunu söyleyebilirim."

"Ben ciddiym, Charley."

"İnan bana, ben de öyleyim." Günlerce verandamdaki kanı temizlemek zorunda kalırdım.

Bana bakmaya devam etti, ama şimdi sanki doğrudan içime bakıyor gibiydi.

"Samuel? Neler oluyor?"

Gözleri yeniden benimkilere odaklanırken yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Sadece senin için endişeleniyorum."

Bir güvenlik dersi daha alacak havada değildim, bu yüzden konuşmayı sonlandırdım ve gitmek için döndüm. "Candy benim için yeterince endişeleniyor, o yüzden nefesini boşa harcama."

Ben dışarı çıkamadan önüme geçti. "Bu beni eve davet etmeyeceğın anlamına mı geliyor?"

"Cazip ama ev arkadaşı aramıyorum."

Yaklaştı ve beni duvara yasladı. Gözlerindeki yoğunluk neredeyse bakılamayacak kadar acı vericiydi. "Oh, Charley. Ben de değilim."

Donup kaldım. Bakışları tarafından tuzağa düşürüldüm. Sanki içime uzanıyor ve beni içimden okşuyordu. Zihnimde tutarlı bir düşünce oluşturmamdan dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni nazikçe ama derinlemesine öptü, daha fazlası için can atmama neden oldu.

Çok çabuk geri çekildi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Charley." Yüz ifadesi bir an için düşünceli bir hal aldı. Neredeyse kafası karışmıştı. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Onu kendime doğru çekmek istedim. Kokusunu içime çekmek ve ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpmek istedim. Ama sonra aniden benden uzaklaştı, gözlerindeki çatışma herhangi bir aptalın okuyabileceğı kadar kolaydı.

"Gitmem gerek."

Bağırsağı inen bir yumruk gibiydi. "Nereye gideceksin Samuel?"

Başka bir şey söylemeden bana son bir kez baktı ve arka kapıdan çıkıp gitti, beni göğsümde bir boşlukla duvara yaslanmış halde bıraktı. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beni nefessiz bırakmıştı ve daha fazlasını istiyordum.

OceanofPDF.com

EIGHT

Kapım oldukça gürültülü bir şekilde çalındı. Yuvarlandım ve saate baktım. Saat sabahın üçüydü. "Bu da ne?"

Yataktan tökezleyerek kalktım ve bir kot pantolon giydim, rüya mı görüyordum yoksa biri gerçekten bu saatte kapımı çalacak kadar aptal mıydı anlamaya çalışıyordum.

Kapı yine çaldı, ama bu sefer daha yüksek sesle.

Kötü bir şey olduğundan korkarak aceleyle koridordan oturma odasına geçtim. "Geliyorum," diye mırıldandım, kim olduğunu görmek için ön pencereden baktım. Daha iki gün önce verandamda bir ceset bulmuştum, bu yüzden kapıyı körü körüne çekip açacak değildim. Peki sürü neredeydi?

Desiree Dubois ön kapımdaydı. Daha yakından baktım ve Katherine Belltower ile Winston kardeşleri onun yanında gördüm. Ekip verandamda duruyordu.

Bir anahtarın kilide girdiğini duydum. Kapı bir saniye sonra açıldı ve Candy hemen arkasındaki dört cadıyla birlikte içeri girdi.

Aklını mı kaçırmıştı?

Pencerenin yanında durduğumu görünce irkildi. "Aman Tanrım, Charley, beni korkuttun! Kapıyı çaldığımızı duyup duymadığını bilmiyordum, o yüzden anahtarımı kullandım."

Aval aval ona baktım. "Kutsal olan her şey için, neler oluyor?"

Saate bakarken yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Cadı saati geldi, tatlım. Ders zamanı."

Çenem düştü. "Öldüm ve cehenneme gittim. İşte bu."

Desiree Candy'nin yanından geçip oturma odasına doğru ilerledi. "Cehennem diye bir yer yok, tatlım. Bu bir peri masalı." Etrafına bakındı, sanki odada bir soğukluk varmış gibi gömleğinin yakalarını topladı. "Ev değişmiş. Boş hissediyorum."

Candy ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Burada yaşamıyorsun, o yüzden neden yorumlarını kendine saklamıyorsun?"

Mia Winston ellerini hızlı hızlı çırpı. "Çabuk, çabuk! Hadi başlayalım. Saat geçiyor."

Büyü, cadı saatinde en güçlü halini alırdı. En azından annem böyle söylerdi. Ve şimdi sabahın üçünde oturma odamda duran beş cadı vardı.

Verandada ayak sesleri duydum ve sürünün ikinci komutanı Loki'nin açık kapının dışında durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu kadınlara bakarak.

Şimdi bana sormak için güzel bir soru.

"Evet, her şey yolunda." Yine de benim için ne sakladıklarından emin değildim. "Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

"Devriyeye geri dönebilirsin," dedi Candy onu kovarak. "Eğer evden gelen bir gürültü duyarsan, görmezden gel."

Vurmak mı? Ne tür bir dersti bu?

Yorgunluktan ölüyordum. "Bunu normal bir saatte yapamayacağımıza emin misiniz?" Hiçbiri soruma cevap vermeye tenezzül etmedi. "O zaman şu işi bitirelim."

Candy mutfığa doğru gitti. "Tavırlarını bırak, tatlım. Katilin gözü senin üzerinde ve ben onun bir sonraki kurbanı olmayacağından emin olmak istiyorum." Durup bana baktı. "Tabii benim evimde kalmak konusunda fikrini değiştirmediyse?"

Sakin bir gülümseme takındım. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Rex buzdolabından aşağı süzüldü ve pençeleri kiraz kırmızısı saçlarını sıyrıp açık kapıdan uçmadan önce birkaç telini koparıırken Desiree bir çığlık attı.

Nefes nefese kaldı. "Yakalayın şu kargayı!"

"Kimse ona dokunmuyor," dedim ve kapıyı kapattım. Rex burada yaşıyordu; o yaşamıyordu. "Korktu, hepsi bu."

Fay dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama Desiree'nin saçları onda! O savunmasız!" Rex'in o ağacın tepesinde cadının saçından birkaç telle büyü yapmasını beklemiyordum.

"Paranoyaklaşıyorsun," dedi Candy. "Hâlâ vaktimiz varken devam edelim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tam olarak nedir *bu*?"

Katherine çantasına uzandı ve bir kavanoz çıkardı. Siyaha boyanmıştı ve içinde bir şeylerin hareket ettiğini duyabiliyordum. "Seni içten dışa güçlendirecek bir şey."

Gözlerimi kavanozdan ayırıp Candy'ye bakarken içimi bir ürperti kapladı. Kendi kendime, beni incitecek hiçbir şey yapmayacak olan sevgili arkadaşım, diyordum. "Neden bahsediyor bu?" Candy'nin kucağına tırmanıp saklanmak istedim.

Bana teselli edici bir gülümseme verdi. "Bana güveniyorsun, değil mi tatlım?" Ona hayatım pahasına güveniyordum ama benim de sınırlarım vardı. "Kavanozda ne var?"

Katherine kapağı açmaya başladı ama açamadan durdu. "Kaçmaması için çabucak yutman gerekecek." Ağzından kara bir kahkaha döküldü. "Eğer bu olursa, hepimizin başı belada demektir."

"Candy?" Bacaklarım istemsizce bir adım geri gitti.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "İçindeki büyüü harekete geçirmemiz gerekiyor."

"Bunun benim için uygun olduğundan emin değilim," dedim kavanoza tekrar bakarak. "Aptal olma," dedi Mia. "Sen bir Underwood'sun ve Underwood cadısı uygun şekilde terbiye edilmelidir."

Candy'nin gülümsemesi daha teselli edici bir hal aldı. "Her cadının karnında bir şenlik ateşine dönüşmeyi bekleyen küçük bir titreşim vardır. Ama daha önce de söylediğim gibi, sende biraz napalm var. Etrafta bunca cinayet işlenirken, bunu su yüzüne çıkarmanın tam zamanı."

"Ama sana söyledim, pratik yapıyorum. Her şey kontrolüm altında." Bu söylemeye razı olduğum bir yalandı çünkü o kavanozda her ne varsa hareket ediyordu. Candy beni iyi tanıyordu. Can sıkıcı derecede iyi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, saçmaladığımı anlamıştı. "Peki. Ne yapmam gerekiyor?"

Desiree muzipçe sırıttı ve küçük ellerini çırpıttı. "Delia gurur duyardı." Sonra Katherine'e dönerken gözleri karardı. "Fikrini değiştirmeden önce çabuk ol."

Candy birden gülümsemesini kaybetti. "Acele etmeyelim." Onun gergin enerjisinin beni sardığını hissedebiliyordum.

"Zamanımız yok," diye cevap verdi Katherine. "Saatin yarısı çoktan geçti. Dışarı. Hemen!"

"Nereye gidiyoruz?" Beni kapıya doğru götürürken Candy'ye sordum.

"Ayın ay ışığı altında daha güçlü olacak," dedi.

Beni kapıdan dışarı ve merdivenlerden aşağı ittiler. Bir grup cadı tarafından tartaklandığımı gördüklerinde sürünün müdahale etmesini bekledim ama tek başımaydım. Görünürde bir kurt bile yoktu. Candy'nin bana zarar verecek bir şey yapmayacağını kendime hatırlatıp duruyordum ama endişelendiğim o değildi.

Bahçenin ortasında durduk. Ay haber almış olmalı çünkü normalden daha parlaktı. Neredeyse çok parlaktı. Ama sonra cadı saatiydi.

Katherine bana yaklaştı ve kavanozu kol uzunluğunda tuttu. "Dediğim gibi, çabuk yut."

Şöyle bir baktım ve gergin bir kahkaha attım. "Bana içinde ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Bir süre bana baktı. "Böylesi daha iyi. Güven bana, Charley. Eğer ona teslim olursan sana zarar vermez." Ya teslim olmazsam?

Katherine kapağı tekrar açmaya başlarken gözlerim Candy'ye kaydı. "Bunu sen yaptın, değil mi?" O bir cadıydı. Elbette ayine kendisi de katılmıştı.

"Tam olarak değil, ama ben buralardan değilim. Ama annen buralıydı," diye hızla ekledi gözlerimdeki panik ifadesini görünce.

Katherine kavanozu yaklaştırıp kapağını kaldırdığında dünya çılgılık atarak durdu. Siyah ve tüylü bir şeyin içeri çekilmeden önce kenarda koşuşturduğunu gördüm. Katherine ensemden tutup beni öne doğru çekti ve kavanozu zorla dudaklarıma bastırdı. Kavanozu bıraktı ve tökezledi, benim gözlerim fal taşı gibi açılırken yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi.

Örümcek dudaklarımın arasından geçerek ağzımın arkasına doğru ilerledi ve boğazımdan aşağı inerken öğürmememe neden oldu. Nefes alamıyordum. Çaresizce ağzımı açmaya çalıştım ama dudaklarım mühürlenmişti.

"Karşı koyma!" Katherine yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Yut onu!"

Candy yanımda diz çöktü ve ben yere düştüğümde elimi tuttu. "Her şey yolunda tatlım. Seni tutuyorum."

Hatırladığım bir sonraki şey, her yönden gelen hırıltı sesleriydi. Cadıların ve kurtların bana bakan yüzleri, her şey kararmadan önce gördüğüm son şeylerdi.

* * *

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki bağırsaklarımda kirli bir savaş yaşanıyordu. Örümcek karnımda geziniyor, içimi ısıırıyordu. Ama en kötüsü, içimde tahribat yaratırken onu zihnimde canlı bir şekilde görmektir.

Uzaklarda bir yerde, kurtların gürleyen hırıltılarına karışan cadıların cılız seslerini duydum. Ama Candy'nin sesi bir mantra gibi kafamı dolduruyordu.

Dayan, Charley. Neredeyse bitti.

Bu bir işkenceydi. Ölüm daha nazik olurdu.

Gözlerimi açmak için savaştım, durması için dua ettim. Ve sonra onu gün gibi net gördüm. Annem ay ışığının altında büyük bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Bir kazanda.

Charlotte, yemek vakti.

Karnımdaki hareket durduğunda acı da azaldı. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, tanıdık bir uğultu kulaklarımı dolduruyordu. O kıpırdanırken omzunun üzerinden baktım ve kazanı dolduran siyah sıvıdaki yansımasını yakaladım. Yüzü aynıydı ama gözleri beyaz sisle dolu çukurlara dönüşmüştü.

Kazandaki sıvı kaynamaya başladığında tökezleyerek geri döndüm. Bir şey yüzeye çıkıyordu.

Kolumu kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

Sakın korktuğunu belli etme. Sen bir cadısın, Charlotte. Bir Underwood.

Bir bacak sıvının içinden çıkarken annem aniden küçülmeye başladı. Ardından örümceğin gözleri yüzeye çıktı, oniks küreleri gibi parlak ve siyahtı. Geri kalanı ortaya çıktı ve kazanın kenarından tırmandı, büyümeye devam ederken yan taraftaki çimlere doğru koşuşturdu.

Annemi yuttuğunda ayaklarım dondu kaldı, beni felçli ve dilsiz bırakarak beslenmesini çaresizce izledim, annemi saniyeler içinde bir hiç haline getirdi

Ama yerde bir yığın giysi vardı.

O her neyse sonunda beni serbest bıraktı. Bir dal kaptım ve örümceğe defalarca vurarak onu parçalamaya çalıştım. Son ölümcül darbeyi indirmeye hazırlanırken karnıma keskin bir acı saplandı. Dalı bıraktım ve iki büklüm oldum. Bir şey içimde öfke yaratıyordu. Örümceğin zehri. Nefes alamıyordum.

Ölüyordum.

* * *

Gözlerim birden açıldı. Ayın yerini sabah güneşi almıştı. Katherine yüzünde kan izleriyle yanımda yerde yatıyordu. Koşarak ondan uzaklaştım ve cadılara baktım, şok olmuş ve kafam karışmıştı.

Katherine'in ayağa kalkmasına yardım ettiler ve kollarıyla yüzünü silerek tozunu aldılar. İyi görünüyordu ama o kadar kan ne olacaktı?

Ellerimden gelen mavi ışığa baktım. "Ne yaptım ben?"

"Sen kazandın," dedi Katherine, yerdeki ölü örümceğe bakarak. Yassılaştı. Bazı bacakları da eksikti. "Savaşa girdin ve diğer taraftan çıktın. Bu iş bitti."

Candy kalkmama yardım etmek için uzandı. "Karnındaki ateş hep vardı ama şimdi yanıyor." Elimi tuttu. "Parmağınla sağa sola işaret etme. Dikkatli olmazsan birinin kafasını uçurabilirsin."

Mahcup bir halde Katherine'e baktım. "Özür dilerim."

Saçlarını düzeltti ve ölü örümceğe uzandı. "Olduğun şey için asla özür dileme."

"Ama-"

"Asla!"

Yavaşça başımı salladım, az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. "Çok garipti. Annem oradaydı ve-"

Desiree beni durdurdu. "Ritüel hakkında asla konuşma. Bu sadece senin için." "Oookay."

Bütün kurtların nereye gittiğini merak ederek bahçeye baktım. Onları görmüştüm, bu yüzden olanlara tanıklık ettiklerini biliyordum. "Kurtlar nereye gitti?"

Paketin gidiyor mu?" Gözlerimi açtığımda Köpek'in orada durmamasına şaşırmıştım.

"Sadece cadılar," dedi Candy. "Onları yollarına gönderdik ama Köpek'ten kurtulmak o kadar kolay olmadı. Evin içinde."

Onu bulmak için içeri girdim. Oturma odasına girdiğimde kanepede sızmıştı. "Köpek mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kurt şekilden şekle girip çıkarken ayağa fırladı. Karşısında duranın ben olduğumu fark ettiğinde, ellerini ürkmüş yüzünde gezdirdi ve birkaç sakın nefes aldı. "Lanet olası cadılar!"

Onu iyice bayılmış olmalılar.

Candy arkamdan içeri girdi. "Bunun için üzgünüm, Köpek, ama kibarca sorulduğunda gitmezsen böyle olur. Orada olanlar senin gözlerin için değildi."

"Dikkatli ol." Ona ters ters baktı. "Bir cadının büyüü bir kurt üzerinde kullanıldığında geri tepebilir."

Sırtını sıvazlayarak onu etkisiz hale getirdi. "Sanırım bunu telafî etmem gerekecek. Bu arada, ikimizin de buradaki kızımız için daha fazla endişeleneceğini sanmıyorum. Sertifikalı bir cadı olma yolunda ilerliyor. Biraz daha eğitimle yani."

Biraz daha mı? Eğer planladıkları buysa, daha fazla örümcek yutmayacaktım. Yine de içimde akan enerjiden dolayı derimden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Ekibin bahçede ne yaptığını görmek için kapıya geri döndüm ama dışarı baktığımda gitmişlerdi. Rex ağaçtan aşağı uçtu ve pençelerinin arasında hâlâ tuttuğu birkaç tutam kiraz kırmızısı saçla verandanın korkuluğuna kondu. Sonra gökyüzüne baktım. Hava kararmıştı ve yağmur damlalarının yağmasına az kalmıştı.

NINE

O akşam Stag'a gittiğimde hâlâ enerji doluydum. Barın arkasındaki lavabonun metal kenarına her dokunduğumda içimden hafif bir şok geçiyordu. Dog sipariş penceresinden gözlerini benden ayırmıyordu, sanki havalanmaya başlamamı bekliyormuş gibiydi.

O sabah bahçemde başıma gelenler ve tüm bunların ne anlama geldiği konusunda Candy'nin aklını ne kadar kurcalamaya çalışsam da, bu konuda konuşmayı reddetti. Bunu anlamamanın benim deneyimim olduğunu ve dikkatli olmazsam ağzımdan çıkan kelimelerle birlikte kayıp gideceğini söyledi. Tüm hafızamı tamamen kaybedecektim ve halüsinasyon olmadığına ikna olduğum o örümceği yemek bir hiç uğruna olacaktı.

Beau bütün akşam iyi yağlanmış bir barmenlik makinesi gibi barda bir aşağı bir yukarı gidip gelmişti. Alışılmadık derecede hoş biriydi. Genelde uysal bir adam olmadığından değil, ama bu gece bir şey onu kesinlikle iyi hissettiriyordu.

"Bu gece neyin var?" Ona sordum.

Sırıtarak bir bardağı havaya fırlattı ve geri inerken yakaladı. "Neden? Keyfim yerinde olamaz mı?"

Murphy hafta sonu Kim Widby hakkında onu tekrar sorgulamak için gelmemiştii, yani bu onun için şükredilecek bir şeydi. Ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum. "Şanslı kız kim?" Kesinlikle yeni biriyle yatıyordu.

Sırıtsı daha da büyüdü. "Sadece dün gece tanıştığım biri."

"Dün gece çalışıyordun."

"Evet, sonra da bir partiye gittim. En iyileri gece yarısından sonra başlar. O günleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne söylemeye çalışıyorsun? En iyi yaşıma geçtiğimi, bütün gece içmek için çok yaşlı olduğumu mu?" Genç yaşta bir iş sahibi olmak, bütün gece dışarıda kalıp içki içme arzumu frenlemişti. Bugünlerde eğlence anlayışım bir televizyon ve rahat bir yataktan ibaretti.

"Bu akşam kapanıştan sonra onu görmeye gideceğim... bilirsin işte."

"İkinci bir randevu mu? Ciddi bir şey olmalı."

Kaşları çatıldı. "Randevu mu? Kim randevudan bahsetti ki?"

Ona bir bar paçavrası fırlattım. "İğrençsin."

Bir devriye arabası barın önüne yanaştı ve Murphy arabadan inerek Beau'nun neşesini kaçırdı.

"Sanırım şimdi mola vereceğim," dedi ve elindeki bezi lavaboya attı. "Bu konuda endişelenmeyin. Onu ben hallederim." Bara doğru yürüdüm ve Murphy ön kapıdan girerken.

Murphy bana dönmeden önce Beau'ya baktı. "Seninle konuşmam gerek."

"Bugün Pazar gecesı, Tom. Sabaha kadar bekleyemez mi? Barda eleman sıkıntısı çekiyorum." Bu doğru değildi. Sakin bir geceydi ve Tucker yakında gelecekti.

Beni görmezden gelerek odanın arka tarafına doğru yürüdü. Onu takip ettim çünkü söyleyeceklerini ne kadar çabuk dinlersem, ondan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Sesini alçalttı. "Sadece artık şüpheli olmadığınızı bildirmek için uğradım."

"Keith'in cinayetinde mi?" Ağzımdan kısa bir kahkaha fırladı. "Cidden onu benim öldürdüğümü düşünmedin değil mi?" Geçen gün ofisinde yapılan kanguru sorgusunun sadece bir formalite olduğunu düşünmüştüm. Benimle dalga geçmesinin bir başka yoluydu.

Gözlerini benimkilere dikti. "Sana söyledim, Charley. Özel muamele yok. Şüpheli olduğun konusunda çok haklısın."

Ona deli olduğunu söylememeye karar verdim çünkü bu konuşmayı uzatabilirdi. "O zaman neden beni temize çıkardın?" Çünkü benim katil olmadığımı biliyordu, işte bu yüzden.

Daha yakına eğildi. "Adlersville'deki adli tabip ısırığın bir vampir tarafından yapılmış olma ihtimalinin yüzde doksan olduğunu doğruladı ve bildiğim kadarıyla sen bir kan emici değilsin."

Odaya bir göz attım. "Barımda ağzından çıkana dikkat et."

"Tamam. Sen *vampir* değilsin. Bu daha mı iyi?" Yerine oturdu. "Yaralar Patrice Henderson ve Kim Widby'de bulunanlarla neredeyse aynı, yani üçü de muhtemelen aynı fail tarafından öldürülmüş."

"O zaman sanırım Beau da paçayı kurtardı. Son kontrol ettiğimde onun da bir çift dişi yoktu."

Her zamanki tedirgin bakışını takındı. "Yüzde doksan kesin değildir."

"Benimle ilgili olanlar hariç." Ona başımı salladım. "Tanrım, Tom. Bunu ikimizin de yapmadığını çok iyi biliyorsun."

"Bakın, Beau Henry'nin katilimiz olduğunu düşünmüyorum ama teknik olarak hâlâ bir şüpheli."

İnanamayarak ofladım. "Bir ay önce Kim Widby ile yattığı için mi? Haydi, Tom. Beau bu kasabanın yarısıyla yattı."

Bana karşı daha da sinirlenmeye başlamıştı. Bunu yüzünün ısınmaya başlamasından anlayabiliyordum. "Kahretsin Charley, ortalıkta bir seri katil var. Kıza bakan herkes şüpheli." Elini yüzünde gezdirdi ve bir iç geçirdi. "Ve sen de katilin listesinde. Yoksa neden verandana bir ceset bıraksın ki? Seninle oynuyor."

Aklıma başka bir teori gelmeye başlamıştı. Eğer bir vampirse, belki de ortak operasyonun katilin bana neden mesaj bıraktığıyla bir ilgisi vardı. Bu görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüftü. Belki de rekabet hakkındaki söylentiler laftan ibaret değildi.

"Adli tabibi vampir ısırmaları konusunda uzman yapan nedir ki? Ben hala dişleri olan herhangi bir şey olabilir diyorum."

Murphy başını salladı. "Sen gerçekten tam bir baş belası, Charley." "Ve soruma cevap vermedin."

"O bir uzman çünkü o bir vampir. Şimdi tatmin oldunuz mu?"

İtiraf etmeliyim ki zorlayıcıydı. "Adli tabip bir vampir mi? Adlersville'deki insanlar ne kadar da ilerici."

Üstün bir bakışla beni çiviledi. "Bu çok açık. Katil büyük ihtimalle bir vampir. Ve bir insanla ya da başka biriyle çalışıyor olmalı çünkü o cesedi güpegündüz verandanızda bir vampir bırakmadı, bu da daha büyük bir sorunun olduğu anlamına geliyor."

"Ve Beau ile yanlış ağaca havlamanızın bir başka nedeni daha."

Murphy kıs kıs güldü. "Ya da Beau ona yardım eden insandır."

"Bu çok saçma." Konuşma hızla güneye doğru ilerliyordu. Murphy, Keith'in cesedini günün ortasında verandama bırakan kişinin bir vampir olmadığı konusunda haklı olsa da, boşa kürek çekiyordu. Bu da gerçekten bir vampir olup olmadığını daha fazla sorgulamama neden oldu.

"Katil bir kadın olabilir," diyerek Beau'nun üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltacak başka bir değişken ortaya attım. "Kendi ortağınız bunu önerdi ve aksini kesin olarak öğrenene kadar bunu göz ardı edemezsiniz."

Alay etti. "Bunu bir kadın yapmadı."

"Dişi bir vampirin de bir erkek kadar tehlikeli olabileceğini düşünmüyor musun?" Bunu söylediğime hemen pişman oldum. Tehlikeli vampirlerle ilgili herhangi bir yorum Crimson'daki uyumu korumak için ters etki yarattı. Ama vampirler de insanlar gibi aynı sorunlara sahipti. İyileri ve kötülerini vardı. Yasalara uyan vatandaşlar ve suçlular.

"Fark etmez, Charley. Sen tehliledesin. O cesedi verandana bırakacak kadar cesursa, yöntemini değiştirmiş demektir. Artık potansiyel kurbanlarıyla oyun oynuyor."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Sürü geceleri evimi gözetliyor." Tucker'a göz kulak olmanın yanı sıra.

Gözleri odanın içinde bir tur attı. "Kolluk kuvvetlerinde öğrendiğim bir şey varsa, o da en kötülerin genellikle göz önünde saklandıklarıdır. Katil müşterilerinizden herhangi biri olabilir."

Bara bir göz attım. "Belki de orada oturan Mike'tır. Bana gerçek bir katil gibi göründü." Mike Miller'ın öldürebileceği tek şey bir biraydı. Ve o bir vampir de değildi.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Tom. Bunların hiçbirinin komik olduğunu düşünmüyorum. Hem de hiç. Şimdi neden gidip işini yapmıyor ve katil tekrar saldırmadan önce onu bulmuyorsun?" Bana attığı bakış kızgın kömürleri dondurabilirdi, bu yüzden geri döndüm. "Kusura bakma. Bugünlerde biraz gerginim."

Sertçe başını salladı. "Güzel. Bu seni hayatta tutabilir."

Ona düşündüğü kadar çaresiz olmadığını söyleyebilirdim. Her geçen gün anneme daha çok benzediğimi. Ama bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi. Üzerime daha çok gelmesine neden olurdu. Annemin olduğu şeyden nefret ediyordu. Ritüeller ve büyülerle yaptığı işi küçümseyerek onu kontrol etmeye çalıştı. Bir an için başarılı da oldu, ta ki annemin kanındaki sihir, bir şekilde ona kancasını takmış olan bir zorbayı memnun etme arzusundan daha güçlü hale gelene kadar.

Sonunda uyandığı günü asla unutmayacağım. Candy'nin tavsiyesine uyup ona her şeyin bittiğini söyledi. Sanki gözlerinden bir sis kalkmıştı. Bugün bile Tom Murphy'de ne bulduğunu anlayamıyorum.

Ondan kurtulmanın zamanı gelmişti çünkü bana bakma şeklinden rahatsız oluyordum. Sanki bana tekrar saldıracaktı gibi. "İşe dönmem gerekiyor, başka bir şey yoksa."

"Başka bir şey yok mu?" Bir adım daha yaklaştı ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Bu konuşma daha bitmedi."

Yaklaştığında bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Neredeyse yüzüme bakıyordu. Odadaki ses fısıltıya dönüşürken zar zor duyabiliyordum, onun yerini Murphy'nin ağzını oynatarak yaptığı dırdır almıştı. Bir türlü susmuyordu.

"Benden uzak dur, Tom."

Ben geri çekilince dişlerini gıcırdatarak bir adım öne çıktı. "Sen de tıpkı annen gibisin, Charley. Sorumsuz ve aptalsın."

Tüm vücudum titremeye başladığında sözleri kayboldu. Bir an sonra, kulaklarımda kükreterek yeniden canlandılar.

"Evde tek başına kalamazsın, Charley. Kendini öldürteceksin."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım ve sözlerinin tekrarını aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Kendini öldürteceksin.

Kendini öldürteceksin.

Kendini öldürteceksin!

Artık dinleyemiyordum. Sanki duvarlar aniden üzerime kapanıyordu ve kafam patlamak üzereydi. Ama şimdi kafamın içinde farklı bir ses vardı.

Bu doğru, Charley. Patla!

Gözlerim yeniden açıldığında hâlâ yüzümdeydi. "Barımdan defol!" Kendimi şaşırtarak emrettim.

Murphy alaycı bir kahkaha attı. Sonra geriye doğru hareket etmeye başladı. Ön kapı açıldı ve dışarı çekildi. Az önce ne olduğunu anlayamadan pencereden ona bakıyordum.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Bir an sonra kapıya doğru giderken yüzündeki boş ifade öfkeye dönüştü.

İçeri girip parmağıyla beni işaret ettiğinde aceleyle mutfığa doğru yürüdüm. Kulaklarından buhar çıkacakmış gibi görünüyordu.

"Buraya gel!" diye bağırdı odanın öbür ucundan.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim arkamı dönmeden. Hissettiklerime bakılırsa, parmağımla onu işaret edebilirdim ve Candy beni bu konuda uyarmıştı.

Mutfak kapısını iterek açtım ve odanın diğer tarafına doğru ilerledim. Tom beni içeri kadar takip etmeye çalıştı ama Dog onun yoluna çıktı.

"Çekil yolumdan, Holt!"

Murphy kılıfına uzandığında köpek bir hırıltı çıkardı. "Beni vuracak mısın?" Sesinde zerre kadar korku yoktu.

Murphy geri çekildi. "Az önce beni tehdit ettin."

"Beni senden koruyor," dedim mesafemi koruyarak. Tom Murphy daha önce de beklenmedik şeyler yapmıştı ama hiç böyle peşime düşmemişti. Bu sefer gerçekten damarına basmıştım.

Dog'a alaycı bir sırıtış fırlattı. "Bir polis memurunun sözüne karşı bir şekil değiştirenin sözü.

Kime inanacaklarını sanıyorsun?"

Dog, Murphy'nin hâlâ açık tuttuğu kapının hemen ötesindeki koridorda duran Beau ve Tucker'a başıyla işaret etti. "Onlar."

Derimden belli belirsiz mavi bir ışık yayılırken titreyen ellerime baktım. "Git buradan Tom. Her şey bitti." Işıldayan bir çubuk gibi yanmadan önce oturmam gerekiyordu. Bu sadece yangına körükle gitmek olurdu.

Murphy yaygaranın ne olduğunu görmek için ayağa kalkmış olan birkaç müşteriye baktı. "Siz neye bakıyorsunuz öyle?" Sonra düşmanca bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Az önce orada ne oldu bilmiyorum ama bana bir daha asla dokunma."

"Sana elimi bile sürmedim, Tom. Tek gördüğüm senin ön kapıdan koşarak çıktığındı." Geriye doğru hareket ediyordu ama.

Sonunda gitmek için dönmeden önce Dog'a ters bir bakış attı. "Bu konuşma daha bitmedi, Charley!" diye bağırdı çıkarken.

O gittiğinde rahatlamıştım ve bir sandalyeye çöktüm.

Dog, Beau ve Tucker'a bara dönmelerini işaret etti. Sonra bana sorgulayan bir bakış attı. "Az önce orada ne oldu?"

"Bir polis memuruna saldırdım, olan bu."

Kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla ondan gitmesini istedin ve o da gitti."

"Gördün mü?"

Sipariş penceresine başıyla işaret etti. "Her muhteşem saniyede."

"Tanrım, Köpek! Murphy bu işin peşini bırakmayacak. Ona cadı olduğumu itiraf edene kadar peşimi bırakmayacak."

Omuz silkti. "Söyle ona. Bu bir suç değil. Tanrı aşkına, burası Crimson." Lavaboya gitti ve bana bir bardak su doldurdu. "O adamın seni etkilemesine izin vermemelisin. Her fırsatta kışına tırmanmaya hakkı yok."

Bardağı elinden aldım. "Bu gece epey yukarı tırmandı."

"Bu işin peşini bırakmanın zamanı geldi, Charley. Senin huzurun için. Ama Murphy'nin huzuru umurumda bile değil," diye mırıldandı.

Köpek haklıydı. Bu işin peşini bırakmalıydım. Annemi ve beni yıllarca perişan ettiği için Tom Murphy'yi affetmeliydim. Ama lanet olsun! O yıllar benim gençlik yıllarımdı. Onu affedecektim ama boşverme kısmı üzerinde çalışacaktım. Sadece Murphy'nin içindeki şeytanı kovmak için bir müdahale düzenlemeyeceğini umuyordum. Cadı.

Suyumdan bir yudum aldım. "Üzerinde çalışacağım." "Onun burada ne işi vardı ki?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama biraz başım dönünce geri oturdum. "Keith Barnes'ın cinayetinde artık şüpheli olmadığımı bildirmek için uğradı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve bu seni kızdırdı mı?"

"Bir türlü susmak bilmiyordu. Bir an yarı medeni bir konuşma yapıyorduk, sonra evde yalnız kaldığım için bana yükleniyordu." Ürperdim. "Sanki kafamın içindeydi. Beni öyle bir azarladı ki kendimi kaybettim."

Güldü. "Hatırlat da sana ders vermeyeyim."

"Adli tabibin Keith ve o kadınlara saldıranın bir vampir olduğundan yüzde doksan emin olduğunu da söyledi ama biz bunu zaten biliyorduk."

Köpek rahatlamış görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Şekil değiştirenler buradaki bağınazlığın yükünden kurtulmuştu ama kötü bir kurdun onları bir numaralı halk düşmanı haline getirmesi yeterliydi.

Dışarıdan tanıdık bir ses duyunca başımı kaldırdım. Bir an sonra mutfak kapısı açıldı ve Candy içeri girdi. "Ne oldu böyle? Beau, Tom Murphy'yle karşılaştığını söyledi." Yanıma geldi ve ellerime uzandı. "Aman Tanrım. Vibratör gibi titriyorsun."

Sandalyeye daha da gömüldüm. "Birine parmağımla işaret etmemem konusunda beni uyarmıştın ya?"

Ellerimi bıraktı. "Yapmadın mı?"

"Gerek yoktu. Tek yapmam gereken düşünmek ve birkaç kelime söylemekti. Sonra bir baktım, Tom ön kapıdan uçarak çıkıyordu." O ve Dog birbirlerine baktılar ve ikisinin de gülmek için kendilerini zor tuttukları belliydi. "Bu hiç komik değil."

Candy Dog'a göz kırptı. "Belki birazcık. Bunu hak etmişti. Ama belli ki senin üzerinde hâlâ yapmamız gereken bazı işler var."

"Şaka yapmıyorum." Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama hâlâ başım dönüyordu.

Köpek ben yere düşmeden beni yakaladı ve elini kolumda gezdirdi. "Tanrım, Charley, yanıyorsun."

Candy gözlerimi incelemek için çenemi kaldırarak, "İçindeki tüm o enerji yüzünden," dedi. "Murphy bu sefer seni gerçekten kızdırmış olmalı. İyi ki parmağınla onu işaret etmemişsin."

Köpek onaylarcasına homurdandı. "Ben de öyle dedim. Eve gitmen gerek, Charley."

Candy çenemi düşürdü. "Köpek haklı. Bugün Pazar gecesini ve bar zaten neredeyse boş."

Onlarla tartışmadım. Başım hâlâ ağrıyordu ve barın arkasındaki içki şişelerinden oluşan duvarın arkasında başımın döneceği düşüncesi beni ikna etmeye yetti. "Sanırım haklısınız. Bu gecelik bu kadar yeter."

Sonunda kendime gelmeyi başardım ve Candy'yi mutfaktan çıkarken takip ettim, Beau ve Tucker'a kapıya giderken kaleyi korumalarını söyledim. Dışarı çıktıktan sonra doğrudan kamyonetime yöneldim.

Candy bana deliymişim gibi baktı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Eve." Kapıya uzandım ve metal tutamağa dokunduğumda büyük bir şok yaşadım. "Ow!"

"Benimle Kazandan başka bir yere gitmiyorsun." Ben daha onunla tartışmadan, beni susturmak için elini kaldırdı. "Sadece bu gece için. Ayrıca, sana vermek istediğim bir şey var."

TEN

Kazana girdiğimizde, gözlerim doğrudan odanın ortasında asılı duran dev bir ışık topuna gitti. Saat yönünde hareket eden mavi bir küreydi ve ters yönde onu çevreleyen beyaz bir ışık halkası vardı. İlk başta kulaklarımda çınlama olduğunu düşündüğüm belli belirsiz bir ses duyabiliyordum.

"Tam olarak neye bakıyorum?" Büyüleyiciydi ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Candy ona baktı. "O şey mi? Sadece etrafı temizliyorum. Dükkândaki tüm kötü ruhları temizlemem gerekiyordu, özellikle de geçen gün belediye başkanı buraya geldikten sonra." Ürperdi. "Kırayı ödemek için yaptığım şeyler."

"Bir odaya *adaçayı* koymak için gerçek adaçayı gerekmez mi?"

"O iğrenç duman olmadan temizlenmeyi seviyorum. Boğazımı kaşındırıyor. Bu her halükarda çok daha etkili ve diğer tüm şeylerden de kurtulmamı sağlıyor."

"Diğer... şeyler?"

Ayrıntıya girmeden doğruca merdivenlere yöneldi. "Hadi gel. Gidip bir şeye bakalım."

Onu ikinci kata kadar takip ettim ve koridordan geçerek soldaki odaya girdim. O odaya daha önce hiç girmemiştim ve orada ne olduğunu hiç sormamıştım. Ama Candy'nin dükkânda pek çok saklanma yeri varmış gibi görünüyordu, birinci kattaki arka odada bulunan ve raflarında gizemli kaplar olan büyük dolap da buna dâhildi.

İçeri girdiğimde hemen durup her şeyi inceledim. Üç duvarı kitaplıklarla çevrili küçük bir kütüphaneye benziyordu. "Kitapları bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum." Bunca zamandır ona yanlış hediyeler alıyormuşum.

Omuz silkti. "Her gece biraz kitap okumaya çalışıyorum. Aklımı başımda tutuyor."

Pencerenin yanındaki köşeye sıkıştırılmış, tavana asılı yumurta şeklinde hasır bir sandalye vardı. Diğer köşede ise floresan yeşili dev bir vinyl yığını vardı. "Bu bir puf sandalye mi?" Onları yetmişli yılların eski filmlerinde görmüştüm ama hiç yüz yüze karşılaşmamıştım.

"Evet hanımefendi." Raflardan birine gitti ve parmağını kitapların sırtlarında gezdirdi. "Şimdi, nerede bu? Geçen gün burada görmüştüm."

Puf koltuğa uzandım. "Rahat sayılır."

"Okurken etrafımda şekillenmesini seviyorum," dedi bir şey aramaya devam ederken. Sonunda parmağı kitaplardan birinin üzerinde durdu. "İşte burada."

Sandalyeden kalkmak için mücadele ettim ve onunla rafta buluştum. "Ne oldu?"

Kuşlar hakkında bir kitaptı, ilgilendiğini bilmediğim bir şeydi. Kitabı açtı ve ortasında gizli bir bölme olduğunu gördü. İçinde küçük bir kutu vardı. "Bu annenin almanı istediği bir şey."

Elimi uzattığımda tokatla uzaklaştırdı. "Sabır, çekirge." Sonra yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Bu bir oyuncak değil."

Şimdi onu gerçekten elime almak istiyordum. "Kutunun içinde ne var Candy?" "Dediğim gibi. Delia'nın sana bıraktığı bir şey." Derin bir nefes aldı ve sonunda küçük kutuyu açtı. İçinde bir yüzük vardı. "Ritüelden geçtiğine göre artık sana verebilirim." Yüzüğü bana vermeden önce bir uyarıda bulundu.

"Ama henüz takmaya kalkma. Öğrenmen gereken bir şey var. Yoksa o yüzük seni yıpratacak. Başını belaya sokar."

Hevesle elinden aldım ve parmağıma taktım. "Ne tür bir sorun?"

"Şimdi, gördün mü?" Ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "Dinlemiyorsun."

"Özür dilerim." İncelemek için çıkardım. Süslü bir gümüşün içine yerleştirilmiş büyük bir safir taşıydı ve Candy'nin boynuna taktığı kolyeye çok benziyordu. "Uyumlu bir set mi?"

"Öyle de olabilir." Tılsımına uzandı ve taşı parmaklarının arasında ovuşturdu. "Ve bunun neler yapabileceğini gördün. Bu çok güçlü bir şey, Charley. Eğitimsiz ellere uygun değil. Annen sen büyünü tam olarak kontrol edene kadar o yüzüğü takmanı istemedi, ki henüz takmadın."

"O zaman neden şimdi bana veriyorsun?"

"Çünkü o senin." Sanki bu konuda tereddütleri varmış gibi bir an homurdandı. "Senden onu güvenli bir yere koymanı istiyorum, hazır olduğunda gururla takabilirsin. Henüz hazır değilsin Charley, ama yakında hazır olacaksın, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

Güzel taş a baktım. Yüzük elimde ağırlaşmıştı ama aslında bu sadece annemin anısının verdiği hüzüdü. Bunu bana veren o olmalıydı.

Candy derin bir iç çekti. "Çok yorgunum ve bu sabahki ritüelden sonra senin de yorgun olduğunu biliyorum. Neden yatağa gitmiyorsun?"

Yüzüğü kutuya geri koydum ve boş odaya gittim. Ama yatağa girdikten sonra doğrudan uyumak yerine yüzüğü geri çıkardım ve parmağımın yarısına kadar geçirdim. Elimde değildi. Sadece mavi taş a bakmak istiyordum. Ne olduğunu anlamadan göz kapaklarım ağırlaştı ve o yüzüğün büyüüne kendimi kaptırarak uykuya daldım.

* * *

Yatak odasının kapısının çalındığını duyduğumda doğruldum. Küçük kutu yataktan düşüp yere çarptı ve gözlerim bir şekilde parmağıma kadar kaymış olan yüzüğe gitti. Bütün gece böyle çılgın rüyalar görmemin nedeni muhtemelen buydu.

Kutuyu kaptım ve yüzüğü içine doldurup hızla komodinin üzerine koydum. Tüm bu kargaşanın arasında Odin yatağın kenarından yuvarlandı, ama normal bir kedi gibi ayaklarının üzerine düşmek yerine bir gümbürtüyle yere çarptı.

Candy kapıyı aralayıp başını içeri uzattı ve Odin'in ona doğru yürüdüğünü gördü. "Her yerde o kedi a arıyordum. Onu bulmak için kristal küreyi çıkarmak üzereydim."

"Sanırım kazayla onu yataktan attım. Umarım beyin sarsıntısı geçirmemiştir."

"Binanın tepesinden düşmeye dayanacak kadar dolgusu var." Adam bacaklarının arasından geçip koridora çıkarken ona sıırttı. "Acıktıysan mutfakta sana biraz yumurta ve domuz pastırması ayırdım. Dükkân açık, o yüzden aşağı inmem gerekiyor."

Dükkan açık mı?

"Saat kaç?" Komodinin üzerindeki telefonuma baktım. "Kahretsin!" Uyuyakalmıştım. Aslında teknik olarak sabah on buçukta hiçbir yerde olmam gerekmiyordu ama Stag'da yapmam gereken bir sürü iş vardı ve bunları yapmak için harcayabileceğim birkaç saatlik zamanı uyuyarak geçirmiştim. "Neden beni daha erken uyandırmadın?"

Bana göz kırptı. "Uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm." Sonra komodinin üzerindeki kutuya baktı. "O yüzüğe bakmak için ne kadar geç kaldın?"

Bunu her zaman nasıl yapardı?

Yataktan çıktım ve kot pantolonumu çektim. "Çok uzun değil. Üzerimdeyken uyuyakalmışım," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Ve bana her küçük şeyi itiraf ettirmeyi nasıl başarıyordu?

"Komodinin çekmecesine bırakabilirsin," diye araya girdi uzaklaşırken. "Bu gece buraya döndüğünde seni bekliyor olacak."

İyi denemeydi.

"Geri dönmeyeceğim, Candy. Bu tek gecelik bir şeydi, unuttun mu?" Ayakkabılarımı giydim ve o rehin alamadan kutuyu kaptım. "Eve gidip duş almam ve kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

Döndü, yüzünde onaylamadığı bir ifade vardı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum ama sen Delia'dan bile daha inatçısın."

"Evet. Bana söylendi." Onun yanından geçip koridora çıktım. Beni takip ettiğinde, "Daha sabah oldu," dedim. "Gerekmedikçe benim için endişelenerek zamanını boşa harcama. Güneş doğduğunda evde beni bekleyen vampirler olmayacak." Bu gece başka bir hikâyeydi ama onu sonra düşünecektim.

Aşağıya inmeye başladım ama ayağım ilk basamağa çarptığında Odin bacaklarımın arasına daldı. Yanlışlıkla ona tekme attığımda tüylerimi diken diken eden bir hırlamaya dönüşen bir tıslama çıkardı. Öne doğru düştüm ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan önce korkuluklara tutunmayı başardım.

"Lanet kedi." Candy ona öyle bir bakış attı ki, koridorda koşmaya başladı. "İyi misin, Charley?"

"Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atması dışında iyiyim."

Yatak odasının kapısının önünde durduğunda Odin'e ters ters baktı. "O kediyi diyete sokmam gerek."

"Bana daha çok keseli sıçan gibi görünüyor." Nefesimi tutup kendimi yukarı çekmeye başladığımda bir çatırtı duydum. Korkuluk yerinden çıktı. Ne olduğunu anlayamadan merdivenin kenarından aşağı yuvarlandım.

"Charley!" Candy beni tutmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Gözlerimi sıkarak kapattım, hiç gelmeyen bir darbeyi bekledim. Candy'nin merdivenlerden koşarak indiğini duyduğumda gözlerimi yeniden açtım. Sert tahta kalaslar yüzümden birkaç santim uzaktaydı, tahtadaki her düğümü ve çizdiği görebilecek kadar yakındı. Ama ben orada öylece süzülüyordum, zeminin üzerinde asılı duruyordum.

Birisi Kazana girerken zil sesi duyuldu. "Bu da ne, Charley!"

Gözlerim kapıya doğru kaydı ve yerçekimine meydan okuma başarım başarısız oldu. Yere çakıldım, yuvarlandım ve hâlâ yüzümde olup olmadığını görmek için burnuma uzandım.

Candy incelemek için yanıma çömeldi. "Kırılan bir şey yok ama Lucy'yle bu gece birbirinize benzeyebilirsiniz." Sonra kalkmama yardım etti ve Rick Carter'a ters ters baktı. "Size teşekkür etmiyorum memur bey. Ne istiyorsunuz?"

Dikkatini tekrar bana vermeden önce ona şüpheli bir bakış attı. "Senin eski toprak olduğunu hep biliyordum. Tıpkı annen gibi sen de bir cadıydın."

Candy ona doğru yürüdü ve düşmanca bakışlarıyla karşılaştı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Tek gördüğüm Charley'nin biraz dökülmesiydi." Cadı bayrağını gururla dalgalandırmakta bir sakınca görmüyordu ama sanırım benim de aynısını yapıp yapmayacağıma ve ne zaman yapacağıma karar vermenin bana bağlı olduğunu düşünüyordu.

"Ben kör değilim. Kendi gözlerimle gördüm." Gözlerini kısarak bana baktı. "Tom biliyor mu?"

Kutuyu yerde, yüzüğü de birkaç adım ötede gördüm. İkisini de aldıktan sonra ona iki sentimi verdim. "Sana bir haberim var Rick. Benim ne olduğum seni ilgilendirmez. Ve kesinlikle Tom'a ait değil. Eğer kamyonetimi bir süpürge sopasıyla değiştirmeye karar verirsem

kimseyi ilgilendirmez." Gitmek için yanından geçtim. "Seni sonra ararım Candy."

Kapıdan çıkarken bir ambulans sirenlerini çalarak dükkânın önünden geçti. Batıya, en yakın hastanenin bulunduğu Adlersville'e doğru gidiyordu.

Candy arkamdan çıktı. "Acaba bütün bunlar neydi?" "Ben de bu yüzden buradayım," dedi Carter, bizi takip ederek. "Charley'nin Kamyon Stag'ın önüne park etti ama kapıyı kimse açmayınca burada, Cauldron'da olduğunu düşündüm."

Polislerin sizi araması asla iyiye işaret değildi. "İşte buradayım. Ne oldu?"

"Az önce geçen ambulans bir kadını hastaneye götürüyor ve durum onun için iyi görünmüyor."

"Kim o?" Candy sordu.

Sırtını dikleştirdi ve boğazını temizledi. "Bu polisin işi. Bir şey söyleyemem." Sonra tekrar bana baktı. "Beau Henry'yi en son ne zaman gördün?"

ELEVEN

Yol boyunca telefonumu kulağıma dayayarak eve doğru sürdüm. Beau'nun numarasını yarım düzine kez çevirmiş olmalıydım ama lanet şeyi açmadı. Carter ilk kez çenesini kapalı tutmuştu. Bize tek söylediği, başka bir kadının saldırıya uğradığı ve ormanda bulunduğu ve o ambulanda pamuk ipliğine bağlı olduğuydu. Sonra Beau hakkında bir sürü soru sordu: onu en son ne zaman gördüğümü, üzerinde herhangi bir kesik ya da çürük fark edip etmediğimi. Vampir olsun ya da olmasın Beau'nun hâlâ şüpheli listesinin başında olduğu açıktı. Candy haklıydı. Polisler sadece bir günah keçisi bulmaya çalışıyorlardı. Belediye başkanı üzerlerine sertçe gelmeden önce suçu atacakları birini.

Kamyonetten inip verandaya doğru yürürken kalbim hızla çarpıyordu. Keith Barnes'ın ön kapının yanına yığılmış cesedi gözümün önüne geldi. Muhtemelen o basamakları her çıktığımda onu orada yatarken görüyordum ve kan lekeleri bana bunu hatırlatmak için hâlâ tahtaya gömülüydü.

Rex ağaçtan uçarak indi ve yanımdaki korkuluklara kondu. Başını eğdi ve elimdeki kutuya baktı. "Onu severdin," dedim kutuya bakmaktan vazgeçmeyince. Kargalar parlak nesnelere ilgi duyarlardı ve kutuya takılıp kaldığına bakılırsa, yüzüğü kutunun içinden görebileceğini düşünebilirdiniz.

Rex annem öldükten sonra ortaya çıkmıştı. İşin ironik yanı, annem her zaman kaderinde bir karganın olması gerektiğini söylerdi. Ama hiç tanıdığı olmadı. İhtiyacı olmadığını söyledi. Candy de olmadığını söyledi,

Ama bazen onu ve Odin'i merak ederdim. O kedi düpedüz tuhaftı.

İçeri girdim ve doğruca annemin kitapları ve diğer büyülü eşyaları gibi önemli şeylerini sakladığı yatak odasının yanındaki küçük odaya gittim. Yüzük için evdeki en güvenli yer orasıydı, bu yüzden kutuyu bir kitap ayracının arkasına kaydardım.

Oturma odasına geri dönmeden önce telefonum çaldı. Arayan Dog'du.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Birkaç dakika önce içeri girdim ve Beau'yu arka odada saklanırken buldum."

"Saklanmak mı?" Bunun tuhaf olduğunu düşünebilirdim ama Carter'la yaptığım o konuşmadan sonra değil. Onu aramak için çoktan dairesine gittiklerinden emindim. "Son bir saattir onu arıyorum ama telefonunu açmıyor."

Köpek keskin bir nefes aldı. "Polislerin onu aradığını söyledi."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden ona ulaşmaya çalışıyordum."

"Korkmuş durumda, Charley. Bence buraya gelmelisin."

İşler kötüye gidiyordu. Gerçekten kötü. "Yola çıkıyorum."

Hızlıca üzerimi değiştirdikten sonra kamyonetime bindim ve şehre doğru yola çıktım. Meydana vardığımda Stag'ın önünde park etmiş bir araba görmedim. Beau ve Dog muhtemelen arka tarafa çekmişlerdi, ben de oraya gidiyordum. İhtiyacım olan son şey Murphy ya da Carter'ın kamyonetimi ön tarafta görüp kapıyı çalmaya başlamasıydı.

Beau'nun arabasının yanında durdum ve ara sokaktan içeri girdim. Beni arka odada bekliyorlardı. Dog duvara yaslanmıştı, Beau ise dirseklerini dizlerine dayamış bir sandalyede oturuyordu. Uyumadığı belliydi ve değerli saçları sanki bir kuş yuva yapmış gibi görünüyordu.

"Berbat görünüyorsun, Beau. Neler oluyor?"

Benden uzaklaştı. "Ben yapmadım." "Neyi yapmadın?" Dog sordu.

"Ona zarar vermedim!"

Konuşma şifreli başlıyordu ama lafı dolandıracak vaktimiz yoktu. "Kimi incitmek?"

"Tammy. Dün gece görmeye gittiğim kız. Partide tanıştığım kız." Onun ganimet çağrısı.

Parçaları birleştirmeye başlamıştım ama tam olarak değil. "Boşlukları doldurmalısın, Beau."

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" Köpek açıkça sinirlenmeye başlamıştı.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedim ve bir sonraki soruyu sorarken Beau'nun yüz ifadesini dikkatle izledim. "Tammy saldırıya uğradı, değil mi?"

"Evet, ama onu bıraktığımda iyiydi." Kaşları gerildi. "Ama nasıl öğrendin?"

"Çünkü Carter bu sabah beni aramak için Cauldron'a geldi ve kamyonetimi barın önünde park halinde gördü. Senin hakkında sorular soruyordu. Sonra dükkânın önünden bir ambulans geçti ve bize başka bir kadının saldırıya uğradığını söyledi." İçimi çektim. "İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok."

"Ona ne söyledin?"

"Gerçeği. Dün gece seni gördüğümü. Ama asıl soru, onun saldırıya uğradığını nereden biliyorsun?" Birden kafamda dolaşmaya başlayan düşüncelere inanamıyordum. Beau'yu uzun zamandır tanıyordum ve içinde şiddet yoktu.

"Bana öyle bakma, Charley. Hayatımda hiçbir kadına dokunmadım. O şekilde değil," diye ekledi nefesinin altından. "Arkadaşım Zeke hapishanede hademelik yapıyor. Bu sabah onu bulduktan sonra Carter'ın şefle konuştuğunu duymuş." Gözleri sıkıntıyla doldu. "O da diğerleri gibi bir ağaca çivilenmiş!"

"Carter senden ismen bahsetti mi?"

"Hayır, ama polisler komşulardan birinden benim ve arabamın oldukça iyi bir tarifini aldılar. Suçu benim üzerime yıkmak için ihtiyaçları olan tek şey bu. Özellikle de Murphy beni Kim Widby hakkında sorguladıktan sonra."

Her saniye daha da hasta hissediyordum. "Dün gece olan her şeyi anlat bize."

Ayağa kalktı ve adımlamaya başladı, ellerini başının üstünde gezdirirken zemini yıpratıyordu. "Dediğim gibi, kapattıktan sonra onu görmeye gittim. Birkaç kadeh bir şey içtik, beş dakika kadar film izledik ve sonra... bilirsiniz işte. Ama yanından ayrıldığımda yüzünde bir gülümsemeyle yatağına uzanmıştı."

Ön kapının açıldığını duydum, ardından Lucy'nin sesi geldi. Biriyle konuşuyordu.

"Harika," diye mırıldandım.

Beau dondu kaldı. "O Murphy mi?"

"Öyle görünüyor. Lucy onu içeri almış olmalı."

Yüzünde paniklemiş bir ifade vardı. "Sen ön tarafta onun dikkatini dağıtırken ben ara sokaktan çıkacağım."

Kapıya doğru yürümeye başlayana kadar kötü bir şaka yaptığını düşünmüştüm. "Sen delisin Beau. Kaçarsan her şey daha da kötü olur. Suçlu gibi görüneceksin."

"Ne diyorsun, Charley?" Bana Rusça konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

Köpek onunla arka kapı arasına girdi. "Kendine gelmen ve polisleri doğruyu söylemen gerektiğini söylüyor." Beau'nun yüzündeki telaşlı ifadeyi görünce homurdandı ve kenara çekildi. "Bak. Crimson PD'nin hayranı değilim ama o arka kapıdan çıkarsan, yüzün aranıyor tabelasına asılır."

Farklı bir yaklaşım denedim. "Hadi ama Beau. Buradaki insanlar seni tanıyor. Ve hala senin yaptığını kanıtlamak zorundalar. En kötü ne olabilir ki?"

"En kötüsü de beni demiryoluna atıp Reidsville'deki eyalet hapishanesine göndermeleri!" Sesini alçalttı ve bana doğru eğildi. "Şu suratı görüyor musun? Oradaki ilk günümü tamamlayamadan birinin sürtüğü olacağım. Buna dayanamam."

Dog kahkahasını bastırarak Beau'ya sırtını döndü.

Ama Beau çok ciddiydi. Koşmak için ayaklarının ısındığını görebiliyordum.

"Reidsville'e gitmiyorsun. Olabilecek en kötü şey seni bir ya da iki günlüğüne hapse atmaları olur. Ama sağlam bir kanıt olmadan, bunun için bir gerekçeleri olacağından bile şüpheliyim." Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim. "Tabii Tammy uyanıp seni teşhis etmezse, ama böyle bir şey olmayacak, değil mi?"

Bana yan yan baktı. "Uyanması ya da beni tanımasıyla ilgili kısmı mı kastediyorsun?"

Ağrımaya başlayan alnımı ovuşturdum. "Bak. Murphy'yle konuşmak için hemen oraya gidiyoruz."

O daha tartışmaya başlamadan Dog onu kapıya doğru itti. Koridor boyunca mızızlandı ama Murphy ve Carter'ın barın ortasında durduğunu görünce sustu.

Murphy bana kötü kötü baktı. Önce dün gece ona haddini bildirdim, şimdi de Beau'yu arka odamda sakladığımı ortaya çıkıttı. Bundan bahsetmiyorum bile.

Carter'ın o sabah Cauldron'da gördükleri hakkında ağzını açmış olması. İstedliğini seç. Bana dik dik bakan yılan gözlerinin pek çok nedeni olabilirdi.

Carter elinde bir dizi kelepçeyle Beau'ya yaklaştı. "Ellerini arkaya koy. Ağır saldırı ve cinayete teşebbüsten tutuklusun."

"Ne?" Beau bana bir bakış fırlattı. "Seni dinlememeliydim. Şimdi mutlu musun?"

"Tammy Davis," dedi Carter. "İsim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Lucy tüm olanları ağzı bir karış açık izliyordu. "Şaka yapıyor olmalısınız," dedi kimseye belli etmeden. "Beau kadın dövecek biri değil. İnanın bana, neye benzediklerini biliyorum."

"Şimdi olmaz Lucy," diye hırladı Dog.

Murphy'nin telefonu çaldı. Bize arkasını döndü ve telefona cevap verdi. Birkaç saniye sonra telefonu kapattı.

"Onu hangi gerekçeyle tutukluyorsunuz?" Arkasını döndüğünde sordum.

"Adlersville'deki hastanenin bodrumunda yatan ölü bir kadın olduğu gerekçesiyle."

Beau irkildi. "Tammy öldü mü?"

"Doğru," dedi Murphy. "On beş dakika önce öldü. Suçlamalar az önce cinayete yükseltildi ve dün gece onun evinde olduğunuzu söyleyebilecek bir tanığımız var."

Başını iki yana salladı. "Ben yapmadım. Onunla yattım ama-"

"Sessiz ol," dedi Dog. "Avukatın gelene kadar tek kelime etme." Avukat lafı geçince Beau'nun yüzündeki dehşet bir kademe daha arttı.

Carter onu kelepçeledi ve kapıya doğru götürdü. "Gel bakalım. Hapse gireceksin."

Murphy'ye ters ters baktım. "Bunu Beau yapmadı ve sen de bunu biliyorsun." "Mutt için de öyle demiştin."

Sözleri canımı yaktı. Benim nazik dev bulaşık makinem bir katile dönüşmüştü ama o sırada ele geçirilmişti. Sanırım Murphy, Mutt hakkında ne kadar yanıldığımı unutmama asla izin vermeyecekti. Arka sokakta bana saldırdığı ana kadar onu nasıl savunduğumu.

"Bu farklıydı ve sen de bunu biliyorsun. Peki ya Mag Ryan?" Bu isim fazla düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. "Onu sorguladınız mı?"

Köpek bana bir bakış attı. "Charley."

"Bana *Charley* deme. Adamın kadınlara karşı dikkatsiz olmasıyla ilgili kötü bir ünü var. Bunu bana kendin söyledin." İlk saldırı bir süre önce olmuştu ama Mag'in Stag'a girmeden önce Crimson'a döneli ne kadar olmuştu bilinmiyordu.

Dog'un neden böyle tepki verdiğini anlıyordum. Mag sürünün eski bir üyesiydi ve bir sürü üyesinin başı kanunla derde girdiğinde bu hepsine yansıyor. Bu kasabadaki bağnazlığın bir başka örneğiydi. Eğer biri suçluysa, hepsi suçlu olarak algılanıyordu. Ama Mag artık sürünün bir üyesi değildi ve Beau'nun başı ciddi bir beladaydı. Bana göre Mag şüpheli bir kişiydi. Crimson Polisi'nin en azından onu sorgulaması gerekiyordu.

Murphy uyarıcı bir bakışla karşılık verdi. Genelde onu çok zorladığımda yaptığı gibi. Kendimi göstermeye cüret ettiğimde. Son yirmi dört saat içinde olanlardan sonra, kaynama noktasına ulaştığını düşündüm.

Carter onu kapıdan çıkarırken Beau, "Bana yardım etmelisin Charley," dedi.

"Bir yolunu bulacağım. Şimdilik sessiz kal."

Murphy yaklaştı ve parmağını yüzüme soktu, dün gece olanları düşününce bu muhtemelen iyi bir fikir değildi. "Seninle daha sonra konuşmak için geri geleceğim."

"Sen nasıl istersen, Tom." En meydan okuyan yüz ifademi takındım ve sinmeyi reddettim. "Parmağını yüzümden çekmek isteyebilirsin."

Elini indirirken kendini beğenmiş bakışı kayboldu. "Sen de tıpkı onun gibisin, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir. Öğrenmek istemiyorsan şimdi gitsen iyi olur."

Bir süre bana ters ters baktıktan sonra Carter'ı takip ederek dışarı çıktı ve devriye arabasına binerken bana son bir kez sertçe baktı.

Onlar uzaklaşırken Köpek yanıma geldi. "Sanırım az önce Murphy'nin gözlerinde biraz korku gördüm. Delia buna çok sevinirdi."

Cauldron'daki havaya yükselme maceramdan bahsetmemeye karar verdim çünkü bu uzun bir konuşma olurdu ve benim yapacak daha önemli işlerim vardı. "Bob Flanders'ı görmem gerek."

Bana komik bir bakış attı. "Flanders mı? Şaka mı yapıyorsun?" "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Bob Flanders emekli bir ambulans kovalayıcısıydı ama kasabadaki tek avukattı. Onunla Beau hakkında konuşmaktan zarar gelmezdi.

Köpek inledi. "Bu adam bir k e s e kağıdından bile çıkamaz. Artık çalışma izni var mı?"

"Bilmiyorum ama sokağın aşağısında hâlâ bir ofisi var." Kapıda hâlâ FLANDERS ESQ. yazılı bir tabela asılı duruyordu. Ancak bunun nedeni, mekânı başka kimsenin kiralamamış olması ve dolayısıyla kimsenin tabelayı indirmeye zahmet etmemiş olması olabilirdi.

Dog, "Yıllardır o binaya giren ya da çıkan herhangi bir trafik görmedim," dedi.

"Güzel. O zaman muhtemelen müsaittir." Bunun uzak bir ihtimal olduğunu bildiğim için gönülsüzce güldüm. "Eğer oradaysa, onunla konuşacağım. Belki Beau'ya acır ve bana bedava hukuki tavsiye verir."

Köpek kıkırdadı. "Bedava tavsiye veren bir avukat mı? Sana iyi şanslar."

Öğleyi geçmişti, ben de Flanders'ın ofisinde olup olmadığına bakmak için oraya gitmeye karar verdim. "Şimdi oraya gidiyorum. Bana bir iyilik yap ve Tucker'ı arayıp Beau'nun bu geceki vardiyasına bakıp bakamayacağını sor."

Birinin barda Lucy'ye yardım etmesi gerekiyordu ve ben müsait olmayacaktım. Bu düşünce beni ne kadar rahatsız etse de, saldırılar hakkında ne bildiğini öğrenmek için Ian Masterson'ı bulmam gerekiyordu. O olmadığını söylediğinde ona inanmışım ama katil neredeyse kesinlikle bir vampir olduğuna göre Reaperstown'da birileri bir şeyler biliyor olmalıydı. Kendini Reaperstown'un belediye başkanı ilan eden kişiden daha iyi kim sorgulanabilirdi ki? Bu gece o vampiri bulmak için oraya gidecektim çünkü bahisler yükselmişti. Ne olursa olsun, bazı cevaplar alacaktım.

TWELVE

Kapıyı çalmalı mıydım yoksa kendim mi girmeliydim emin değildim. Tabelada açık oldukları yazıyordu ve kapı kilitli olmadığı için ikincisinde karar kıldım.

Bob Flanders, annem hâlâ burayı işletirken Stag'a gelirdi ama yıllar geçtikçe biraz münzevi olmuştu. Sokakta yanından geçsem onu tanıyabileceğimden bile emin değildim. Hatta öldüğüne dair bazı söylentiler bile vardı.

Ön kapının hemen ardındaki oda boştu. Duvara dayalı tek bir sandalye ve bir loveseat vardı ve küçük sehpanın üzerindeki dergi yığınının tarihi yıllar öncesine dayanıyordu. Burası bekleme odası olmalıydı.

"Merhaba," diye seslendim. Koridorun sonundaki odalardan birine bir şey düştü. "Bay Flanders?" Arka tarafta birinin kıpırdadığını duydum ama kimse cevap vermeyince ön kapıya doğru yürüdüm. Bildiğim kadarıyla binada işgalciler vardı ve onlarla yüz yüze gelmekle ilgilenmiyordum.

Birinin "Bana bir dakika ver," dediğini duydum.

Arkamı döndüm ve koridorun yarısına kadar yürüdüm. "Siz misiniz, Bay Flanders?"

"Atlarınızı tutun! Bir dakika içinde çıkacağım." O Flanders'dı.

Oturmak için bekleme odasına geri döndüm. Kızım sandalyeye değer değmez, köşeden zar zor tanıdığım bir adam geldi. Düşündüğümde daha yaşlıydı, yüzünde derin çizgiler ve kendi aklı varmış gibi görünen beyaz saçları vardı. Poly-fil fiber aklıma geldi. Üzerindeki takım elbise sanki içinde uyumuş gibiydi ve kravatında kırmızı bir leke vardı. Kurumuş ketçap mı yoksa kan mı olduğunu anlayamadım.

Tek kelime etmeyince ayağa kalktım. "Bob Flanders?"

"Başka kim olabilirdim ki?"

Bunu evet olarak kabul ettim.

Elimi uzatarak ona doğru yürüdüm. "Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum. Ben yaşlıyım, kör değil." Nefesinin altında bir şeyler homurdandı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni doğduğundan beri tanıyorum. Büyüdün ama hâlâ annene benziyorsun."

"Seni yıllar önce Stag'dan hatırlıyorum," dedim alkol kokusu alarak. Buraya gelmek kötü bir fikirdi. "Bir konuda yasal tavsiyenizi almak istiyordum." Duvardaki küçük sürgülü cam pencerenin pervazındaki tozlu kayıt defterine baktım. "Ama görünüşe göre artık avukatlık yapmıyorsunuz. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Bekle." Sesi çatallaştı. "Resepsiyonistim bu hafta tatilde." Sanki beni gönderip göndermemeyi tartışıyormuş gibi bir an bana baktı. "Bu öğleden sonra bir boşluğum var, neden ofisime gelmiyorsun?"

Ve temiz bir kaçısa çok yaklaşmışım.

Beau'ya yardım edebileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu umarak onu koridorda takip ettim. Ya da beni yardım edebilecek bir avukata yönlendirmesini. Ödemeyi nasıl yapacağım ayrı bir konuydu. Ama ne söyleyeceğini görmek için yapacağım kısa bir görüşmenin hiçbir maliyeti yoktu.

Ofisinde pek bir şey görünmüyordu. Bir süredir iyi bir temizlik yapılmamıştı ve eski puro dumanı kokuyordu.

Flanders masadan hızla bir bira şişesi aldı ve yan çekmecelerden birine yerleştirdi. "Oturun."

Orada çok uzun süre kalmayı planlamadığım için ayakta durmayı tercih ettim ama terbiyemi takındım. Oturduktan sonra sadede geldim. "Bir arkadaşım bu sabah yapmadığı bir şey yüzünden tutuklandı."

Kıkırdadı. "Tabii ki."

"O masum." Sesimdeki inancı duyunca doğruldu. "Ona nasıl yardım edebileceğim konusunda bana biraz tavsiye verebileceğinizi umuyordum."

onu. Belki bana bir meslektaşının ismini verebilir." *Bunun bir kol ve bir bacağa mal olmadığını* söylemek istedim.

"Meslektaşım mı? Benim tavsiyem senin için yeterince iyi değil mi?" "Şey, evet. Emekli olduğunu sanıyordum."

"Emekli mi? Dağlarda balık tutmaya gidebilecekken bu ofise gelip duvarlara bakacağımı mı sanıyorsun? Vaktimi boşa harcamayı bırak ve bana neden burada olduğunu söyle." Öksürmek ve boğazını temizlemek için başını çevirdi. "Arkadaşın *sözde* ne yaptı?"

"Onu birini öldürdüğü için tutukladılar."

Masanın üzerine eğildi ve bana sinsice baktı. "Taammüden mi yoksa kasıtsız adam öldürme mi?"

"Sormadım." Lafı dolandırmanın anlamı yoktu, bu yüzden her şeyi masaya yatırdım. "Buradaki kadınlara yapılan saldırıların şüphelilerinden biri."

"Patrice Henderson ve Widby denen kızı kastediyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir süre bana baktı. "Kim bu arkadaşın?"

"Barmenlerimden biri. Beau Henry."

Bu onun dikkatini çekti. "Beau Henry? Dan Henry'nin çocuğu mu? Bu çocuk her zaman biraz yaramaz olmuştur, ama bir katil...? Babası şüpheli ama annesi bir katil yetiştirmemiş. Alice Henry iyi bir kadındı." Başını iki yana salladı. "O çocuğun bunu hak etmeyen birine el kaldırdığını hiç görmedim."

"Dediğim gibi, o yapmadı."

Bana şüpheyle baktı. "Onu tutuklamak için ellerinde bir şey olması gerekiyordu."

Beau'nun rastgele davranışlarının günün birinde başını derde sokacağını hep biliyordum ama kaderini belirleyeceğini hiç düşünmemiştim. "Onu kurbanlarla ilişkilendirdiler. Üç kadından ikisiyle yakın zamanda yatmış."

"Üçüncü bir saldırı mı oldu?"

"Tammy Davis adında bir kız bu sabah ormanda bulundu. O da diğerleri gibi bir ağaca çivilenmiş. Görünüşe göre Patrice ve Kim'e saldıran aynı kişi." Keith Barnes'tan bahsetmiyorum bile ama tartışmayı daha da karmaşık hale getirmemeye karar verdim. "Bu öğleden sonra hastanede öldü."

Bana yan yan baktı. "Karakoldaki o aptallar bile onu böyle bir şeyle tutuklayacak kadar aptal olamazlar. Bana söylemediğin şey ne?"

"Beau dün gece Tammy ile birlikteydi. Onu bıraktığında hayatta ve iyi olduğuna yemin ediyor ve ben de ona inanıyorum." Şimdi gelelim en can sıkıcı kısma. "Bir komşusu onu Tammy'nin evinden çıkarken görmüş ve onu ve arabasını tarif etmiş. Onu bu yüzden tutukladılar."

"Bu kadar mı? Bir komşu onu evinden *çıkarken* mi görmüş?"

Omuz silktim. "Bildiğim kadarıyla." Flanders'ın gözlerinin içine baktım. "Beau'yu herkes kadar iyi tanıyorum ve sana söylüyorum, bunu yapabilecek kapasitede değil."

Flanders ayağa kalktı. "Gidip onu çıkaralım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Deneyebilirim. Uzmanlık alanım kişisel yaralanma, ama ceza hukuku hakkında, DNA kanıtı ya da onu suç mahallinde gösteren bir tanık olmadan, polisin onu tutmaya çalışırken bile ince bir çizgide yürüdüğünü bilecek kadar bilgim var. Yine de sağlam bir şüpheli, bu yüzden muhtemelen kendine bir ceza avukatı bulmalı. Benim gibi birini değil."

"Beni bir tanesine yönlendirebileceğinizi umuyordum."

Bir dakika düşündü ve başını salladı. "Bakalım bir iki isim bulabilecek miyim? Bu arada, gidip çocuğu hapisten çıkarabilecek miyiz bir bakalım."

Kapıdan çıkarken, o hayalet kasabadaki ofise girdiğimden beri aklımda olan soruyu sordum. "Avukatlık yapmak için aktif bir lisansınız var mı?"

Kapıyı arkasından kilitledi. "Size yasal bir tavsiye verdim mi?"

Tam olarak emin değildim ama kendini avukat olarak temsil ediyormuş gibi görünmüyordu. Ve bu çizgiyi aşarsa onun kıcı tehlikedeydi, benim değil.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Merak etmeyin. Resmi olarak emekli olmadan önce birkaç ayım daha var. Onu iyi bir şekilde kullanmama izin verin."

* * *

Biz istasyona girdiğimizde Jen okuduğu dergiden başını kaldırdı. Bana ve Bob Flanders'a şöyle bir baktı ve yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Tom ve Rick bana Beau'yu kimsenin görmesine izin vermemem için özel emir verdiler."

"Avukatıyla konuşmaya hakkı var," dedim.

Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Onlardan biri dönene kadar beklemeniz gerekecek."

Flanders bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Bunu görüyor musun?" Kadın bir saniye inceledi. "Hı-hı."

"Bob Flanders, Avukat-at-Law yazıyor. Müvekkilimi görmeye geldim, o yüzden size yolu göstermenizi öneririm."

Sanırım davayı almak konusunda fikrini değiştirdi. En azından Beau'yu hapisten çıkaracak kadar uzun süre. Ondan sonra işlerin nasıl yürüdüğünden emin değildim.

Yüzü kızarmaya başladı. "Önce onlardan birini arayabilir miyim?"

Ona gülümsedi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen belediye başkanını arayabilirsin."

Carter ön kapıdan içeri girdiğinde Jen telefonu açmak üzereydi. Yanımda kimin durduğunu görünce kaşlarını çatı. "Burada ne arıyorsun, Flanders?"

"O Beau Henry'nin avukatı," dedim.

Carter ona alaycı bir bakış fırlattı. "Avukat mı? En son ne zaman tekerlekli sandalyede olmayan ya da boynundan yaralanmış numarası yapmayan birini temsil ettin?"

Flanders ona başıyla selam verdi. "Seni görmek de güzel Rick. Görüyorum ki hâlâ bir pisliksin."

Carter kılıfına uzandı. "Bir polis memurunu tehdit mi ediyorsun?"

"Tanrı aşkına, beni müvekkilime götürün."

İkisi göz göze gelme yarışına girdiklerinde sonunda ayırdım. "Belki de gitmeliyiz, Bob. Yargıç Beau'nun avukat hakkında mahrum bırakıldığını öğrendiğinde, gitmekte özgür olacak." Düşündüm de, belki de gitmeliydik ve Carter'ın yasadışı davranışının bizim için iş yapmasına izin vermeliydik.

"Haklısın, Charley." Flanders Jen'e baktı. "Memur Carter'ın müvekkilimin haklarını inkar ettiğine tanıklık ediyorsunuz."

Aniden ayağa kalktı. "Ben mi?" Sonra Carter'a şaşkın bir bakış attı.

Bir süre bize ters ters baktıktan sonra parmağıyla Flanders'ı işaret etti. "Sadece sen. Charley'nin burada beklemesi gerekiyor."

"Hadi ama Rick," dedim. "Orada ne yapacağımı sanıyorsun? Onu dışarı mı atacağım?"

Murphy'nin içeri girmesinden korkuyormuş gibi endişeyle kapıya baktı. Crimson PD'de pantolonu kimin giydiğini gösteriyordu. "Pekâlâ. Beş dakikan var. Beş dakikanız var."

Flanders, Carter'a tehlikeli bir şekilde yaklaşarak odadaki herkese içinde hâlâ biraz köpekbalığı olduğunu hatırlattı. "Müvekkilimle ne kadar zaman geçireceğimi siz belirleyemezsiniz. İşim bittiğinde Beau ile de işim biter."

Araları tekrar bozulmadan önce bir uzlaşma önerdim. "Bize on beş ver."

Carter dilini tuttu ve ofisine gitmeden önce başını salladı.

Hücreye vardığımızda Beau parmaklıkların önünde durmuş, parmaklıkları öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemlerinin rengi solmuştu. "Sesini duyduğumu biliyordum, Charley." Sonra Bob Flanders'a baktı. "Beni buradan çıkarabilir misin?"

Flanders kıkırdadı. "Yavaş ol, evlat. Beni henüz işe almadın."

"Ama az önce Carter'a avukatım olduğunu söylediğini duydum."

"Anlambilim. Önce benden sizi temsil etmemi istemelisiniz. Sonra davayı almak isteyip istemediğime karar vermeliyim."

Beau başını hızlıca salladı. "Peki, evet. Avukatım olur musun?"

Flanders ona uzun uzun baktı. "Önce size bir soru sorayım. Saldırdınız mı..." Gözlerini kısarak Beau'ya baktı. "Kadının adı neydi?"

"Tammy Davis," dedim, on beş dakika dolmadan önce işi ilerletmeye çalışarak.

Flanders bekledi. "Eee?"

Beau parmaklıkları bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Bir dakika bekle." Aramızda bir ileri bir geri baktı ama sonunda gözleri benimkilere takıldı. "Benim yaptığımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Ama bence Bay Flanders'ın sizin söylediklerinizi duymaya ihtiyacı var.

o."

"Hayır, ben yapmadım! Evinden ayrıldığımda hayattaydı ve nefes alıyordu. Dün gece."

Flanders gözlerini kısarak ona baktı. "Yani onunla birlikte miydin?"

Beau omuz silkti. "Evet, onun evindeydim. Bir randevumuz vardı." Kıçımın randevusu. Hızlıca girip çıkmak için oraya gitti.

Flanders bir süre sabit bir şekilde ona baktı. "Onunla seks yaptın mı?"

"Evet. Onunla yattım."

"Prezervatif kullandın mı?"

Beau kıvrınmaya başlamıştı. "Uh... fark eder mi?"

Flanders başını salladı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Niyetim buydu ama bitirdim." Parmaklıklara doğru geri yürüdü ve sesini alçalttı. "O meşgul bir kız, ne demek istediğimi anlıyorsan. Erzakı vardır diye düşündüm."

"Tanrım, Beau. Aklından ne geçiyordu?" Yemin ederim bina yansa bile seksten vazgeçmezdi.

Başının arkasını ovuştururken yüzü buruştu. "Düşünmüyordum. Aklımda başka şeyler vardı."

Flanders onu dikkatle izledi. "Charley polisin dün gece seni evinden çıkarken gören bir tanığı olduğunu söyledi. Ondan sonra nereye gittiniz?"

"Eve. Geç oldu."

"Ve seni başka kimse görmedi mi?"

Bir an düşündü ve başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Beau şehrin kıyısında bir garaj dairesinde yaşıyordu. Ev, Atlanta'da yaşayan bir çiftin tatil amaçlı kiraladığı bir mülktü. Ucuz kira karşılığında yazın çimleri biçiyor ve şimdi olduğu gibi boş olduğu zamanlarda eve göz kulak oluyordu.

Flanders derin bir nefes aldı. "Sana inanıyorum. Seni serbest bıraktırmak için ne yapabileceğime bir bakayım."

Beau'nun yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Çabuk ol. Hapishane için yaratılmamışım." Bob Flanders onu dışarı çıkarmayı başarsa bile, o hâlâ bir şüpheliydi.

Bu da bir ceza avukatına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu ve onlar da şarta bağlı çalışmıyordu.

"Babanı aramam gerekiyor," dedim ona.

Beau'nun çenesi düştü. "Ne?"

"Beni duydun. Bir avukata ihtiyacın olacak."

Bob'a baktı. "Benim bir avukatım var."

"Charley haklı, Beau. Seni şimdilik bu hücreden çıkarabilirim, ama dışarıda tutacak yeterliliğe sahip değilim. Gerçek bir ceza avukatına ihtiyacın olacak."

Beau'nun gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. "Asla olmaz. Onu aramayacaksın. Bu hücrede çürümeyi tercih ederim."

"Bu çok saçma," dedim. "Sana yardım edecek parası var." Kendimi bildim bileli araları açıktı. Annesi yıllar önce ölmüştü ve babasına dair hatırladığım tek şey, Beau'nun futbol maçlarına ara sıra gelen sert bir figürdü. Adam hiç gülümsemezdi. Sanki sadece oğlunun performansını izlemek için oradaymış gibiydi. Beau liseden mezun olur olmaz ve bir iş bulur bulmaz o büyük evden ayrıldı.

Beau parmaklıkları tekrar kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Eğer onu ararsan seni asla affetmem."

Yüzündeki ifade beni şaşırtmıştı. Bana bakan tanıdığım sakın Beau değildi ve içimden bir ses bu aramayı yaparsam onu gerçekten kaybedeceğimi söylüyordu. "Pekâlâ. Sıra sende."

Ön tarafa geri döndüğümüzde, Beau'yu kurtaracağıma olan inancım azalmaya başladı. "Onu gerçekten çıkarabileceğini düşünüyor musun?" Flanders'a sordum.

"Bilmiyorum. Dün gece onun evinde olduğunu söyleyebilecek bir görgü tanıkları var ve muhtemelen meni örnekleri bulacaklar. Gidip Carter'la konuşalım ve bakalım ellerinde başka ne varmış."

"Umarım yapabilirsin. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, başını daha büyük belaya sokacak bir şey söyleme şansı da o kadar artar."

Jen koridordan geldiğimizi görünce Carter'ı aradı. Biz resepsiyona ulaştığımızda ofisinden çıktı.

Flanders ona, "Beau Henry'nin suç mahallinde olduğuna dair kanıtınız yoksa," dedi, "onu serbest bırakmanız gerekiyor."

Murphy, "Elimizde kanıt var," dedi.

Arkamı döndüm ve onun karakolun kapısından içeri girdiğini gördüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bana kendini beğenmiş bir bakış attı ve sonra gözlerini Flanders'a çevirdi. "Artık ceza hukuku mu uyguluyorsun Bob?"

Flanders Murphy'nin bakışlarını tuttu ve aralarında kötü bir geçmiş olduğunu söyleyebilirim. "Sadece kanıta ulaş."

Murphy gözlerini bana çevirdi. "Barmeniniz hiçbir yere gitmiyor."

"Nedenmiş o?" Dedim.

Murphy'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çünkü DNA yalan söylemez ve bir tanışımız var."

Flanders karşı çıktı. "DNA sonuçlarını almak en az bir hafta sürer. Eğer şanslıysanız tabii." Omuz silkti. "Dün gece onun evinde olduğunu zaten kabul etti, ama bu onu suç mahallinde göstermez, değil mi?"

Murphy bombayı patlatmadan önce iki adam bir kez daha tartıştı. "Haklısın. Ama az önce hastanedeki hemşirelerden birinin ifadesini aldım. Görünüşe göre Tammy Davis'in ölüm döşeginde söyleyecek bir şeyleri varmış."

Flanders'a baktım, onun da benimle aynı batma hissini yaşayıp yaşamadığını anlamaya çalışıyordum ama yüzü boş bir levhaydı.

"Hemşire ona bunu kimin yaptığını sordu," diye devam etti Murphy. "Ne dedi biliyor musunuz? Tek bir isim söyledi-Beau Henry."

THIRTEEN

Şaşırmıştım. Tammy Davis ölüm döşeğindeyken Beau'yu saldırgan olarak teşhis etmişti. Bu mümkün müydü? Aklıma üşüşen düşünceyi silkeledim.

"Şimdi ne yapacağız?" Kaldırımında yürüyüp Stag'ın yanındaki köşede durduğumuzda Flanders'a sordum.

"Size birkaç isim vereyim. En iyisini istiyorsanız Atlanta'ya gitmeniz gerekecek. Size pahalıya patlar ama burada Beau'nun hayatından bahsediyoruz."

"Sizi davayı almaya ikna etmenin bir yolu var mı?"

Sessiz bir kahkaha attı. "Orada da söylediğim gibi, Beau'yu o hapishaneden çıkarmaya çalışmak bir şeydi ama bir ceza avukatına ihtiyacı var yoksa hapse girebilir. Bir kamu avukatı tutması benden daha iyi olur."

Başım dönmeye başlamıştı. Beau'nun havalı bir ceza avukatı tutacak parası yoktu, benim de yoktu. "Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler Bob. Bana o isimleri ve telefon numaralarını mesaj atabilirsen çok memnun olurum."

Ben uzaklaşırken, bana bir veda tavsiyesi verdi. "Beau'nun başı büyük belada, Charley. O aramaları yap."

Ben içeri girdiğimde Tucker barı hazırlıyordu. "Bu gece geldiğin için minnettarım," dedim.

"Sorun değil. Parayı kullanabilirim." Barda bir aşağı bir yukarı koşturup Lucy'ye yandan çarparken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Nereye gittiğine dikkat eder misin?" Lucy'nin taşıdığı temiz bardak kutusu neredeyse yere düşüyordu.

Tucker benim için çok uzun süredir çalışmıyordu ama ruh halini ve yüz ifadelerini biliyordum ve şu anda yüzündeki ifade bana bir şeyler olduğunu söylüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. İrkildi. "Ne oldu?"

"Dedim ki, her şey yolunda mı?" Belli ki değildi. Açılıştan önce sakinleşmesi gerekiyordu, böylece bütün gece içki siparişlerini karıştırmayacaktı. Ayrıca mutfaktaki fili tartışmak için bir personel toplantısı yapma zamanı gelmişti - dikkat çekici bir şekilde yok olan üçüncü barmenim.

"Köpek!" Bağırdım. "Buraya gelebilir misin lütfen?"

Elinde bir bulaşık beziyle mutfaktan çıktı. "Flanders'la nasıl gitti?"

"İstediğim kadar iyi değil." Önce kolay sorunla başladım. "Neyin var Tucker? Ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme. Yarım düzine enerji içeceği içmiş gibi etrafta dolanıyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gergindi. "Muhtemelen bir şey yoktur."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Bu da muhtemelen bir şey olduğu anlamına geliyor, o yüzden çıkar ağızındaki baklayı."

"Sanırım..." Tereddüt etti. "Sanırım biri beni takip ediyor."

"Sana bunu düşündüren ne?" Köpek sordu.

Omuz silktili. "Emin değilim. Dün gece eve yürürken arkamda bir gölge gördüğümü sandım. Ama ne zaman arkama baksam, hiçbir şey yoktu. Sanki üzerimde gözler varmış gibi ürpertici bir hisse kapıldım."

Köpek'e, "Sürünün ona göz kulak olduğunu sanıyordum," dedim.

"Öyleydi ama Atlanta'daki adamlar kaçıp gittikleri ve bir daha da ortaya çıkmadıkları için onlara senin evini izlemeye öncelik vermelerini söyledim." Tucker'a döndü. "Sence geri döndüler mi?"

"Bundan şüpheliyim. Eğer onlar olsaydı, beni sokaktan alıp doğrudan Atlanta'ya götürürlerdi. Ama bunu hayal ettiğimi sanmıyorum."

Parmağımı ona doğru çevirdim. "O kristal küre kafanda hiçbir şey göremiyor musun?"

Yüzü buruştu. "İşler öyle yürümüyor."

Aklımdan başka bir şey geçti. "Mag'i en son ne zaman gördün?" Dog'a sordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne diyorsun sen?"

"Bir şey söylemiyorum ama Cumartesi gecesi buraya uğradığında Tucker'la gerçekten ilgileniyordu. İndiğinde ona bir içki ısmarlamayı teklif etti." Birden aklıma bir düşünce geldi. "Dün gece ben ayrıldıktan sonra buraya gelmedi, değil mi?"

Dog, "Bunu yapmayacak kadar sağduyuluydu," dedi.

"Nerede kaldığını bulabildiniz mi? Belki sen ve Loki onunla konuşmalısınız." Kimse Mag'in buraya geldiğinden beri nerede uyuduğunu ya da ne zaman ayrılmayı planladığını bilmiyor gibiydi. Belki de temelli dönmüştü. Neyin peşinde olduğunu ve dün gece Tucker'ı eve kadar takip edip etmediğini öğrenmek için daha da fazla neden vardı.

Dog'un tekerleklerinin döndüğünü görebiliyordum. "Onu bulacağım. Ayrıca bundan sonra sürüden birinin Tucker'a eve kadar eşlik etmesini sağlayacağım."

Şimdi de diğer iş. "İkinizin de bir süreliğine fazladan vardiya almanıza ihtiyacım olacak. Beau süresiz olarak dışarıda." Onu hemen temizlemenin bir yolunu bulamazsam, dördüncü bir barmen arıyor olacaktım.

Lucy aval aval baktı. "Beau hala hapiste mi?"

"Hapishane mi?" Tucker'ın gözleri daha da büyüdü. "O ne yaptı?"

"O hiçbir şey yapmadı. Sadece buralarda meydana gelen saldırıları üstlenecek birini arıyorlar."

"Saldırı mı? Cinayet demek istiyorsun," diye düzeltti Lucy.

Hiç yardımcı olmuyordu. Özellikle de Tucker Beau'yu hepimiz kadar iyi tanımadığı için ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen Crimson'a geldiğinden beri bir katille çalışıp çalışmadığını merak ediyordu.

Tucker'a, "Dün gece başka bir kadın daha saldırıya uğradı," dedim. "Beau bir şüpheli."

Lucy huffed. "Bu da saçmalıktan başka bir şey değil."

"Bu doğru. Saçmalık. Ama şimdilik hapiste, bu yüzden o çıkana kadar herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor."

"Anladığım kadarıyla Flanders yardım etmekle ilgilenmiyordu?" Köpek sordu.

"Denedi ama onu dışarı çıkaramadı." Tammy Davis'in Beau'yu saldırgan olarak adlandırdığı kısımdan bahsetmeyecektim. Bir açıklaması olmalıydı.

Tucker bir kız öğrenci gibi elini kaldırdı. "Yardım etmek için elimden geleni yaparım." Omuz silkti. "Benim için yaptığın onca şeye karşılık en azından bunu yapabilirim."

"Bunu takdir ediyorum, Tucker. Ben de barın arkasında daha fazla zaman geçireceğim." Lucy'ye sorgulayan bir bakış attım. "Sana da güvenebilir miyim?"

Ayağa kalktı ve işe koyulmak için barın arkasına doğru yürüdü. "Bunu bir cevapla gerekçelendirmeyeceğim bile."

Lucy bazen başa çıkılması zor biriydi ama sadıktı. Burada yaptığı onca pisliğe rağmen hâlâ bir işi olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Dog'a beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim, böylece hemşirenin lanetleyici ifadesini ona anlatabilecektim. Beau'nun tabutundaki son çivi.

"Ellerinde başka ne var?" Dog mutfak kapısından girer girmez sordu.

"Hastanedeki hemşire ifade verdi. Tammy Davis'in ölmeden önce Beau'yu saldırgan olarak teşhis ettiğini söyledi."

Derin bir nefes aldı ve bir bıçak kaptı. "Bunu kimin yaptığını öğrendiğimde..." Bir patatesi ikiye böldü. "...Onu kendi ellerimle öldüreceğim."

Bunu söylemekte tereddüt ettim ama söylemem gerekiyordu. Sadece mantıklı bir sesin bana aptalca düşündüğümü söylemesini duymak için bile olsa. "Düşünmüyorsun..."

"Beau'nun suçlu olduğunu mu?" Bıçağın ucunu kesme tahtasına sapladı ve acı bir kahkaha attı. "O çocuk AK-47 ile bir fareyi bile öldüremez."

Dog kızgındı. İkimiz de öyleydik. Beau'nun Tammy Davis'in suçunu üstlenmesine izin veremezdim. Ama kasabada gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Crimson PD'nin birini tutuklaması gerekiyordu, seçim yılında kendilerinin ve belediye başkanının üzerindeki baskıyı azaltmak için. Ama bunun bir vampirin işi olduğuna beni ikna etmene gerek yoktu. Ian Masterson'la konuşmak için Reaperstown'a gitmeye çoktan karar vermiştim ama tamamen aptal değildim. Birisi benimle oraya gelecekti. Asıl soru kimdi?

* * *

Patrick saat sekiz civarında Stag'a girdi ve bara oturdu. "Bu onuru neye borçluyum?" Onu bir gündür ne görmüş ne de haber almıştım. ya da iki, ki bu alışılmadık bir şeydi.

"Sadece kız arkadaşımı görmek için uğrayamaz mıyım?" Başıyla duvardaki içki şişelerini işaret etti. "Bana bir kadeh burbon ver, alt raftaki ucuz şeylerden olmasın." Barda bir aşağı bir yukarı baktı. "Patron olmaya odaklanabilmek için içki satmaya ara verdiğini sanıyordum. Oğlun nerede?"

"Beau'yu mu kastediyorsun?"

"Arkada tanışmadığım başka bir çocuk var mı?"

İyi maldan bir şişe aldım ve ona bir içki doldurdum. "O hapiste."

"Ne yaptı ki? Dur işaretine mi çarptı?"

Onu barın diğer ucuna, sipariş penceresinin yanına, çok kalabalık olmayan bir yere çağırdım. "Onu cinayetten tutukladılar."

Patrick başını eğdi. "Bu hiç de komik değil."

"Tabii ki değil, ama doğru. Tammy Davis'in cinayetini onun üzerine yıkmaya çalışıyorlar."

"Ormanda buldukları kız mı?"

Lucy geldi ve burnunu ait olmadığı bir yere soktu. "Bu doğru. Dün gece onun evine gitti ve bir depozito bıraktı, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Muhtemelen DNA'sı ve her şeyi onlarda vardır."

"Git işini yap." Barın diğer ucundan el sallayan bir müşteriye başımla işaret ettim.

Patrick kadın uzaklaşana kadar bekledi. "O ahmak neden bahsediyordu?"

"Bütün kasaba son saldırıdan haberdar mı?" Patrick'in Beau'nun tutuklandığını duymamış olmasına şaşırmıştım ama sabaha kadar bu haber hızla yayılırdı.

"Kızım, sen haberleri izlemiyor musun?" İçkisini bitirdi ve bardağı önüne koydu.

Ona bir tane daha doldurdum. "Yardım edebilirsem olmaz."

"Bütün kanallara çıktı ama hiçbirisi bir şüphelinin tutuklandığından bahsetmedi." Bana sinirli bir bakış attı. "Peki neden şimdiye kadar beni aramadın? Bu çok ilginç bir dedikodu."

"Gerçekten mi Patrick? Tüm söyleyeceğin bu mu? Beau'ya baskı yapılıyor ve sen daha çok döngünün dışında bırakılmaktan mı endişe ediyorsun?"

"Benim önceliklerim var. Şimdi, şu DNA meselesi nedir?"

"Beau dün gece Tammy Davis'i evinde görmeye gitti. Bir komşusu onu çıkarken görmüş. Ondan bir süre sonra saldırıya uğradı."

İçkisinden bir yudum aldı ve başını salladı. "O çocuğun çükünün bir gün onu kışından ısıracığını hep biliyordum."

Ben de öyle. Beau yürüyen bir hormondur ve şimdi bu karmaşayı düzeltmek zorundaydım.

Barın üzerine eğildim ve sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Yarın gece Beast'e gidiyorum."

"Canavar mı?" Neredeyse bağırarak söyledi.

"Sakıncası yoksa bunu herkese yayınlamayın."

Barın etrafında yürüdüm ve ona beni takip etmesini işaret ettim. "Ben arka odada Patrick'le olacağım," dedim Lucy'ye.

Oraya varır varmaz arkasını döndü ve bana sanki bir vidam gevşemiş gibi baktı. "Sen aklını mı kaçırdın? Çünkü oraya gitmeyi düşündüğüne göre kafan iyi olmalı."

Köpek arkamızdan yürüdü. "Aynen öyle."

"Çevirecek hamburgerin yok mu senin?" İkisi de beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Kulak misafiri miydin?"

"Gerek yoktu. Sipariş penceresinin hemen yanında hayal ürünü konuşmanızı yapıyordunuz."

"Ian Masterson bir şeyler biliyor olmalı," dedim. "O vampiri konuşturmak için oraya gidiyorum."

Patrick masanın kenarına oturdu ve kıs kıs güldü. "Nasıl? Konuşması için başının etini mi yiyeceksin?"

"Olabilir."

Köpek bana sert bir bakış attı. "Hayır, öyle değil. Eğer oraya gidecek biri varsa, o da sürü olacaktır."

Güldüm. "Şimdiye kadar fark etmediysen, kurtlar Reaperstown'da pek hoş karşılanmıyor. Canavar'ın ön kapısından bile geçemezsin. Muhtemelen kokunuzu almadan oraya yüz adım bile yaklaşılamazsınız."

"Köpek haklı," dedi Patrick. "Oraya tek başına gidersen menüye girersin. Belki de şu vampir erkek arkadaşın sana eşlik etmeli."

Samuel'den bahsedilince içimde bir sıcaklık hissettim. Ama geçen gece başladığımız işi bitirme umutları onun yokluğuyla hızla azalıyordu. "Cumartesi gecesinden beri onu görmedim, yani bunu unutabilirsin. Ayrıca, Ian Masterson ve ben ateşkes ilan ettik." Sokağın karşısındaki restoranı havaya uçurduğum gecedan beri buralarda görünmemişti.

"Tanrı aşkına, ben de seninle geliyorum." Patrick inledi ve masadan kalktı. "Ama bana borçlusun. Senetlerin listesi bugünlerde epey uzadı."

Patrick'in ağzıyla, ikimiz de menüye gireriz. Muhtemelen hoşuna giderdi. "Bu berbat bir fikir."

Gözlerini benimkilere dikti. "Kızım, sana vampirce konuşabilen biri lazım ve eğer fark etmediysen, ben de öyleyim. Ayrıca, araziyi biliyorum. O ucube gösterisine daha önce de gittim."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Köpek kollarını kavuşturdu ve başını bana doğru salladı. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Daha iyi bir fikriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra beyaz bayrak çekti. "Yine de sürüyü yanıma alacağım. Sadece destek için," diye ekledi itiraz etmek için ağzımı açtığımda. "Orada olduklarını bile bilmeyeceksin. Tabii bir sorun çıkmazsa."

Ne yazık ki, sorun çıkarsa içeride olurduk. Sürü neler olduğunu bile bilmeyecekti. Ama en azından Reaperstown'dan geçerken pusuya düşürülmeyeceğimizi bilmek rahatlatıcıydı - iki blok boyunca.

"O zaman anlaştık," dedim. "Yarın gece oraya gidiyoruz."

Bara doğru yürürken midemde bir düğüm oluştu. Yarın gece ya Crimson'da kadınları kimin öldürdüğüne dair cevaplar alacaktım ya da gerçek bir bok gösterisine dönüşecekti. Patrick bir savaşçıdan çok bir aşıktı, bu yüzden ikincisi gerçek bir olasılıktı. Samuel'in silahındaki o değerli güneş ışığı mermisi için sağ kolumu satabilirdim, ona göre var olan tek mermi buydu. Ve eğer Ian Masterson yarın gece aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa, bunu onun üzerinde gözümü kırpmadan kullanırdım.

FOURTEEN

"Bu şey daha hızlı gidiyor mu?" Kamyonetimi kullanmak istemiştim ama Patrick ve Dog çok dikkat çekici olduğunu söylemişlerdi. Gürültüden bahsetmiyorum bile. O susturucuyu gerçekten tamir ettirmem gerekiyordu. Onun yerine, Patrick'in MINI Cooper'ını kullandık; elma şekeri kırmızısı boyasıyla hiç de dikkat çekmiyordu. O çekildi onun gözler uzakta itibaren ve yol. "Sen istiyorum için olsun için Reaperstown mı yoksa kenara mı çekildi?"

"Sadece gerginim. Bu arabadan hemen çıkmazsam kusacağım."

"Sinirlerini kontrol altına alsan iyi olur."

"Yola dikkat et, Patrick!"

"Ben ciddiym. Beast'e girip kismaya başlarsan, kıcına veda edebilirsin."

Karanlık bir yolda ilerlerken sakinleştirici birkaç nefes aldım. Reaperstown'a son gidişimizde olduğu gibi, ay bulutlu bir gökyüzü tarafından engellenmişti. Karanlık buraların normali gibi görünüyordu ve bulutlar da bu işin içindeydi.

"Bir şey daha var." Kasabanın kenarındaki dur işaretime geldiğimizde Patrick kıyafetime baktı. "Eğer bir vampir sana asılırsa, ki inan bana asılır, hoşuna gidiyormuş gibi davran. Sonra da ona 0 pozitif olduğunu söyle."

"O pozitifin nesi var?"

"En yaygın kan grubudur ve O negatif kadar lezzetli değildir." Kıkırdadı.

"Vampir daha iyisini bulamayacağını anladığında biz çoktan gitmiş olacağız."

Bunların hiçbirini için imza atmamıştım. "Bana borçlusun Beau," diye mırıldandım.

"Nereye park edeceğiz?" Beast'in önündeki bir sonraki dur işaretime geldiğimizde sordum. Sadece binaya bakmak bile akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu. Buraya son geldiğimde kulüp işaretlenmemişti bile. Girişte asılı duran tehditkâr vampir burayı ele veriyordu. Ama şimdi ön tarafta bir tabela vardı ve üzerinde CANAVAR yazıyordu. Harfler kırmızı cilayla boyanmıştı, kan gibi ıslak ve kaygan görünüyordu ve mekânın etrafındaki aura kapının ardında ne olduğu konusunda uyarıyordu. Patrick'e arabayı sürmeye devam etmesini söylemek istedim.

Patrick sola döndü ve kulübün arka tarafına doğru ilerledi. Park yeri doluydu ama küçük arabasını iki büyük cipin arasındaki boşluğa sıkıştırmayı başardı.

"Buranın park yeri olduğunu sanmıyorum." Bana donuk bir bakış attı. "Artık öyle."

Dışarı çıktığımızda sinirlerim yeniden alevlenmeye başladı. Kulüpten gelen müzik binanın arka duvarından içeri girecek kadar yüksekti, bu yüzden içeride nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebiliyordum.

Patrick yan aynadaki yansımasına bakmak için eğildi ve saçlarını düzeltti. "Bu gece iyi görünüyorum. Bebek bakıcılığı görevinde olmam çok kötü."

"Kim? Ben mi? Sanırım sen kendini davet ettin." Yine de davet ettiği için minnettardım. İçeri tek başıma girmeye cesaret edebileceğimden şüpheliydim.

Kıyafetime tekrar baktı. "Eteğini biraz yukarı kaldır. Burası kilise değil."

Bir kot pantolon ve eski bir deri ceket giymeyi planlamıştım ama Patrick'in başka fikirleri vardı. Makyajımı ağırlaştırmamı söyledi ve beni zaten müstehcen derecede kısa olan bir etek giymeye ikna etti. "Biraz daha yukarı kaldırırsam tutuklanırım."

"Bu yerde değil."

Bir santim kadar yukarı çektim -cesaretimin sınırı buydu- ve köşede onu takip ettim. Binanın önüne ulaştığımızda müziğin sesi daha da yükseldi ama neyse ki beklediğim kadar kulak tırmalayıcı değildi.

İçeri girer girmez küçük bir giriş ve kulübün içine açılan ikinci bir kapı vardı. Bir antre ya da adına her ne diyorsanız. Duvarın karşısında bir sigara makinesi vardı ama daha yakından baktığımda bunun farklı bir tür dağıtıcı olduğunu fark ettim. Prezervatif ya da şişe arasında seçim yapabiliyordunuz.

"Prezervatifler de neyin nesi?" Şişeler mantıklıydı, eve biraz kan götürmek isterseniz diye. Ama vampirlerin hastalıklar konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Onlar insanlar için," dedi Patrick. "Buradaki vampirlerden bazıları kötü şeyler taşıyor."

Kooperatifte bağışçıları düzenli olarak taramamızın nedeni de buydu. İnsanlar buna kıyasla daha narindi.

Karşı duvarda bir ilan panosu vardı. El ilanlarıyla kaplıydı, çoğunun altında yırtılmış telefon numaraları vardı.

"Hmm." Patrick şüpheli bir hizmetin reklamını yapan bir broşürden bir tane aldı.

"Sakin bana S&M'den hoşlandığını söyleme?" Dedim. Kaşlarını kaldırdı. "Hiç denedin mi?"

"Hayır!"

"O zaman yargılama."

Panonun ortasında genç bir kadının resmi vardı. Üzerinde kalın harflerle KAYIP kelimesi yazıyordu. Resmin altında ise en son Little Crimson'da görüldüğü yazıyordu.

"Demek vampirler de kayboluyor," dedim.

Patrick ona baktı. "Son birkaç hafta içinde üçüncü."

"Diğer ikisini bir müşteriden duydum ama insan saldırılarıyla bağlantılı olduğunu düşünmedim. Neden kimse bu konuda endişelenmiyor?" Bundan bahseden tek kişi CJ'di.

Bana aptalmışım gibi baktı. "Bir vampirin kaybolması kimsenin umurunda değil. Bunu bir kamu hizmeti olarak görüyorlar."

"Yani bu kadınlar ortadan kayboluyor ve polis bu konuda hiçbir şey yapmıyor mu?"

"Dediğim gibi, kayıp bir vampir kimsenin umurunda değil." "Ama ya diğer saldırılarla bağlantıları varsa?"

"Bu biraz zorlama oldu. Ağaçlara bağlanmış hiç dişi vampir bulamadılar, değil mi?"

Resme tekrar bakmak için döndüğümde, ikinci kapıdan iri yarı bir adam girdi ve el ilanını panodan kaptı. Elinde buruştururken, altın kapaklı bir dizi dişi ortaya çıkararak sırttı. Kısa platin sarısı saçları kafasında dimdik duruyordu ve kaşlarını delen bir sıra metal halka vardı.

Sırtışı kayboldu. "Kaybolmuş olmalısınız. TGI Fridays iki kasaba ötede."

Patrick ona yukarıdan aşağıya baktı ve kendi dişlerinin inmesine izin verdi. "Doğru yerdeyiz. Kız arkadaşım küçük bir macera arıyor."

Gözleri üzerimde gezinirken vampirin sırtışı geri döndü. "Bu taraftan." Kenara çekildi ve bizi ikinci kapıya doğru yönlendirdi.

İçinden geçerken kalbim daha hızlı atmaya başladı, müziğin sabit sesi kulaklarımı dolduruyordu. En azından kendi düşüncelerimi duyamayacağım kadar yüksek değildi. Sağ tarafımızda bir kalabalık vardı. Odanın ortasındaki sahneye bakıyorlardı. Ortadaki direğe karşı dönen iki kadını alacak kadar büyük yuvarlak bir platform. Her ikisi de üstsüzdü ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık G- stringler giymişlerdi. Boyunlarında siyah çivili gerdanlıklar ve gerdanlıklardan sarkan kayışlar vardı. Tasma kayışlı köpek tasmaları gibi.

"Striptiz kulübü mü?" Dedim.

"Eskiden öyle değildi ama sanırım artık öyle."

Sonra Lucy'nin kardeşinin striptizciler yüzünden buraya gelmeye başladığını söylediğini hatırladım.

Patrick kulübün etrafına şöyle bir baktı. "Burası Drakula tarafından yenilenmiş gibi görünüyor."

Sahnenin arkasındaki duvarın tamamı kırmızı saten kumaşla kaplanmıştı ve bir sandalye ya da kanepesi gibi baklava desenleriyle süslenmişti. Duvarların geri kalanı ve mobilyaların çoğu siyaha boyanmıştı. Kulüp vampir standartlarına göre bile karanlıktı.

"Yani her zaman bir tabutun içi gibi görünmüyor muydu?"

"Hayır hanımefendi."

Sahneye yakın bir adam kayışlardan birini yakaladı. Adam onu daha yakına çekince kayışın diğer ucundaki kadın bir dizi dişini gösterdi. Odanın diğer ucundan onları izleyen başka bir adamla göz göze geldi ve dişleri hemen geri çekildi, gözleri donuklaştı ve cansızlaştı.

Bakışlarını bir koridorun girişinde duran karanlık figüre doğru takip ettim. Gözleri sahneden ayrılıp kulübün içinde gezindi ve bana geldiğinde durdu. "O vampir bana bakıyor," dedim.

Patrick odanın diğer ucuna baktı. "Ne bekliyordun ki? Etrafına bak Charley. Burada bir yeniliksin."

Oradaki tek insan olduğumdan şüpheliydim ama tek sarışın benmişim gibi görünüyordu. Ve odadaki alışveriş yapmış gibi görünmeyen tek kadın da bendim.

bir Vampires-R-Us butiği. Üzerimdeki deri etek ve ceket kulüpteki diğer kadınların giydiklerine kıyasla daha muhafazakârdı.

Sol tarafımda bir bar vardı. "Elimde bir içki olmadan bu geceyi atlatamam. Bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben burada ayık kalmayı tercih ediyorum. Siz de aynısını yapmak isteyebilirsiniz. Tabii kendini zorla alıkonulmuş bulmak istemiyorsan," diye ekledi nefesinin altından.

İçki konusunda fikrimi değiştirdim ve odayı gözden geçirdim. "Masterson'ı hiçbir yerde göremiyorum. Şimdi ne olacak?"

"Bu senin fikrindi, kızım. Sen söyle." Odanın diğer tarafından kendisini izleyen bir çift göz yakaladı. "Sanırım daha sonrası için kendime küçük bir arkadaş bulacağım. Hemen döneceğim, sen burada kal."

"Patrick!" Beni orada bırakıp odanın diğer ucuna doğru ilerlerken tısladım. Kendimi av gibi hissediyordum. Bir grup göz bana çevrildiğinde aslan ininin ortasında taze bir et parçası gibi. "Siktir et bunu." Cesaretimi tamamen kaybetmeden önce içkimi almak için bara yöneldim.

Şaşırtıcı derecede soluk tenli, uzun boylu bir vampir yanıma geldi. Keldi ve kafasının etrafında bir yılanın çenelerini saran bir dövme vardı. Sanki yılan onu yutuyormuş gibi görünüyordu. Ve gözleri rahatsız ediciydi. Doğal olarak mı koyuydular yoksa kalın bir göz kalemi mi sürmüştü anlayamadım.

"Bu ilginç bir dövme," dedim.

Orada durup bir içki sipariş etmemi beklerken gülümsemedi bile.

"Onlardan bir tane alacağım." Arkasındaki bira dolu soğutucuya başımla işaret ettim. Kimse bana kapalı bir kapta bir şey vermiyordu.

Şişeyi açtı ve önümdeki barın üzerine koydu. "Yedi elli."

Pahalı. Ona bir onluk uzattım. "Üstü kalsın."

Sonunda gülümseyerek barın üzerine eğildi ve gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce göğüs dekolteme iyice baktı. "Senin için alabileceğim başka bir şey var mı?" Dişleri hafifçe aralanırken dudaklarının altından dişlerinin uçları göründü.

"Ian Masterson'ı arıyorum. Bu gece buraya geldi mi?" Vampir doğruldu ve başka bir şey söylemeden barın aşağısında gözden kayboldu. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım.

Biramdan bir yudum aldım ve arkamı döndüğümde iki vampirle yüz yüze geldim. Neredeyse onlara çarpacaktım. "Özür dilerim. Seni görmedim

Orada." *Kıçıma tırmanıyor*, demek istedim.

İçlerinden biri elini arkama doladı ve beni kendine doğru çekti. "Çok güzel."

Onu ittim. "Çek ellerini üzerimden, pislik!" Muhtemelen Reaperstown'da bir vampire söylenecek en akıllıca şey değildi.

Dilini dişlerinin ucunda gezdirerek sıırttı. "Burada işler böyle yürümüyor şekerim." Sonra eli yine kıçımı buldu. "Emirleri biz veririz."

Arkadaşı elimdeki bira şişesine uzandı ve dişleri yerine otururken bir yudum aldı. "Neden gidip diğer odada bir köşe bulup devam etmiyoruz?"

Barmen de dahil olmak üzere bardaki hiç kimse diğer odaya götürülmek üzere olduğumu umursamıyor gibiydi. Herkesin buraya gelmeme neden bu kadar karşı çıktığını anlamaya başlamıştım. Peki en iyi arkadaşım hangi cehennemdeydi?

"Hanımefendi müsait değil."

Sonunda.

Beni elleyen vampir dönüp Patrick'e bakarken, arkadaşı bara yaslanıp biramın tadını çıkarmaya devam etti. "O da neydi öyle?"

Patrick'in dişleri ortaya çıktı. "Dedim ya, hanımefendi müsait değil. O benimle birlikte."

Vampir bir an için Patrick'in bakışlarını tuttu ve sonra uzanıp beni ceketimden yakaladı. Beni önüne çekerek kolunu boynuma doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Sadece tadına bakacağım. Sonra tamamen senindir."

Vampirin dişleri derimi deldiğinde nefesim kesildi ve keskin bir acı omuzlarıma yayıldı. Buz gibi göğsüne yaslandığımda, bu acı yerini uzuvlarıma yayılan ve beni zevke sürükleyen ılık bir hisse bıraktı. Ama rahatlama içimi yıkadığı anda, acı kükreyerek geri geldi.

Oda etrafımda kaybolmaya başladı, zifiri karanlığa dönüştü. Hissedebildiğim tek şey damarlarımda dolaşan ateşti. Vampir parmaklarını boynuma doladı ve dişlerini daha derine batırmak için beni kendine çekti.

Umutsuzca nefes almaya çalışırken elini tırmaladım, tırnaklarımı derisine geçirdim. Sonra uzakta bir ışık titrerken her şey sessizleşti. Etrafım aydınlandı ve duyabildiğim tek şey kendi kalp atışlarımdı.

Vampirin elinden aniden kurtulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir an orada öylece durdum, zihnim bomboştu. Sonra oda tekrar odaklanmaya başladı ve herkes arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Elimdeki kırık şişeye baktım, kenarları tırtıklı ve kanla kaplıydı. Yavaşça döndüğümde, vampirin duvardan aşağı indiğini ve yere doğru kayarken kan izleri bıraktığını gördüğümde nefesim kesildi. Boynu neredeyse kopmak üzereydi.

Şişeyi bırakıp şaşkınlıkla Patrick'e baktım. "Ben-?" "Kızım, bu çok boktan bir şeydi," dedi, hâlâ aval aval

Vampir.

"Öldü mü?" Sonra kafası devrilirken bir gümbürtü duydum.

Patrick bileğimi tuttu. "Buradan çıkmamız gerek."

"Az önce ne oldu?" Beni neredeyse çıkışa doğru sürüklerken söyledim.

"Az önce kendine bir vampir öldürdün." Arkamızdan gelen öfkeli kalabalığa baktı ve beni kapıya doğru itti. "Kaçın!"

Park yerinin köşesini dönerek yola çıktık. Ama Patrick kapıların kilidini açmak için uzaktan kumandayı kurcalamadan önce, biri beni arkamdan yakaladı. Arkamı döndüğümde bir vampir bana sırtıttı. Patrick'e dönüp baktığımda, başka bir vampir boynuna bir şey sarıyordu. Sıkıca çekti ve Patrick'in derisi alev almak üzereymiş gibi duman çıkarmaya başladı.

Adrenalin damarlarımda hızla ilerlerken, bir ışık kolumdan aşağı indi ve parmak uçlarımdan fırladı. Tam onu vampirler üzerinde kullanmayı deneyecektim ki tanıdık bir ses kulağıma konuştu.

"Arkadaşının boynuna dolanan tel çok keskin ve saf gümüşten yapılmış. Eğer benimle dövüşmeye devam edersen Charley, o ölecek."

Ian Masterson'dı.

FIFTEEN

"Çek ellerini üzerimden!" Beni kapıya doğru iterken Ian'a "Çek ellerini üzerimden!" dedim. "Yürüeyebilirim."

Beni bir odaya itti. "Tanrım, ne kadar sidik ve sirke doluyuz." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Bu gece neredeyse ölüyordun."

"Bunu Canavar'ın arkasındaki kafası kesilmiş vampire söyle." Boynuma baktı. "Görüyorum ki önce bir ısırık almış."

Elimi uzattım, delinmiş yaraları hissettiğimde dehşete kapıldım, o dişlerin derime batışının anısı hâlâ canlıydı.

"Şanslısın ki kendini eğlenceli hissediyordu."

"Şakaymış, kıcımın kenarı," diye alay ettim. "Onu durdurmasaydım çok daha kötüsünü yapabilirdi."

"Yani onu öldürdüm."

Patrick oradan hızla uzaklaşırken kendisi söylemeseydi buna inanmazdım. Benim iki katım büyüklüğünde bir vampiri öldürmüştüm.

Gözleri tekrar boynuma kaydı. "O ısırık neredeyse iyileşti. Vampir olmadığına emin misin?"

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Neredeyiz biz?" Kucak köpeği Marcus yanında duruyordu ve birkaç kişi daha odanın etrafında nöbetçi gibi konumlanmıştı. "Peki Patrick nerede?"

"Ofisimdesiniz. Burası benim evim. Ve Patrick şu anda rahatsız."

Odanın görünüşüne bakılırsa, eski bir evdi. Yılların küf kokusunu alabiliyordum. "Burası senin evin mi?"

"Neden? Beğendin mi?"

Bu kadar hoşbeş yeter. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Ve beni Reaperstown'ın kenarındaki dur işaretine, davetsiz girmeye cüret eden herkese bir uyarı olarak kazıkladı.

Gözleri sabırsızlaştı. "Bu, önümüzdeki birkaç dakika boyunca beni ne kadar kızdıracığına bağlı."

"Bunu minimumda tutmaya çalışacağım. Bana burada ne yaptığımı söyleyin ki bu işi bitirelim."

Büyükçe bir sandalyeye oturduktan sonra bir süre bana baktı. "Buraya beni aramaya gelmişsin, Charley." İçini çekti ve daha da derine gömüldü. "Şimdi beni buldun."

Yılan dövmeli vampir onu aramış olmalı. "Barmeninizin misafirperverlik konusunda gerçekten bir derse ihtiyacı var."

"Barmenim mi?"

"Bu senin kulübün, değil mi?"

Gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce Marcus'a eğlenen bir bakış attı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Buranın genel olarak içler acısı doğası mı?"

"Beni kızdırmak için olağanüstü bir iş yapıyorsun, Charley."

"O zaman ödeştik." Yüzü soğuduğunda ses tonumu biraz düşürmeye karar verdim. "Bana Canavar'ın sana ait olmadığını mı söylüyorsun?" Önceki karşılaşmalarımızdan birinde sahip olduğunu söylediğine yemin edebilirdim. Ya da kendisini Reaperstown'ın belediye başkanı olarak adlandırmayı sevdiği için öyle olduğunu varsaymışım.

"Burayı ben işletiyorum. Bırakalım öyle kalsın. En azından eskiden öyleydin," diye homurdandı nefesinin altından.

"O da neydi?"

Dudakları zoraki bir gülümsemeyle hafifçe yükseldi. "Ne istiyorsun, Charley?" "Crimson'daki saldırılar hakkında ne bildiğinizi öğrenmeye geldim. Üç

kadınlar öldürüldü ve belli ki bu bir vampir." "Üç mü?"

Yani her şeyi bilmiyordu. "Üçüncü bir kadın saldırıya uğradı ve tıpkı diğerleri gibi dün sabah ormanda bulundu. Daha sonra hastanede öldü." Tepkisini ölçmeye çalıştım ama bana hiçbir şey söylemedi.

Ne gözleri parladı ne de dudakları kıpırdadı. Öylece oturup bana baktı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Başını öne eğdi. "Bu tartışmayı zaten yapmıştık. Ben yapmadım."

"Seni suçlamıyorum."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok." Yüzündeki sırıtışı silmek istiyordum ama aynı zamanda odadan canlı çıkmak da istiyordum. Vampirle yeni bir savaş başlatmak hem bana hem de kooperatife zarar verirdi.

"Soruşturmayı neden üstlendin?" diye sordu. "Gerçek bir suç podcast'i mi başlatıyorsun?"

Kibirli piç. "Birinin katili bulması gerek." "Bu Crimson PD'nin işi değil mi?"

Neredeyse gülecektim. Polisler işe yaramazdı. "Barmenimi tutukladılar. Baş şüpheli o."

"Senin aptal yarım akıllı ortağını mı kastediyorsun?"

Ian Masterson'la ilk karşılaşmamız sırasında Patrick ele geçirilmekle meşguldü, bu yüzden Beau kooperatif işleriyle ilgili olarak devreye girmişti. "Patrick geri döndü, bu yüzden Beau şimdi sadece yardım ediyor. Ve düşündüğünden daha zeki."

Aşağıdaki odadan boğuk bir küfür dizisi yükseldiğinde yere baktı. Patrick'in sesiydi bu. "Bu akşamın nasıl geçtiğine bağlı olarak, bir partner konusunda seçeneklerini açık tutmak isteyebilirsin."

Yaklaştım ve ona ters ters baktım. "Eğer ona zarar verirsen, ben-"

Masterson sandalyesinden kalktı ve ben daha gözümü kırpamadan beni duvara yapıştırdı. "Ne yapacaksın?"

O kadar yakındı ki karanlık gözlerindeki yansımamı görebiliyordum. "Sadece ona zarar verme. Lütfen."

Ian sonunda geri çekildi ama aramızdaki ateşkesin onun insafına kaldığını açıkça belirtmeden önce değil. Eğer adrenalinimi kontrol altına alamazsam, muhtemelen pervasızca bir şey yapacak ve en iyi arkadaşımın ölümüne neden olacaktım. Patrick'in dişlerinin olması, Ian Masterson gibi bir vampir sürüsüyle baş edebileceği anlamına gelmiyordu.

"Bak," dedim bana biraz nefes alma fırsatı verdiğinde. "Buraya sadece bilgi almaya geldim. Beau'nun masum olması polislerin umurunda değil gibi görünüyor."

Kaşları çatıldı. "Masum olduğundan emin misiniz? Seri katiller genellikle oldukça cana yakındır."

"Katilin bir vampir olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Polisler sadece belediye başkanını kışkırtmaktan uzak tutmak için bir günah keçisi arıyorlar ve siz bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz."

Bana gerçek doğasını hatırlatan hınzır bir bakış fırlattı. "Bir avuç insan kadının öldürülmesi neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü bazıları saldırıya uğramadan önce Beast'te görülmüş. Eğer daha fazla kadın kurban olursa, polisin soruşturma için buraya gelmesi an meselesi olur."

Omuz silkmeye çalıştı ama sinirlendiğimi anlayabiliyordum. Crimson PD'nin burada yetkisi olduğundan değil. Kimsenin yoktu. Teknik olarak Reaperstown diye bir yer yoktu. Kanunsuz bir çorak araziydi. Ama polisler Ian'ın yasadışı faaliyetlerine dikkat çekebilirdi. Ona ciddi rahatsızlık verebilirlerdi.

"Katili bulmakla daha çok ilgileneneceğinizi düşünürdüm," dedim. "Dişi vampirlerin de nasıl ortadan kaybolduğunu görünce. Bence insanlara saldıran her kimse, vampirlerin ortadan kaybolmasından da o sorumlu."

Sessizce güldü. "Ama hiç vampir kurbanı bulamadılar, değil mi? Bu aynı yöntem değil."

"İkimiz de bunun bir şey ifade etmediğini biliyoruz." Vampir bedenlerinin kendilerini temizlemek için tuhaf bir yolu vardı. Ortadan kayboluyor gibiydiler. Bazıları hemen parçalanırdı, ama diğerleri yanmadan ve küle dönüşmeden önce saatlerce büzüşürdü. Nadiren fazla iz bırakırlardı. Eğer düşünürseniz, bir vampiri öldürmek mükemmel bir suçtu. Ceset yok, kanıt yok. Ve bir kül yığını tanımlamakta iyi şanslar. "O vampir cesetleri kimse onları bulana kadar çoktan gitmiş olabilir. Hiç umurunda değil mi?"

Dişleri dudaklarının altından dışarı fırladı. "Beni insanlaştırmaya çalışarak zamanını boşa harcıyorsun." Yumruğunu sıkarak göğsüne vurdu. "Burada soğuk, siyah bir kalpten başka bir şey yok. Tam da sevdiğim gibi." "Zerre kadar merhamet duymak için insan olmana gerek yok. Kendi türünüzden iki kişinin bir haftadan kısa bir süre içinde kaybolması sizi endişelendirmeli."

Başparmağını omzumun üzerinden geçirdim. "Ve bu gece Beast'in ilan panosunda bir hafta içinde kaybolan başka bir kadınla ilgili bir ilan gördüm. Küçük Crimson."

Bu sefer gözlerinde hafif bir parıltı vardı. Üçüncü bir kayıp vampir onun için yeni bir haber olmalıydı, bu yüzden ivmeyi devam ettirmeye karar verdim. "Ekibinin geri kalanı nerede?" Odanın içinde Marcus'a ve diğer birkaç kişiye bakarak sordum. Onunla birlikte bir de kadın vampir vardı.

Stag'a geldiği gece benden haraç almaya çalışıyordu ama bu gece yoktu. "Kadın arkadaşını göremiyorum. O da mı kayıp?"

"Gerçekten sinirlerimi bozmaya başlıyorsun, Charley."

"Beni de rahatsız ediyor," dedi Marcus. "Bodrumdaki arkadaşıyla ilgilenmemi ister misin?"

Ondan bahsedince adrenalinim yükseldi. Masterson'a kiminle uğraştığını hatırlatmanın zamanı gelmişti. "Eğer Patrick'i öldürürsen, bana karşı kullanabileceğin bir kozun kalmaz." Titreyen ellerime odaklandım ama gücümü toplamak yerine karnıma bir şey çarptı. Sanki ışık içime doğru ilerlemiş, kafesten kurtulmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi midemi harap etmişti.

Ben sendelerken Ian elini bana doğru salladı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Marcus bir adım geri çekildi. "Kusacakmış gibi görünüyor." "İşte *bu* seni öldürmeme neden olacak," diye hırladı Ian.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şey boğazıma tırmanıyordu. Tıkanmanın etkisiyle nefesim kesilmiş bir halde tökezleyerek geri çekildim. Sırtım duvara çarpar çarpamaz bir şeyin ağzına girdiğini ve dilimin üzerinde ilerlediğini hissettim. Nefes almak için çaresizce içeri uzandım ve tüylü nesneyi yakaladım, siyah örümcek bacağına bakarken tekrar öğürdüm.

Ian mesafesini koruyarak gözlerini kısarak baktı. "Bu da ne böyle?" Birden Candy'nin sözleri aklıma geldi.

Karnınızdaki ateş hep vardı ama şimdi yanıyor. Parmağınla etrafı işaret etme. Dikkatli olmazsan birinin kafasını uçurabilirsin.

Ian'ın hoşuna gidecek kadar hızlı tepki vermediğimde bana doğru geldi. Örümcek bacağı elimden kaydı ve yere düşmeden önce parçalandı. Tehlikeli bir şekilde yaklaştığında sağ elimi havaya kaldırdım. "Dur!"

Ayakları aniden yere yapıştı. Bacağını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. "Az önce bana *ne* yaptın?"

Onu kızdırdığım kesindi. "Sana durmanı söylemiştim."

Parmaklarını şıklattı. "Onu bodruma götür."

Marcus bana doğru geldi. Hiç düşünmeden, Candy'nin beni uyardığı elimi havaya kaldırdım. Bir enerji çatırtısı kolumdan aşağıya ve elime doğru ilerledi, parmağımın ucundan devam etti. Geriye doğru uçu ve cama çarparak camı paramparça etti.

Uzaklardan gelen bir ses giderek yükseliyordu. Bu, dışarıdan gelen homurtu ve hırıltıların sabit sesiydi.

Ian bacaklarının kontrolünü yeniden ele geçirmeyi başardı ve gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce pencereye baktı. Dişleri aşağı inmişti. "Ateşkes sona erdi."

İkinci bir pencere kırıldı ve kurtlar odaya doluştu. Loki vampirlerden birini yere sererken önünde duran iri kurt benimle göz göze geldi. Bu Köpek'ti. Ama sonra iki vampir birden ortaya çıktı ve ona çarparak duvara savrulmasına neden oldu.

Koridora koştum ve kapıları çekiştirmeye başladım. Çoğu kilitliydi. "Patrick!" diye bağırdım. En sondaki kapının tokmağını denediğimde açıldı. Karanlığa inen bir merdiven vardı ve aşağıda onun sesini duyabiliyordum.

"Patrick?" Yavaş adımlarla ilerlerken fısıldadım.

"Buraya gelme, Charley." Sesi zayıftı.

Damarlarımda dolaşan adrenalin beni titretiyordu. Kendimi sabitlemek için bir an durdum, örümceğin tadı hâlâ ağızımdaydı.

Ağzıma!

En alt basamağa ulaştığımda biri beni yakaladı. Bir el boynuma dolandı ve beni duvara yapıştırdı. Bir vampirin gözlerine bakıyordum, pembe saçları merdivenin tepesindeki kapıdan gelen ışıkta parıltıyordu.

"Bırak beni," diye ciyakladım boynumu daha sıkı kavrarken.

Yüzüne bir sırtıma yayıldı. "Hiç sanmıyorum."

Sanırım o kadar da kayıp değilmiş.

"Uslu dur, Irina," dedi Ian merdivenlerin tepesinden. "Charley benim." "O kimsenin değil," diye öksürdü Patrick karanlıkta bir yerden oda. "Gel ve al beni, orospu çocuğu!"

Ian kurtlardan kaçmayı başarmış olabilirdi ama üstümüzdeki odada ekibiyle hâlâ uğraştıklarını duyabiliyordum. Eğer yeterince oyalanırsam, işler ölümcül bir hal almadan önce Köpek bizi bulabilirdi.

Vampir beni bıraktı ve geri çekildi. "Biraz eğleneceksin. Ian sert oynamayı sever." Sırıışı kayboldu. "Sana iyi şanslar."

Işıklar aniden yandı ve Patrick'i uzak duvarın yanında gördüm. Boynu hâlâ sarılı olan gümüş tel tarafından derin bir şekilde kesilmişti ve uçları arkasında duran bir vampir tarafından sıkıca kavranmıştı. Onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Bu kadar savunmasız.

"Eğer parmağını bile kıpırdatırsa," dedi Ian merdivenlerden inip kapıyı arkasından kapatırken, "kafasını koparırım."

"Yapmayacağım," dedim. "Sadece ona zarar verme."

Beni tavana bakarken yakalayınca kolumdan tuttu. "Kurtların seni aramaya gelmeden önce gitmeliyiz." Sonra beni odanın içinde sürükleyerek bodrumun diğer ucundaki kapıya doğru götürdü. Kapıyı açtığında diğer taraf zifiri karanlıktı. "Önce bayanlar."

En iyi arkadaşımı öldürme tehdidini gerçekleştirmesinden korktuğum için bağırmaya cesaret edemedim. "Peki ya Patrick?" Kapıdan içeri girmeden önce söyledim.

"Merak etmeyin. O da bizimle geliyor." Ian, Patrick'i alıkoyan vampire başıyla işaret etti. "Getirin onu."

Bodrumun kapısı, Köpek'in kapıya çarpıp merdivenlerden aşağı fırlamasıyla menteşelerinden ayrıldı. Irina çizmesinden bir hançer çıkardı ve kurdun yoluna çıkarak bıçağı ona sapladı. Birinci kattaki vampirler ve kurtlar hemen arkasından aşağı indi ve bodrum katı kürk ve dişlerden oluşan bir çukura dönüştü.

"Tüneli kapatın!" Ian, Patrick'i tutan vampire havladıktan sonra beni kapıya doğru itti ve arkasından kapıyı çarparak kapattı.

Körlemesine tökezledim. "Nereye gittiğimi göremiyorum."

Kolumu sertçe kavradı ve beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye başladı. "Hadi gidelim!"

Bir mil gibi görünen bir mesafeden sonra aniden durdu ve ellerimi bir merdivene koydu. "Yukarı!"

Emrettiği gibi yaptım, başım tepedeki sert bir şeye çarpınca durdum. Bir kapak. Kapağı itip açtığımda gece havası yüzüme çarptı. Delikten çıkar çıkmaz kaçmayı düşündüm ama Patrick'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ian dışarı tırmandı ve kapağı arkasından kapattı, beni ormana götürmek için tekrar kolumdan tuttu. Sonunda bacaklarım tutmayınca durduk ve yere düştüm. "Daha fazla gidemem."

Bana ters ters baktı. "Kalk ayağa!"

"Patrick nerede?" Şimdiye kadar onun tünelde olmadığını fark etmiştim. Bu da bodruma geri döndüğü anlamına geliyordu. Ama Dog da oradaydı ve sürünün üstünlüğü ele geçirmiş olması ve o vampirin Patrick'i öldürmemiş olması için dua ettim.

Alay etti. "Soruları ben sorarım, sen değil."

Ayağa kalktım ve beni tekrar yakalamaya çalıştığında tökezleyerek geri çekildim. "Uzak dur benden." Sonra elimi kaldırdım. "Yemin ederim seni doğruca

bir adım daha atarsan cehenneme geri
dönersin." "Ve Patrick ölecek."

"Bu çok komik. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Ne yapacaksın?
Yandaş vampirine telepatik olarak bir mesaj mı göndereceksin?"

Dişleri aşağı inerken yüzündeki sırıtış düzleşti. "Beni alt edebileceğini mi
düşünüyorsun? O zaman oynayalım."

Marcus'a evde yaptığım şeyi hatırlayarak parmağımla Ian'ı işaret ettim.
"Seni uyarmadığımı söyleme."

Bana doğru yaklaştırmaya başladığında, onu durdurmak için tüm irademi
topladım. Adrenalinim aniden yükseldi ve midemde yeni bir bulantı dalgası
yarattı. Sonra elimin altında bir ışık belirdi. Avucumun içinde. Ama Ian
yaklaştıkça söndü. Kolumdan aşağıya akan enerji önce kasıldı, sonra tamamen
dağıldı. Parmağım kıvılcımlandı ama hiçbir şey olmadı.

Ben ölü bir kadındım.

Yüzündeki hırıltı bir sırıtışa dönüştü. "Sorun mu var?" Beni yakaladı ve
enerji kolumda tekrar çatırdamaya başladı.

Ian miyavladı ve tökezleyerek geri çekildi. "Seni küçük-"

"Yerinde olsam ağzımdan çıkana dikkat ederdim," dedim, az önce ne
olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, Ian'ın elini üzerime koyduğunda
çarpılmasından başka.

Tekrar üzerime geldiğinde sonuç aynıydı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa,
ikinci sarsıntı daha kötüydü. Sanırım elinden duman çıktığını gördüm.

Dişlerini sıktı. "Bunun için seni öldürmeliyim."

"Önce sen bana saldırdın." Tekrar denemeyecek kadar akıllıydı ve bir
çıkma da olduğumuz anlaşılıyordu. "Bu çok saçma, Ian. Sen ateşkesimizi
bozana kadar gayet iyi gidiyorduk." Öfke seviyesini ölçmek için bir an ona
baktım. "Senin düşmanın olmak istemiyorum. Birlikte var olabiliriz ama her
karşılaştığımızda bana saldırmayı bırakmalısın. Şimdi geri çekil."

Gözleri kısıldı. "Önce sen."

Benim açımdan büyük bir inanç sıçramasıydı, ama ya öyle olacaktı ya da
sonsuz dek birbirimize ters ters bakacaktık. Ne kadar yorgun olursam olayım,
bu savaşı o kazanacaktı.

Sonunda kolumu indirdim, yarı yarıya üzerime atlamasını bekliyordum.
Ama o sanki bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyormuş gibi bana baktı.

"Eğer benim Reaperstown'a girmeme izin verilmiyorsa, senin de
Crimson'dan uzak durman gerekiyor," dedim sonunda. Adil görünüyordu.

Ben daha gözümü kırpmadan benden iki adım uzaklaşmıştı ama bana bir
daha elini sürmeyecek kadar da akıllıydı. "Kimse bana nereye gidip
gidemeyeceğimi söyleyemez."

Gözlerindeki bakış hiç görmediğim kadar tehlikeliydi. "Bu bölge bana ait."

"O zaman temizle. Buradaki insanları kimin öldürdüğünü bulmama yardım et." "İnsanların boğazlarının kesilmesi umurumda değil.

Başa çıkamayacakları heyecanların peşinde."

Patrice Henderson ve Kim Widby'nin Beast'te vakit geçirdikleri doğrudu ama ya Keith Barnes ve Tammy Davis? Bundan daha fazlası vardı. Vampir dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

Onun soğuk bakışlarıyla karşılaştım. "Bir şeyler saklıyorsun."

Geri adım atarken düşmanlığını bir kademe azalttı. "Belki de. Ama ben bulunduğum yere karşılıksız iyilik yaparak gelmedim."

"O zaman bana ne istediğini söyle."

"Oh, yapacağım. Tam zamanında, çünkü bana borçlusun." "Sana borçlu muyum? Ne için?"

"Bu gece kaldığımız yerden devam etmediğimiz ve gelecekte seni öldürdüğüm için." Bir saniye sonra yüzümdeydi. "Ve inan bana Charley, yapabilirim." Bununla birlikte, gitmişti. Bir çizgi halinde yanımdan hızla geçti ve gecenin içinde kayboldu. Sanırım ateşkesimiz tüm gücüyle geri gelmişti, ama içimden bir ses

Bunu ödemek zorundaydım. Ian Masterson bana koca bir senet vermişti.

SIXTEEN

Patrick, "Hepinizin bu odadan defolup gitmesi gerekiyor," diye emretti.

İyi olacaktı.

Kurtlar tünelden geçip beni ormanda bulmuşlardı, bunun için minnettardım çünkü Ian Masterson beni terk ettikten sonra nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Patrick'i de kurtarmayı başarmışlardı. Şu anda Candy'nin boş yatak odasındaydı, yaralarını sarıyordu ve berbat bir hasta gibi davranıyordu.

Candy onu görmezden geldi ve iyileşme sürecini kontrol etmek için daha yakına eğildi. "Oldukça iyi görünüyor. Kısa sürede sağlığına kavuşacaksın."

Yataktan çıkmaya başladı. "Sabah size *kendi* yatak odamın mahremiyetinden bir güncelleme yapacağım."

"Sen bilirsin." Adamın zor yoldan öğrenmesine izin vermek için kenara çekildi.

Ayağa kalkmaya çalıştığında yalpaladı ve tekrar yatağın kenarına oturdu. "Belki birkaç dakika daha kalırım."

Boğazındaki yanık deri Kazana vardığımızda görüldüğü kadar korkunç değildi ama birkaç saat daha iyileşmesi gerekiyordu. Vampir teli o kadar sıkı çekmişti ki boynunun yarısını kesmişti.

Vampirler otoparkta ortaya çıkıp Patrick'i etkisiz hale getirdiklerinden beri aklımda bir soru vardı. "Vampirler ve gümüşün bir efsane olduğunu sanıyordum?"

"Vampire göre değişir," dedi Candy, Patrick'in koluna vurarak. "Öyle değil mi?"

"Beni zorlama, kadın." Yastıklara yaslandı ve inledi. "Vampir ne kadar az saf olursa, o kadar etkili olur. Ve eğer fark etmediysen, ben tam olarak bir aziz değilim."

Gülmemeye ya da Tanrı korusun gülmemeye çalıştım, çünkü durum hiç komik değildi. Ama Patrick'in müstehcen bir iştahı vardı.

Dog, "Ayrıca deriye nüfuz etmesi de gerekiyor," dedi. "Bu yüzden ince gümüş tel kullandılar, böylece onu kesebileceklerdi."

Bunca zamandır vampirleri buradaki herkes kadar iyi tanıdığımı sanıyordum ama bu gece bir eğitim alıyordum. Ian Masterson pek de saf biri sayılmazdı, bu yüzden belki de bir daha böyle bir şey yaparsa diye gümüş telden biraz bulundurmak iyi bir fikir olabilirdi.

Candy bizi kapıya doğru kışkırttı. "Etrafta dolanmayı bırakıp aşağı inelim de biraz dinlensin."

"Evet, neden sen yapmıyorsun?" dedi Patrick. "Birkaç dakika içinde iyi olacağım."

Kapıdan çıkarken ona dönüp baktım. Çok sert davranıyordu ama bu çile onu çok yıpratmıştı. Masterson resmen bok listemdeydi ama kendi tarafında kaldığı sürece ona iyi davranmaya niyetliydim.

Aşağı iner inmez Candy arkasını döndü ve bana annemin bana attığı uyarı bakışlarının yanında hiç de hafif kalmayan bir bakış attı. "Bu gece Reaperstown'da ne halt ediyordun?"

"Ian Masterson'ı bulmaya çalışıyorum. Ve tahmin edin ne oldu? Onu buldum."

Dog kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı ve gösteriyi izlemeye koyuldu. Candy beni ikisine de yetecek kadar azarlamak üzereydi.

"Charlotte Underwood." Başını iki yana salladı. "Bu kadar aptalca bir şey yapacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Beau'ya yardım etmeye çalışıyordum. Ona baskı yapılıyor ve benden başka kimsenin umurunda değil gibi görünüyor."

Burun deliklerinin hafifçe açıldığını fark ettim. "Oh, umurumda, ama seni biraz daha fazla umursuyorum." Köpek'e baktı ve sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Ve sen kendi kışını kurtarmak için sürüyü riske attın."

"Sürünün risk altında olduğunu söyleyemem," diye mırıldandı Dog kıkırdarak.

"Bakın," dedim. "Hepimiz tek parçayız. Kimse ölmedi. Hikayenin sonu."

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirirken sakinleşti. "Masterson'a ne yaptın? Onu bir meşale gibi yaktın mı? İyi para verirdim

Bunu görmek için para."

Ben de görmek isterdim. "Ben ona hiçbir şey yapmadım." Kaşlarını çattı. "Peki, neden yapmadın?"

"Çünkü sefil bir şekilde başarısız oldum." Bir fiyasko gibi söndüm, olan buydu. "Oraya gittiğimizde her şey yolunda gidiyordu. Beast'te bir vampir bile öldürdüm."

Dondu kaldı, bakışları sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir an boyunca benimkilere saplandı. "O lağım çukuruna girerek aklını kaçırdığına inanıyorum!"

Olan olmuştu. Hayatıma devam etmenin ve sorunumun ne olduğunu bulmanın zamanı gelmişti. "Bu gece bana ne olduğunu bilmiyorum. Ian peşimden geldi ama onun üzerinde sihrimi kullanmaya çalıştığımda, sihrim... bozuldu. Bir an bununla bir vampiri pencereden aşağı atıyordum" - parmaklarımla onu işaret ettim- "ve sonra hiçbir şey olmadı."

Elimi tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bunu kimseye doğrultmak istemeyebilirsin."

"Neden? Ne yaptığımı bilmiyorum ki. Nasıl kullanacağını bilmiyorsan büyüye sahip olmanın ne faydası var?"

Candy bana teselli edici bir gülümseme verdi. "Tatlım, çoğu cadı ilk başta ne yaptığını bilmez."

"O zaman bu ayın de neyin nesiydi?" O örümceği boşuna yutmadım.

"Bu sadece başlangıçtı. Bunu yapabileceğinden emin olmak için. Ve inan bana, sende var. Ama sırf bir Underwood olduğun için bizim gibi çalışmak zorunda değilsin."

"Bana bir zamanlar böyle olduğunu mu söylüyorsun?" Candy'nin herhangi bir konuda amatör olduğunu hayal bile edemezdim.

"Yeteneklerimi nasıl kullanacağımı bilerek doğmadım. Alışmam biraz zaman aldı." Yüzünde sinsi bir sırıtış vardı. "Senin yaşındayken o kadar öngörülemezdim ki, bir adama hayatının sürüşünü yaşatırken neredeyse onu öldürüyordum."

"Candy!" Ağzından çıkan hiçbir şey beni şok etmemeliydi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Tatlım, şakasını yapmadığım iki şey var: Vergi ödemek ve vajinanın gücü."

Dog burnunun kenarını ovuşturdu. "Masterson'la olanlara geri dönebilir miyiz lütfen?"

Tenimde çatırdayan ve sonra aniden kaybolan enerjinin garip hissini hatırladım. "Ian beni tutmaya çalıştı, ben de durdurmak için elimi kaldırdım."

Onu. Avucumdan bir ışık geliyordu ama sonra birden söndü. Sanki enerji de onunla birlikte yok oldu. Ama ışın garip tarafı, beni tuttuğunda güçlü bir şok yaşadı. Bir değil, iki kez. Bu onun geri çekilmesi için yeterliydi."

Merakla bana baktı. "Bu olaydan önce garip bir şey oldu mu?"

"Öyle de diyebilirsin." Ağzımdaki o kıllı şeyin anısı zihnimde canlandı. "Ian beni evine götürdükten kısa bir süre sonra kendimi garip hissetmeye başladım. Hasta gibiydim. Sonra boğazımın arkasında bir şeyin süründüğünü hissedince öğürmeye başladım." Bunu düşünmek bile dişlerimi fırçalamak istememe neden oldu. "Örümceğin bacaklarından biriydi."

"Örümcek bacağı mı?" Köpek bana bu geceden yara almadan çıkmamışım gibi bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun, Charley?"

Candy merakla bana baktı. "Bu çok ilginç. Sadece tek bacak mı?"

"Neden? Fark eder mi?"

"Olabilir. Ekip ile konuşmam gerek."

"Bunu sen yap." Birden kendimi güçsüz hissettim. Aşırı yorgundum, ki geçirdiğim gece düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir şeydi. "Eve gidip biraz uyumam gerek."

Bana iki kafam varmış gibi baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen burada kalıyorsun."

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık," diye hatırlattım ona. "Kendi evimden kovulmayacağım ve bu iş burada bitecek. Ayrıca Patrick boş yatak odasında. Bu gece onun için endişelen." Muhtemelen o uyanmadan gitmiş olacaktı.

"Bu senin hayatın," dedi Dog'a bakarak.

Ona başıyla işaret etti. "Sürü onun arkasında, bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok."

"O zaman git buradan da ben de yatayım. Ama sabah ilk iş beni aramanı bekliyorum, duydun mu?"

"Şafak sökerken," dedim çıkarken.

Dog ve ben kamyonetimi park ettiğim Stag'a doğru yürüdük. Anahtarlarımı çıkarırken "Bu gece için teşekkürler," dedim. "Sürü ortaya çıkmasaydı muhtemelen hâlâ Ian Masterson'ın bodrumunda olacaktım."

"Canavar'a bir daha gitmeyerek bana teşekkür edebilirsin."

İstedikimden değil ama böyle bir söz veremezdim. Sadece gülümsedim ve kamyonetime bindim. "Yarın görüşürüz."

Eve dönerken gözlerim sürekli yolun kenarındaki ormana kaydı. Kamyonetimin önüne bir şeyin koşarak çıkmasını bekleyip durdum. "Kes şunu, Charley," dedim kendi kendime. Bugünlerde hayal gücüm çılgına dönmüştü ama bunun iyi bir nedeni vardı.

Evin önüne geldiğimde oturma odasının ışıkları kapalıydı. Stag'a gitmeden önce genellikle açık bırakırdım ama bugün unutmuş olmalıyım. Bunda güven verici bir şey vardı, özellikle de gece geç saatlerde eve geldiğinizde. İçeride beni bekleyen bir vampir varsa, tek yapmam gerekenin ona dışarı çıkmasını emretmek olduğunu kendime hatırlatıp duruyordum. Ama Ian Masterson içerideyse, çok kesin konuşmam gerekirdi. Bir vampire evinize girmesi için açık bir davetiye verdiğinizde, buraya ilk geldiğinde yaptığım gibi, dışarı çıkma emri de aynı şekilde açık olmalıydı. Bunu unutmak ölümcül olabilir. Muhtemelen vampirlerin kendileri tarafından icat edilmiş bir boşluktur.

Kamyonetten inip bahçede yürümeye başladığımda, Rex hızla aşağı indi ve yanımdan geçerek verandanın üstündeki korkuluğa kondu. "Sana da merhaba." Israrla öttü, bu da beni biraz tedirgin etti.

Avluyu taradım, bir sorun işareti arıyordum ama hiçbir şey göze çarpmıyordu. Hareket ya da gölge yoktu. Yukarıdaki ay özellikle parlaktı ve midemde garip bir his uyandı. Korkuyla karışık kelebekler gibi hissediyordum. Merdivenleri çıkmaya devam ettiğimde, verandama atılmış başka bir ceset olmadığı için rahatlamıştım.

Kapının kilidini açmak üzereyken bir şeyin düştüğünü duydum ve irkildim. "Orada biri mi var?"

Doğruca eve girmeliydim ama en uçtaki küçük masanın yanında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir hayvan ya da öyle bir şey. Bakmaya gittiğimde bir şey ayaklarımın üzerinden geçti. Tökezleyerek geri çekildim ve el yordamıyla telefonumu buldum, masanın altını görmek için el fenerini açtım. Bu bir keseli sıçandı. Buralarda çok bulunur.

Devirdiği feneri aldıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Rex arkamdaki korkulukta çılgına dönmüştü. "Senin neyin var böyle?" Kapının kilidini açmaya giderken söyledim. Ama sonra aniden bir varlık hissettim. Karanlık bir şey. Anahtar kilide sokmaya çalışırken elim titremeye başladı ve Rex'in havaya kalkarken kanatlarının çırpınısını duyabiliyordum. Ayak sesleri beni döndürdü ve neredeyse arkamda duran biriyle çarpışıyordum. Anahtarlar parmaklarımın arasından kayıp verandaya çarptı.

Onlara baktığımda, figürün elinden sallanan bir çekiç gördüm; çeliğin üzerinden parlak ve ıslak bir şey yansıyor. Kan.

"Sen de kimsin?" Dedim, figür üzerimde yükselirken geri çekildim. Yüzü bir kukuleta tarafından gizlenmişti ve aniden tüm vücudum adrenalinle karışık korkudan titremeye başladı. Ne tek kelime etti ne de ben yavaşça etrafından dolanırken beni durdurmaya çalıştı. Sanki kaçmamı istiyor gibiydi.

Fırsatı değerlendirerek merdivenlerden kamyonete doğru yöneldim ama anahtarlarımı verandada düşürmüştüm. Ellerimi koltuğun arkasındaki silaha götürdüğümde üzerime çıkmış olacaktı. Omzumun üzerinden bir bakış bunu doğruladı. Tam arkamdaydı. İçimden bir ses kurşun sıkmanın işe yaramayacağını söylüyordu çünkü Crimson'ı takip eden vampirle yüz yüze geleceğime dair bir his vardı içimde.

Garajın etrafından dolandım ve sırtımı duvara dayayıp titreyen ellerimi uzatarak gücümü toplamaya çalıştım. Diğer seçenek evin arkasındaki ormandı ama içgüdülerim oraya koşarsam ölebileceğimi söylüyordu.

Sürü hangi cehennemdeydi?

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda ellerim titremeye başladı, ama onlardan gelen en ufak bir ışık kıvılcımı bile yoktu. Zaman dolmuştu. Savaşmak zorundaydım. Yerde bir silah aradım. Onunla savaşmak için herhangi bir şey. Yerde bir yığın beton blok vardı ama her biri kırk kilo olan bu bloklar işime yaramayacaktı.

Ayak sesleri garajın köşesinde, durduğum yerden sadece birkaç adım ötede durdu. Ve sonra bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Siyah eldiven giymiş bir el kenarda belirdi.

Duvarın aşağı doğru kaydım ve kendimi destekledim, aniden bir enerji dalgası hissettim. O kadar hızlı gelmişti ki başım dönmüştü. Silkindim ve elimi kaldırıp nişan alırken titreyen bacaklarımı sabitlemeye çalışarak garajdan uzaklaştım. Köşede bir gölge belirdi ama sonra biri beni arkamdan yakaladığında nefesim kesildi.

Geriye doğru düşerken elimden mavi bir ışık huzmesi fırladı. Gece gökyüzünü aydınlattı, başım aşağı inip bir şeye çarparken üzerimdeki kara karga bulutunu aydınlattı.

Bir adam üzerimde gezinirken ve yüzü görüldüğünde gözlerim irkilerek açıldı. "Samuel?"

Sonra ışıklar söndü.

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Gürültü duyduğumda gözlerim açıldı. Kanepede yatıyordum ve Rex oturma odasının diğer tarafındaki bir sandalyenin kenarına tünemişti. Beni incelemeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. Sonra mutfığa doğru gitti, muhtemelen buzdolabının üstündeki mısır gevreği kutusunu parçalayacaktı.

"Samuel?" Gecenin olayları gözümün önünden geçerken fısıldadım: Canavar'a yaptığım yolculuk, Ian Masterson, garajın arkasında olanlar.

Loki bir süre sonra koridordan geldi ve bana bakmak için eğildi. Islık çaldı ve doğrulurken başını salladı. "Ölmediğini gördüğüme sevindim. Köpek beni canlı canlı derimi yüzerdi. Kıçımı *tekmeledikten sonra*." Kafasının bir tarafındaki saçlar kanla kaplanmıştı.

Bir iniltiyle kendimi yukarı ittim. "Ne oldu sana böyle?"

"Bu gece seni kim ziyaret ettiyse sert bir el sıkışma yaşadım. Endişelenmene gerek yok."

Sonra ne giydiğini fark ettim. "Bu benim bornozum mu?"

"Banyo kapısında asılıydı ve tam oldu. Yani, bir bakıma." Elini kabarık mavi kumaşın üzerinde gezdirdi. "Ya bu olacaktı ya da doğum günü elbisem."

Kurtları doğum günü kıyafetleriyle görmeye alışmıştım ama birkaç dakika sonra işler tuhaflaşmaya başladı.

Samuel oturma odasına girerken ona, "Köpek bu gece topu düşürdüğünü öğrenince seni yine de öldürecek," dedi.

"İşliyordum. Piç herif arkamdan geldi ve ben yer değiştiremeden bana vurdu." Aralarında yine bir göz göze gelme oldu. "Bu arada,

Kan için teşekkürler," dedi sonunda Samuel'e alaycı bir ifadeyle. "Bir kusma daha geliyor gibi hissediyorum, o yüzden tuvalete gitsem iyi olacak."

Samuel gülümsedi. "Bir dahaki sefere ölmene izin vereceğim."

Loki ona doğru yaklaştı. "Bir dahaki sefere olmayacak, kan emici."

Vampirler ve kurtların nesi vardı? Birbirlerini tanıdıklarında iyiydiler, ama birbirlerinin kıcını koklayana kadar hep bir sidik yarışına dönüşüyordu.

"Durun," dedim. "İkinizin atışmalarını dinlemek zorunda kalmadan da başım yeterince ağrıyor."

Samuel Loki'nin sabit bakışlarını bir süre daha tuttu. "Neden sen gidip devriye gezmiyorsun, böylece Charley'yle baş başa konuşabiliriz."

Loki onunla göz temasını kesti ve bana baktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Sorun değil. Teşekkürler Loki. Bu gece acıkırsan mutfakta ne varsa ye. Ön taraftaki kuş yemliğinde yedek bir anahtar var." Kimsenin aklına kuş yemliğinde anahtar aramak gelmezdi. O kapıya doğru yürürken, "Bornozum verandaya bırakabilirsin," dedim.

Elbisesini çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattı ve bana mükemmel poposunu gösterdi. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Samuel, Rex'in mutfaktan çıkıp oturma odasına geçmesini ve Loki'yle birlikte kapıdan çıkıp kaybolmasını izledi. "Çok ilginç bir kargaya sahipsin. Sanırım bu gece garajın arkasında seninle komik bir şey yapmaya kalkarsam o ve arkadaşları beni yemeye hazırdı."

Işıklar sönmeden önce hatırladığım son şeylerden biri, üzerimde gökyüzünde daireler çizen o karga grubunu görmektir. "O koruyucu. Ön bahçemde bana saldıran son vampire ne yaptıklarını görmeliydin." Aklıma bir fikir geldi. "Bu arada, buraya nasıl girdin?" Samuel'i daha önce hiç evime davet etmemiştim.

"Kargaydı."

Bir an ona bakakaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada yaşıyor, o yüzden beni içeri davet etti."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama d e n e d i m . "Karga dili biliyor musun?"

"Onun gibi bir şey." Şaşkın bakışlarımı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir anlığına aklın başına geldi ve bana içeriyi sormayı başardın."

Bir anda tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Beni bir dakikalığına kandırmıştı.

Bana doğru geldiğinde hafifçe geri çekildim. Ama bu istemsizdi. Bayılmadan önce gördüğüm son şey onun yüzüydü, bu yüzden sanırım bilinçaltım tepki veriyordu. "Burada ne yapıyorsun Samuel?" Stag'ın arka odasında beni duvarın dibinde nefessiz bıraktığından beri onu görmemiştim.

Bir adım daha yaklaşırken gözleri karardı. "Bunu sana benim yaptığımı düşünmüyorsun değil mi?"

Bunu anlayamadım. "Tabii ki hayır. Kim olduğunu gördün mü?"

Tereddüt etti. "Saniyeler içinde gitti. Yardıma çok ihtiyacın olmasaydı onu takip ederdim."

Bir yanımda saldırganın peşinden gitmesini diliyordu ama gitseydi muhtemelen şu anda nefes alıyor olmazdım.

Ayağa kalkmamı engellemek için elini omzuma koydu ve içime bir sıcaklık gönderdi. "Birkaç dakika bekle. Beyin sarsıntısı tamamen iyileşmedi."

"Beyin sarsıntısı mı?" Başımın arkasını tekrar hissettim. "Düşüğünde bir kül blokuna çarptın."

"Yere atıldığım zamanı kastediyorsun." Arkamdan yakalandığımı çok net hatırlıyordum. Samuel benim Florence Nightingale'im olmaya başlamıştı. "Her zaman sana uyanıyor gibiyim."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"Aklına bir şey gelmesin." İstemediğimden değil ama Loki dışarıdaydı ve başım hâlâ zonkluyordu.

Kaşları çatıldı. "Hayır mı?"

Göz göze geldik. Konuyu hemen değiştirmesem, pervasızca bir şey yapacaktım. Ama pervasızlık geliyordu, sadece bu gece değil. "Birkaç dakika önce mutfağımdaki o gürültü de neydi?"

Yoğun bakışları yumuşadı. "Bir buz torbası arıyordum."

"Dolaplarda mı?"

"Ben de çay arıyordum. Size bir fincan yapayım dedim ama sizde hiç yok gibi."

Tezgâhın üzerindeki üzerinde ÇAY yazan kutunun içine baksaydı biraz bulabilirdi ama ben daha çok kahve seven bir kızdım.

Yere baktığımda gömleğimin üzerinde kan damlaları gördüm. "Kafamın arkasına mı yoksa yüzüme mi düştüm?" Aynaya bakmaya korkuyordum.

"O benim. Sana yedirirken bileğimden damladı."

Gülümsemem kayboldu. "Samuel? Bana kanını mı verdin?" Açıkçası vampir kanının ilaç olarak kullanılmasının en büyük savunucularından biriydim ama onu tüketme kararı çok kişisel bir karardı.

"Senden izin isterdim ama o sırada bilincin yerinde değildi. Eğer sana vermemiş olsaydım, şu anda hastanede olurdun. Ya da daha kötüsü." Tabii ki doğru olanı yaptı. Sağlıklı düşünemiyordum. Benimle yastık arasına koymayı akıl ettiği kan lekeli havluya baktım. ve hassas başımın arkasına dokundu. "O kadar kötüydü, ha?"

Ürperdi. "Grisly. Çok kan kaybediyorsun. Ve bu bir vampir için çok şey ifade ediyor."

Sonunda tekrar konuşmadan önce aramızda bir an garip bir sessizlik oldu. "Korkarım sana karşı tamamen dürüst olmadım, Charley."

"Düşündüm. Umarım bana bir kaçak olduğunu söylemezsin. Ya da, Tanrı korusun, bir Scientologist." Gönülsüzce güldüm, büyük sırrını öğreneceğim için gergindim. Onun hakkında hissettiklerimi değiştirecek bir şey duymak istemiyordum. Ama kendime kasabadan sadece geçtiğini söylediğini hatırlatmak zorundaydım. Crimson'daki işini bitirdiğinde -bu her neyse- gitmiş olacaktı, bu yüzden onu aklımdan çıkarmam belki de en iyisiydi. Yine de bunun için çok geç olduğundan korkuyordum.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Arkasını döndüğünde gömleğinin altından bir kolye ucu çıkarmıştı. "İşte ben buyum." Bir çeşit semboldü. Ortasında pençe olan bir üçgen. Bir şahin ya da başka bir yırtıcı kuşun pençeleri parlak siyah bir taşı kavıyordu. Metal gümüşe benziyordu.

"Sanırım gümüşe karşı hassas değilsin,"

dedim. "Bu titanyum. Bir avcının mührü."

"Öyle mi? Georgia'da henüz av mevsimi değil." Bunu hafife almaya çalıştım ama "avcı" kelimesi her türlü huzursuz düşünceyi uyandırdı.

"Ben bir ödül avcısıyım. Crimson'da ya da çok yakınında saklandığına inandığım bir vampiri bulmak için tutuldum. Ayrıca bu civardaki kadınlara saldıran vampirin de o olduğuna inanıyorum."

Onca şey arasında söylemesini beklediğim kesinlikle bu değildi. "Aynı vampir olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Bunun yüzünden." Cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Nefesim kesildi. "Tıpkı diğerkleri gibi." Bir ağaca yaslanmış genç bir kadının çok eski siyah-beyaz bir fotoğrafıydı. Elleri başının üstünden ağacın gövdesine çivilenmiş ve boğazı parçalanarak açılmıştı. Siyah beyaz olsa bile kan korkunçtu. "Kim bu?"

"İlk kurbanlarından biri."

Kırılğan resmi ona geri uzattım. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir ömür önce." Koruyucu kılıfına geri koydu ve cebine soktu. "Aynı vampir olduğuna hiç şüphe yok. Yıllardır onun izini sürüyorum ve bu işi burada bitirmek niyetindeyim."

"Bu vampirin kim olduğunu sorabilir miyim?" Omuz silktim. "Belki tanıdığım biridir?" Müşterilerimden birinin seri katil olduğunu düşündüğümünden değil, ama son birkaç aydır kasabada olanlardan sonra bunu göz ardı edemezdim. Bir de Reaperstown'daki serseriler vardı. Ian Masterson'dan bahsetmiyorum bile, yine de onun olduğundan şüpheliydim. Acımasız olabilirdi ama o kadar da ahlaksız değildi. Yine de gerekirse Crimson'daki her vampiri incelemeye hazırdım. Beau'nun hatırı için.

"Tanıdığınız biri değil," dedi Samuel. "Avladığım vampir buralı değil. Onu yakın zamanda buraya kadar takip ettim."

"Bu gece bana saldıran vampirin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bir an için bakışlarımı tuttu. "Evet."

Tamam, artık yeterince korkmuştum.

"Hesap günü yaklaşıyor." Bir an dalgın dalgın baktı. "Çok yakında."

Samuel için çok kişisel görünüyordu. Sanki bir işten daha fazlasıydı. "Onu bulman için seni kim tuttu?" Crimson küçük bir kasabaydı. Birdenbire elinde eski bir katil olan haritadaki bir işaretten başka bir şey değildi. Buralarda kimsenin bir avcı tutacak bağlantıları ya da parası olmazdı ve tahminime göre Samuel de ucuza gelmiyordu.

"Vazgeçmeyen bir adam," dedi. "Resimdeki kızın babası. O vampirin bilmediği şey, işverenimin insan olmadığı, bu yüzden kızının katilini avlamak için sonsuza kadar vakti olduğu." Samuel'in ifadesi sertleşti ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Katil yanlış kızı aldı. Bunun bedelini ölümsüzlüğünden daha fazlasıyla ödeyecek. İşverenim ona acı çektirecek, ben de öyle."

Samuel asla zalim bir izlenim bırakmamıştı. Tanrı aşkına, o bir kedi severdi. Ama gözlerindeki bakış acımasızdı ve sesinin tonu tüylerimi ürpertti. "Beni korkutuyorsun."

Sonunda içindeki kana susamışlık duygusundan kurtuldu ve bana baktı. "Benden asla korkma, Charley. Sana asla zarar vermeyeceğim." Tüm dikkatini bana vermek için arkasını döndü. "Asla."

"Bana söylemediğin şey ne Samuel? Bu senin için kişisel bir şey. Neden?"

Mavi gözleri tekrar karardı, yüzünde soğuk bir sırıtış belirirken yakut rengi bir titreşim ışığı yakaladı. "Haklısın. Bu kişisel bir şey. O vampir benden de bir şey aldı. Asla geri alamayacağım bir şey." Sırıtışı kayboldu. "Victor Steele insanlığımı aldı. Beni dönüştüren ve ölüme terk eden vampir o."

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Samuel güneş doğmadan gitmişti. Olanlardan sonra evde kalma kararımın memnun değildi, bu yüzden gecenin geri kalanında oturma odasında takıldı. Loki'nin aynı hatayı ikinci kez yapmayacağını biliyordum ama yapsa bile o vampir davet edilmeden evime giremezdi.

Hızlı bir duş alırken Samuel'le yaptığım konuşmayı düşündüm.

Kasabadaki katilin aynı zamanda onun canını alan vampir olduğunu öğrendiğimde hâlâ şoktaydım. Onun yaratıcısı. Birçok vampir, hatta çoğu, bunu yeniden doğuş olarak görse ve ölümsüzlüklerinin tadını çıkarsa da, Samuel görünüşe göre öyle yapmamıştı. Bu Victor Steele onu tüketmiş ve ölüme terk etmişti. Ama Samuel saldırıdan kurtulmuştu. Yeniden dirildi ve yeni bir dünyada, ona nasıl vampir olunacağını öğretecek kimse olmadan kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Şimdi hem görevini yerine getirmek hem de intikamını almak için bir görevdeydi. Bir vampirin kendi yaratıcısını öldürebileceğini bile bilmiyordum. Bunun imkansız olduğunu sanıyordum. Ama Samuel, yaratıcınızın sizi terk etmesi ya da öldürmeye çalışması gibi belirli koşullar altında bunun mümkün olduğunu açıklamıştı.

Victor Steele artık adil bir oyundu.

Giyindikten sonra mutfığa gittim. Loki kahvaltı ediyordu ve neyse ki yine bornozumu giymişti.

"Umarım yiyecek bir şeyler hazırlamamın sakıncası yoktur," dedi, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi bakarak.

"Neden umursayayım ki? Sana kendine yardım etmeni söyledim. Kahve yaptığın için de sağ ol." Kahveyi düşürdüğü için daha çok utandığını söyleyebilirdim.

dün gece onu mutfağında bir tabak dolusu yumurta yerken bulmamdan daha iyi. "Bu senin suçun değil Loki. Dün gece ikimize de saldıran sıradan bir vampir değildi."

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Bunu Dog'a söyle."

Loki sert bir kurttu. Dog'un onu ikinci komutanı olarak seçmesinin sebebi de buydu. Onu alt etmek için çok şey gerekiyordu ve bunu kişisel bir başarısızlık olarak görüyor gibiydi. "Dog'a söylemekten bahseden kim?" Ben söyledim. "Bitti ve hepimiz tek parça halinde çıktık."

Tabağından başını kaldırıp baktı. "Bunu takdir ediyorum Charley ama sürüyle işler böyle yürümüyor. Merak etme, beni öldürmeyecek."

Kulağa şaka gibi geliyordu ama ben daha iyi biliyordum. Kurtların kendilerine has bir cezalandırma yöntemi vardı ve bu her zaman nazik değildi. Ama Dog'un daha önce bana söylediği gibi, sürüyü odaklanmış ve disiplinli tutmak için gerekliydi. Hiyerarşiyi korumak için. Garip bir şekilde, bağları bunun için daha güçlü olacaktı.

Konuyu kapattım ve kendime bir fincan kahve doldurdum. Dog nasıl olsa öğrenecekti çünkü bu sabah karakola gidip olayı bildirmem gerekiyordu. Crimson'ın seri katili tarafından saldırıya uğramıştım ve Beau o hücrede oturduğuna göre kesinlikle o değildi. Tek yapmam gereken Murphy'yi saldırganın aynı kişi olduğuna ve kasabaya yeni gelen bir vampir olmadığına ikna etmektir. Eğer Murphy bana inanmaz ve barmenimi serbest bırakmayı reddederse, Loki ve Samuel'i tanık olarak gösterip Flanders'ı tekrar onun üzerine salabilirdim. Denerdim. Bob Flanders'ın muhtemelen konuyla işi bitmişti ama bana hâlâ ceza avukatlarının listesini göndermemişti.

"Bulaşıklar için endişelenme," dedim Loki'ye. "Saçındaki kanı temizlemek için duş almak istersen, alabilirsin. Benim gitmem gerek, o yüzden kapıyı arkandan kilitle."

"Bunu takdir ediyorum Charley, ama benim de buradan gitmem gerekiyor. Lux ya da Max bu gece burada olacak."

Başka bir deyişle, Dog onu bebek bakıcılığı görevinden kurtaracaktı. "Eğer senin için bir anlamı varsa," dedim ayakkabı bulmak için yatak odasına giderken, "sana hâlâ hayatım pahasına güveniyorum."

* * *

Sabah dokuz civarında karakola vardığımda, ön tarafta park etmiş tek bir devriye arabası vardı. Şanslıysam Murphy'nin arabası değildi, çünkü

Carter'ı Beau'yu hapishane hücrelerinden çıkarmaya ikna etmek için daha iyi bir şansı vardı.

İçeri girdiğimde Jen masadaydı. Bir elinde bisküvi, diğerinde bir fincan kahve vardı.

"Günaydın, Jen. Carter ofisinde mi?"

Bisküvisinden bir ısırık aldı ve bana cevap vermeden önce çiğneyip yutmaya çalıştı. "Hayır, ama konuşmak istersen Tom burada."

"Memnun oldum." Ofisine doğru yöneldim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Ofis kapısını gösterdim. "Murphy ile konuşmak için."

Duvara dayalı bir sıra sandalyeyi işaret etti. "Oturun. Müsait olup olmadığına bakacağım."

Kendimi tutmam çok zor oldu ama dilimi tuttum.

Telefonda bir şeyler mırıldandı ve telefonu kapattı. "Hemen çıkacak."

Murphy nihayet ofisinden çıkana kadar orada on beş dakika oturmuş olmalıyım. Ellerini peçeteye siliyor ve bir ağız dolusu yemek yutuyordu. "Umarım kahvaltınızı bölmemiştir," dedim. Tanrı korusun, maaşını ödeyen vatandaşlardan birinin acil polis yardımına ihtiyacı olabilirdi.

"Ne istiyorsun, Charley?" Sinirlenmiş görünüyordu.

"Çok zahmet olmayacaksa bir suç ihbarında bulunmam gerekiyor."

Sinirli bir nefes verdi ve beni ofisine yönlendirdi.

O masasının arkasına otururken ben ayakta kaldım. "Dün gece eve geldiğimde neredeyse öldürülüyordum. Etraftaki kadınlara saldıran aynı vampirdi." Bana baktı ama tek kelime etmedi. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"Otur, Charley."

"Ayakta durmayı tercih ederim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. "Pekâlâ. Ayağa kalk. Ayağa kalk."

"Beau'yu serbest bırakmalısın."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra birkaç kez başını salladı. "Bana iyi görünüyorsun, bu yüzden aynı vampir olduğundan şüpheliyim." Küçümseyen bir bakışla öne doğru eğildi. "Eğer saldırıya uğradiysan tabii."

Bir şey yapacağını düşündüm. "Tanıklarım var. Loki de saldırıya uğradı."

"Loki?" Öfkelendi. "Bir kurdun sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"O da bu kasabanın bir vatandaşı, tıpkı senin ya da benim gibi, bu yüzden haklısın ki biliyorum." Masanın üzerinden ona doğru gelmek istedim. "Samuel Cain de buna şahit oldu. Eğer o olmasaydı, şu anda ölmüş olurum."

Kaşları gerildi. "Şehirdeki yeni vampirden mi bahsediyorsun? Dün gece senin evinde ne işi vardı?"

"Tek bilmeniz gereken onun bir tanık olduğu." Masasında bir kâğıt ya da olay raporu formu aradım. "Neden ifademi almıyorsun?"

Murphy bana başını salladı. "O çocuğu kurtarmak için her şeyi söylersin, değil mi?"

Onun taşra polisliğinden bıkmıştım, bu yüzden ofisinden çıktım. Koridorda hücrelere doğru ilerlerken Jen bana havladı. En azından Beau ile konuşacak ve iyi olduğundan emin olacaktım.

"Charley!" Murphy havladı. "Kıçını buraya getir, yoksa seni diğer hücreye atarım!"

Sesinden anladığım kadarıyla ciddiydi. İnadına yapacaktı, ben de ön tarafa geri döndüm. "Beau'yu daha fazla tutamazsın, bunu sen de biliyorsun. Ciddiyim Tom. Dün gece saldırıya uğradım." Sakinleştirdim ve başka bir taktik denedim. "Ya ifademi alır ve onu serbest bırakırsın ya da Bob Flanders'ı bir saat içinde buraya getiririm."

Umarım.

Jen nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Flanders sana yardım edemez, Charley."

Yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bob Flanders hastanede. Yoğun bakımda ve durumu pek iyi görünmüyor."

İlk başta onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne dedin?"

"Temizlikçi kadın onu bu sabah ofisinde bulmuş."

Bob Flanders'ın temizlikçi kadını mı vardı? Eve bakarak bunu bilemezsiniz.

Murphy bunu anlamam için bana bir an verdi. Onu hiç kontrol etmediğim için utanmıştım. Tek düşündüğüm bana o avukat listesini göndermemiş olmasıydı. Silkindim. "Ne oldu? Kalp krizi falan mı geçirdi?" Bob oradaydı ve kalp krizi ya da felç olağan şüphelilerdi.

Başını iki yana salladı. "Boynu yırtılmıştı. Keith Barnes ile aynı yöntem."

"Ve kadınlar," diye ekledim. "Görünüşe göre katil dallanıp budaklanıyor."

Jen aniden ayağa kalktı ve neredeyse kahvesini döküyordu. "Charley haklı. Hiçbirimiz güvende değiliz." Gözleri panikle doldu. "Eve gidip kendimi içeri kilitlemem gerek!"

"Sakin ol," dedi Murphy ona. "Güneş doğdu. Eğer bu bir vampirse-"

"Eğer?" Başımı ona doğru salladım. "Onun bir vampir olduğunu çok iyi biliyorsun." Gözlerinin içine baktım. "Beau'nun buradan çıkmasına izin ver yoksa barımı teminat olarak gösterip Crimson PD'ye dava açması için havalı bir avukat tutacağım." Blöfümü görmemesini umuyordum ama çaresizdim.

Murphy orada öylece dikilip bana bakınca arkamı döndüm ve Beau'nun hücreğine doğru ilerledim.

Murphy ben koridora çıkmadan önce, "Bu sabah serbest bırakıldı," dedi. "Flanders'a olanları duyduktan hemen sonra."

Sözleri aklımda yer edince olduğum yerde durdum. Sonra kendim görmek için hücrelere doğru ilerledim. İkisi de boştu. Ön tarafa geri döndüğümde Murphy'nin yüzüne baktım. "Sen gerçek bir piçsin, bunu biliyor musun?" Bana eziyet etmekten çok zevk alıyordu. Bu sözde ebeveynlik kuruntusundan daha fazlasıydı. Hâlâ anneme karşı beslediği kin yüzünden onun yanında annemin yerini tutuyordum.

Murphy irkilmedi bile. "Bu hala Tammy Davis'in ölüm döşeğindeyken onu neden suçladığını açıklamıyor." Ofisine dönmek için arkasını döndü. "Ama her halükarda, artık suçlardan biri için sağlam bir mazereti var."

Tutuklanmama neden olacak bir şey yapmak yerine, işin peşini bıraktım ve karakoldan ayrıldım. Tom Murphy zamanımı harcamaya değmezdi ama Beau'yu bulmak değerdi. Kamyonetime atladım ve Stag'a gittim. Beau'nun arabası arka tarafta yoktu, ben de onun evine doğru yola çıktım.

Birkaç dakika sonra oraya vardığımda arabasını garaj yolunda görünce rahatladım. Arabayı yanına park ettim ve merdivenlerden garajın üstündeki dairesine çıktım ve kapıyı çaldım. "Beau?" Cevap vermeyince kapı kolunu denedim ama kilitliydi. "Ben Charley. Kapıyı aç."

Kapıyı birkaç kez daha çaldım ve içeriden gelen sesleri dinledim ama içerisi çok sessizdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir saksının altında yedek bir anahtar olup olmadığını kontrol edip boş çıktıktan sonra, sahanlığın diğer ucundaki mutfak penceresinin birkaç santim açık olduğunu fark ettim. Küçük bir pencereydi, ama sonuna kadar açtım ve içinden geçip mutfak lavabosuna inmeyi başardım. Sadece küçük bir mutfaktı.

Küçük dairenin oturma odası, büyüdüğü büyük evden çok farklıydı. Ama hepsi onundu ve babasından bir dünya uzaktaydı.

"Beau?" Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, bu yüzden çekmecedan bir bıçak aldım ve yatak odasına doğru süründüm. Oturma odasında her zamanki gibi etrafa saçılmış kirli kıyafetleri dışında hiçbir şey yoktu. Boğuşma izi de yoktu. Ama dışarıda park etmiş arabasını görünce aklıma her türlü korkunç düşünce geldi.

Yatak odasına giden kısa koridora geldiğimde, banyo kapısının kapalı ve içerideki ışığın açık olduğunu fark ettim. Elimdeki bıçağı sıkıca kavrayarak kapı koluna uzandım ve yavaşça çevirdim. Kapıyı iterek açtım ve bıçağı önümde salladım.

Beau yerdeydi. "Uzak dur!" Küvete çarpana kadar geri geri gitti ve elinde daha da büyük bir bıçak vardı.

"Beau! Benim!"

Eli o kadar kötü titriyordu ki, bıçak parmaklarının arasından kayarak fayans zemine çarptı. "Charley?"

"Evet, benim." Titreyen ellerimi sabitledim. "Banyoda ne yapıyorsun?"

"Ben... Ben seni o sandım."

"O mu?" Bıçağı yerden aldım ve benimkiyle birlikte banyo tezgahının üzerine koyduktan sonra ona yardım etmek için uzandım. Üzerinde kapüşonlu bir tişört vardı. Ayağa kalkarken üzerindeki koyu kırmızı lekeleri fark ettim. "Bu da ne?"

Ellerini üzerlerinde gezdirdi ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Kan."

"Bunu görebiliyorum. Nereden geliyor?"

Garip bakışlar hızla korkuya dönüştü. "Başım belada, Charley. Bana yardım etmelisin!"

İkimiz için de sakinleşme ve nefes alma zamanı gelmişti. "Gel hadi. Seni oturma odasına götürelim ki bu işi çözebilelim."

Onu kanepeye oturttum ve mutfaka gittim. "Sana bir bardak su getireyim."

"Bira yapsan iyi olur."

Daha sabahtı ama son birkaç gündür yaşadıklarından sonra ben kim oluyordum da yargılıyordum? Buzdolabından bir şişe aldım ve ona uzattım. "Ne oldu Beau?"

Biranın yarısını bir yudumda içti ve endişeli gözlerle bana baktı. "Sanırım ben bir vampirim."

"Vampir mi? Saçmalama, Beau. Sen vampir değilsin."

Eşofmanını tuttu ve boynundan çekti. Boğazının sol tarafında, tüm kanın kaynağı olan iki küçük delik yarası vardı. "Şimdi bana inanıyor musun?"

OceanofPDF.com

NINETEEN

Beau ve ben Patrick'in evine rekor sürede ulaştık. O ısırığa bakıp Beau'nun korkularını dindirebilecek biri varsa o da kart sahibi bir vampirdi. Patrick onu yola getirecekti.

Evin içi o kadar karanlıktı ki neredeyse oturma odasındaki kitap yığınının takılıp düşüyordum. "Patrick?" Işıkları açtım ve Beau'ya oturmasını söyledim. Kendini kanepeye bırakırken tek kelime etmedi. Bana o ısırık izlerini gösterdiğinden beri böyleydi. Sanki bu konuda konuşmaktan korkuyor gibiydi.

Patrick bir güneş gözlüğü takarak yatak odasından çıktı. "Acil bir durum olsa iyi olur."

Acele etmemesi can sıkıcıydı. "İnan bana, öyle."

"Çünkü biraz güzellik uykusu almalıyım."

Gözlüklerine baktım. "Bunlar gerçekten gerekli mi?"

Gözlüğünü çıkardı ve kan çanağına dönmüş gözleri ortaya çıktı. "Bir arkadaşınıza yardım etmek sizi kötü bir gümüş zehirlenmesi vakasına soktuysa öyle."

"Ah, evet. Bunu unutmuşum. Daha iyi hissediyor musun?"

"Bu aptalla başa çıkmak için yeterince iyi." Beau'yu şöyle bir süzdükten sonra başını salladı. "Bu sefer başını ne tür bir belaya soktun? Hapiste olduğunu sanıyordum?"

Beau aniden hayata döndü ve ayağa kalktı, gömleğini geri çekerek boynundaki ısırık izini ortaya çıkardı. "Bunu nereden aldığımı sanıyorsun?"

Gelirken bundan bahsetmemişti.

Patrick daha iyi görebilmek için eğildi. "Bunu sana kim verdi?"

"Bir dakika bekle," dedim. "Geri çekil. Bana hapisteyken ısırıldığını mı söylüyorsun?"

Patrick kıs kıs güldü. "Carter mıydı yoksa Murphy mi? Bahse girerim Carter'dı. O polisin bir ucube olduğunu hep biliyordum."

"Bu bir şaka değil Patrick." Beau'ya baktım, tekrar susması için cesaretlendiriyordum. "Ne oldu?"

Beau nefes alış veriş ağırlaşırken dudaklarını yaladı. "Dün gece hücremde mışıl mışıl uyurken bir şey beni uyandırdı." "Bir vampirdi" diye fısıldarken gözlerindeki korku dolu bakış geri döndü.

"Evlat, fısıldamayı kes," dedi Patrick. "Seni duyamaz."

"O büyük bir enayiydi," diye devam etti Beau. "İlk başta öylece durup bana baktı. Çılgılık atmaya çalıştım ama ses tellerim felç olmuştu. Sonra bana bir mesaj verdi." Gözleri bana döndü. "Senin için olduğunu söyledi, Charley."

"Ben mi?" Tamam, bu iş her saniye daha da garipleşiyordu. "Ne dedi?"

Sertçe yutkundü. "Zamanın daraldığını ve sende onun istediği bir şey olduğunu söyledi."

"Peki, ne oldu?" Samuel'e göre bu vampir onun yaratıcısıydı. Benden ne isteyebilir ki?

"Bilmiyorum! Tüm söylediği bu!"

Onu sarsmak istedim. Beau ayrıntıları saklamakta pek iyi değildi ama vampir daha fazlasını söylediyse bile Beau'nun kalın kafasının içinde bir yerlerde gömülü kalmıştır.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir şey sakladığında hep öyle bakardı.

"Beau? Bize söylemediğin şey ne?"

Başını salladı ve tekrar yerine oturdu. "Ben deli değilim."

Patrick kıkırdadı. "Doğru."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Patrick." Beau'nun yanına oturdum ve kalçasını okşadım. "Hadi ama. Gerisini anlat."

Kaşları birbirine sıkıca kenetlenirken gözleri yere odaklandı. "Bir şey oldu ama açıklayamıyorum. Sanırım gözlerim bana oyun oynuyor." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Bir an dışları olan o koca adama bakıyordum, sonra kendime bakıyordum. Sanki bir aynaya bakıyor gibiydim."

"Evlat, göz kamaştırmışsın," dedi Patrick.

Beau dehşete düşmüş görünüyordu. "Glamoured? Ne için?"

"Çünkü seninle taşak geçiyordu. Bazen işe yarıyor."

Bir aydınlanma beni vurdu. "Bu aynı zamanda Tammy Davis'in ölmeden hemen önce neden seni parmakla gösterdiğini de açıklıyor. Ona saldıranın sen olduğunu düşünmesi için onu büyüledi." Parçalar hızla bir araya geliyordu. Victor Steele'in ona komplo kurması çok kolay olmuştu. Önce Beau gezinen sikiyle kendini zan altında bırakmış, sonra da o vampir onun kaderini belirlemişti. "Onun evine gittiğin gece seni izliyor olmalıydı." Açıklamadığı şey neden olduğuydu. Ve neden bana ve Bob Flanders'a saldırarak Beau'ya bir mazeret verdi? Sanki bizimle oynuyordu.

"Başka bir şey oldu mu?" Ona sordum.

Bana kalın kafalıymışım gibi baktı. "Evet. Beni ısırıldı. Artık bir vampirim."

Patrick alay etti. "Sen vampir değilsin. Neredeyse öğlen oldu. Buraya kadar geldikten sonra iyice çıtır çıtır olmuşsundur."

Beau'nun gözlerindeki ışık geri döndü. "Bu doğru. O zaman ben vampir değilim!" Sonra elini boynunda gezdirirken gülümsemesi kayboldu. "Ama yine de beni ısırıldı. Endişelenmeli miyim?"

"Hoşuna gitmediyse hayır," diye mırıldandı Patrick. "O zaman elinizde farklı türden bir sorun var demektir."

"Hayır, hiç hoşuma gitmedi. Kendin söyledin, vampir bakışlarıyla beni büyüledi."

Patrick ona yan yan baktı. "Hepsi öyle diyor."

"Hayatta olduğun için şanslısın," dedim. "Aynı vampir dün gece bana da saldırdı ve bulaşılacak bir şey değil."

Bu Patrick'in dikkatini çekti. "Ne?"

"Evime geldi ve kafamı kırmaya çalıştı. Eğer Samuel olmasaydı, muhtemelen başaracaktı."

"Dog'un kurtlarının yedi gün yirmi dört saat evinizin etrafında dolaştığını sanıyordum."

"Loki'yi alt etti. Değişmeden onu bayılttı.

Burada sıradan bir vampirle karşı karşıya değiliz."

"Samuel için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Beau. "O vampiri sevmeye başlıyorum."

Ona baktığımda Patrick beni süzüyordu. "Samuel dün gece senin evinde ne yapıyordu? Kendine küçük bir şeyler almıyordun, değil mi?"

"Değildim," dedim sahte bir öfkeyle. "Sadece doğru zamanda ortaya çıktı." Samuel'in evime gelmesinin gerçek nedenini onlara söyleyip söylememeyi tartıştım. Crimson'a gelme sebebini. Konuştuğumuz vampiri avlamak için. Yaratıcısından intikam almak için. Ama bu benim söyleyebileceğim bir bilgi değildi. Samuel aslında bana bunu kendime saklamamı söylememişti ama aksini de söylememişti. Kişisel bir konu olduğu için çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

"Burada işimiz bitti mi?" Patrick sordu.

Beau'ya baktım. "Artık bir vampire dönüşmediğin için memnun musun?"

"Sanırım." Boynunu ovuşturdu, tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Güzel. Biraz uyumam lazım." Patrick yatak odasına doğru yöneldi ama dönüp güneş gözlüklerini indirerek bana baktı. "O vampirin neden sana kafayı taktığını öğrenmek isteyebilirsin."

* * *

Tucker işe on dakika geç gelmişti ve o da keyifsiz görünüyordu. Ama son zamanlarda bu onun için normaldi. Kadının biraz gevşemesi gerekiyordu. Çantasını yere bıraktı ve hemen pencereye gidip dışarı baktı.

"Geç kaldın." Ona bir bakış attım ama bunu çok da büyütmedim.

Zaten barın açılmasına daha yirmi dakika vardı.

"Özür dilerim, Charley. Dairemden birkaç dakika geç çıktım."

Ellerini gergin bir şekilde birbirine sürttüğünü fark ettim. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Yine o ürkütücü hisse kapıldım." "Biri seni takip ediyormuş gibi mi?"

Bana cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bir şey gördüm."

"Ve?" O sessizleşince ben de sordum.

Tekrar pencereden dışarı baktı. "Sanırım bu sabah bir imgelem gördüm. Bir kadın gördüm ve gerçekten karanlık bir yerdeydi." Sonunda gözlerini pencereden ayırıp bana baktı. "O bir vampirdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü dişleri vardı."

Sipariş penceresinden beni dinleyen Dog'a baktım. "Üç dişi vampir kayboldu. İnsanlarla ilgili olmalı."

saldırıları. Bu çok büyük bir tesadüf."

Başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Şimdi Ian Masterson'ı ikna etmem gerekiyor. Bir bağlantı olduğunu kabul etmeyi reddediyor."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü dün gece bu konuyu açtım ve o bunu reddetti. Belki daha fazla vampir kaybolmaya başlarsa bunu ciddiye alır ve Victor Steele'i durdurmamıza yardım eder."

Tucker başını eğdi. "Victor Steele kim?"

İsim ağzımdan dökülür dökülmez irkildim ama artık kediyi çantaya geri koymanın bir yolu yoktu. "Bunu yapan vampir o."

Köpek bir dakika sonra mutfaktan çıkmış ve yanımda duruyordu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Samuel bana dün gece söyledi." Her saniye daha derin bir çukur kazıyordum. "Adamı bulmak için tutulmuş. Crimson'a bu yüzden gelmiş. Görünüşe göre bu vampir yıllardır böyle kadınları öldürüyormuş."

Gözleri kısıldı. "Samuel'in bir avcı olduğunu mu söylüyorsun? Loki bu kısmı atlamış." Başını iki yana salladı. "O vampirin hikâyesinde daha fazlası olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum."

"Bir avcının ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyin avcısı vardır Charley, kurtlar da dahil. Ve cadılar, bu arada."

Cadı avcılarını duymuştum ama sadece karanlık masalarda var olduklarını sanıyordum.

"Bu konuda Loki'nin kışına tırmanma," dedim. "O bilmiyordu. Samuel bana ne olduğunu söylemek için o gidene kadar bekledi."

Tucker'ın kafası her geçen saniye daha da karışıyor gibiydi. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bu uzun bir hikâye." Şu anda girmek istemediğim bir hikâye çünkü açılış yapmak üzereydik. "Bu konuşmayı kendine sakla."

Yavaşça başını salladı. "Dudaklarım mühürlü."

"Güzel. Şimdi gidip bu gece için hazırlanın." Müşteriler çoktan dışarıda dükkânı açmamızı bekliyordu. "Bu arada," dedim o barın arkasına geçerken, "Beau hapisten çıktı. Yakında gelecek." Eğer kendini yeniden vampir olduğuna ikna etmemişse.

"Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor, Charley," dedi Dog. "Ve senin de bu işe karışmandan hiç hoşlanmıyorum. Bob'a ne olduğunu da duydum."

Flanders. Görünüşe göre bu vampir hareket eden her şeye saldırıyor."

İnsanlar bara girmeye başladığında beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ettim. Kulak misafiri olmadığımız anda ona yeni haberleri verdim. "Victor Steele benimle uğraşıyor."

"Öyle mi? Ne ele verdi? Keith Barnes'ı verandanızda öldürülmüş olarak bulmak mı yoksa dün geceki saldırı mı?"

"Ben ciddiym, Dog."

Yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Ben de öyle. Eğer o evde tek başına kalırsan kendini öldürteceksin."

"Hayır, yapmayacağım." En azından hemen değil. "Beni öldürmeye çalışmıyor. Nedense gözümü korkutmaya çalışıyor."

Hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. "Sen neden bahsediyorsun, Charley?"

"Beau'yu ziyaret etmek için hapis haneye girdi. Ve bana bir mesaj iletmek için. Bu vampirin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre bende istediği bir şey var. Kooperatifle ilgili bir şey olabilir ve beni korkutmak için arkadaşlarımı ve müşterilerimi hedef alıyor. Bu da bana şunu hatırlattı. Candy'ye dikkatli olmasını söylemem gerekiyor."

Köpek kıkırdadı. "O piç kurusuna iyi şanslar." Sonra yüzü hareketsizleşti. "Beau'ya bir şey mi yaptı?"

"Onu ısırıldı! Şimdi Beau vampire dönüştüğünü düşünüyor. Patrick onu ikna etti ama karşımızdaki Beau."

Tucker kafasını sipariş penceresinden uzattı. "Biraz yardım alabilir miyim? Beau henüz gelmedi ve bar şimdiden dolmaya başladı."

"Bu konuşmaya sonra devam ederiz," dedim Dog'a. "Ve eğer bu gece buraya gelirse Samuel'e avcı olduğundan bahsetme. Ona koca ağzımı açtığımı kendim söylemek istiyorum."

Bara geri döndüğümde, Beau ön kapıdan içeri girdi. Tamamen siyah giyinmişti ve üzerinde balıkçı yaka bir kazak vardı. Güneş gözlüğü bardağı taşıran son damlaydı. Kolundan tuttum ve onu koridora çektim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Neye benziyor? Çalışıyor."

"Sen vampir değilsin Beau. O yüzden şu saçma güneş gözlüklerini çıkar."

Onları çıkardı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ortaya çıkardı. O kadar kırmızıydılar ki bakmak rahatsız ediciydi. "Oraya bu halde gitmemi mi istiyorsun?"

İstemsizce bir adım geri attım. "Bu ne zaman oldu?"

"Bu öğleden sonra sen beni bıraktıktan sonra." Omuzlarını huzursuzca yuvarladı ve sonra kazağını boynundan çekti. "Isırık izi henüz iyileşmedi, o yüzden bunu giydim."

Patrick yanılmış olabilir mi? "Öğleden sonra dışarı çıktın mı?"

"Evet." Omuz silkti. "Bir ya da iki saniyeliğine. Güneş oldukça parlaktı. Belki de gözlerimi tahriş eden buydu."

"Belki de bu gece izin almalısın. Çok şey yaşadın ve bence bunu zorlamamalısın."

Bana sanki az önce ona çıkış belgelerini vermişim gibi baktı. "Çalışabilirim, Charley!"

"Tamam. Sakin ol. Kalabilirsin ama güneş gözlüklerini çıkarma. Herkese bu öğleden sonra göz doktorunda gözlerini büyüttüğünü söyle."

Ön tarafa geri döndüğümüzde kalabalıklaşmaya başlamıştı ve zar zor açılmıştık. Tucker kafası kesilmiş tavuk gibi barda bir aşağı bir yukarı koşturuyordu.

"Oraya dönsem iyi olacak," dedi Beau. "Tucker sinir krizi geçirmek üzere."

Patrick'i arayıp bu gece Stag'a uğramasını söylemem gerekiyordu. Her ihtimale karşı, Beau'ya olanların normal olduğunu teyit etmesini istedim. Bir vampir tarafından ısırılmanın küçük bir yan etkisi. Telefonumu çıkaramadan Mag içeri girdi.

"Harika."

Bara doğru baktığında, Tucker gülümsemesine engel olamadı. Sırıttı ve doğruca ona yöneldi.

Köpek mutfaktan çıktı, çok sinirliydi ve önünü kesti. İçeri girdiği anda kurdun kokusunu almış olmalıydı. "Ne yapıyorsun burada?"

Mag ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol. Sadece bir içki içmek için uğradım." Tekrar bara baktı. "Ve kız arkadaşıma merhaba demek için."

Kız arkadaşı mı? "Tucker?"

"İyi akşamlar, Charley. Birkaç dakika oturmamın sakıncası yok, değil mi?" Bana bir gülümseme attı ve bara doğru ilerledi, bazı müşterilerin arasından geçerek ona ulaştı.

Dog onu takip etmeye gittiğinde kolundan tuttum. "Yapma. Değmeyeceği kadar sorun çıkarır. Bırak da içkisini içsin, ben de ondan kurtulayım."

Gerçek şu ki, varlığıyla Dog'u kızdırmak dışında Mag buraya geldiği birkaç seferde herhangi bir soruna yol açmamıştı. Dog her zaman önce gelirdi ve öyle de kalacaktı ama ikisini de kızdırmadan Stag'da huzuru sağlamanın bir yolu olduğuna inanıyordum. Yine de Mag ve Tucker fikri rahatsız ediciydi. Ama o bir yetişkindi ve Atlanta'da bir striptiz kulübünde barmenlik yapmıştı. Bunun onun gibi bir adamla ilk rodeosu olduğundan şüpheliydim.

Bir dakika oyalandım, Mag'in barda bir aşağı bir yukarı koşuştururken Tucker'a bir şahin gibi göz kulak olmasını izledim. Yeterince gördüğümde, konuşabilmemiz için ara vermesini istedim. Sadece bunun doğru olup olmadığını ya da Mag'in saçmalayıp saçmalamadığını ve sadece saldırmak için fırsat kollayıp kollamadığını bilmek istiyordum.

Onu mutfığa götürdüğümde "Bir sorun mu var?" diye sordu. Dog'un bunu duymasını istedim.

"Bir sorun yok. Sadece Mag'le görüşüp görüşmediğini öğrenmek istedim." Muhtemelen bunun dışında kalmalıydim ama çalışanlarım ailem gibiydi ve herkes ailenin birbirinin işine burnunu sokmaması gerektiğini bilirdi.

Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Neden? Bir müşteriyle çıkmak şirket politikasına aykırı mı?"

"Hayır, Tucker, değil. Sadece dikkatli olmanı istiyorum."

Köpek nefesinin altından hırladı. "O kötü haber, Tucker. Güven bana. O kurda bulaşmak istemezsin." Kesme tahtasına geri döndü ve marulları doğramaya devam etti. "Ama sen yetişkin bir kadınsın. Keyfin bilir."

Omuz silkti. "Çıktığımız falan yok ve Mag bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sadece eğleniyoruz."

O bakışı biliyordum. Buradaki herkes benim bir rahibeden bir adım önde olduğumu düşünse de, yüzümde aynı ifadeyi bir ya da iki kez görmüştüm. Ya birlikte yatıyorlardı ya da yatmak üzereydiler. "Dog'un dediği gibi, sen yetişkin bir kadınsın. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Endişenizi takdir ediyorum ama her şey yolunda. Gerçekten."

"O zaman Beau sana bağarmaya başlamadan önce oraya geri dönsen iyi olur."

Kulak mesafesinden çıkana kadar bekledim. "Bana bir iyilik yap, Köpek. Bu gece onu evine kendin götür."

İç çektı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse." "Edecek."

Dışarı çıktığımda Beau'nun barın arkasında durup aynaya baktığını gördüm. Kendine bakıyordu ama her zamanki gibi caka satmıyordu. Kafası eğikti ve güneş gözlükleriyle gülünç görünüyordu.

Telefonumu çıkardım ve Patrick'in numarasını çevirdim. Beau'da kesinlikle bir şeyler vardı ve Patrick'in ona bir kez daha bakmasını istiyordum. Birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Bir mesaj bırakıp kapattım. Sonra da takip etmeye bir türlü vakit bulamadığım siparişleri kontrol etmek için arka odaya gittim. Ama önce kilitli olduğundan emin olmak için arka kapıyı kontrol ettim. Yirmi dakika içinde üç kez kontrol etmiş olmalıyım. Victor Steele benim için geliyorsa, işini kolaylaştırmayacağımdan emindim.

OceanofPDF.com

TWENTY

Eve dönerken biraz daha rahattım. Dün gece olanlardan sonra sürü tetikte olacaktı. O vampir onları bir daha geçemeyecekti. Ve vampirlerden bahsetmişken, içimden bir ses Samuel'in de dışarıda bir yerlerde olacağını söylüyordu. Bana göz kulak olmak için değilse bile, Steele'i yakalamak için. Benim için daha güvenli bir yer yoktu.

Garaja yanaştığımda araziye gözden geçirdim. Kurtlar dışarıda olsa bile, yine de biraz ürkektim. Ama her şey sessizdi. Ağaçta Rex'i bile görmedim.

Dışarı çıktım ve aceleyle avluyu geçip merdivenlerden yukarı çıktım, o keseli sıçan verandada tekrar koşuşturmaya başladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. "Elimde silah olmadığına dua etsen iyi olur," dedim ona. "Beni korkuttun."

"Rex?" İçeri girdiğimde seslendim. "Burada mısın?" İşe giderken onu yanlışlıkla evde bıraktığım ilk sefer olmayacaktı. Beni geçip kapıdan çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı.

Elektrik düğmesini çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Lambanın ampulü yanmış olmalıydı. En azından ön kapıyı arkamdan kapattığımda kendime söylediğim buydu. Köşedeki sallanan sandalyenin gıcirtısını duyduğumda odanın yarısına kadar yürümüştüm.

"Masanın üzerindeki lambayı dene."

Sesi hemen tanıyınca donakaldım. Ama sonra arkamı dönüp odanın karşısındaki gölgeye baktım. Onu son kez evime davet ettiğimde, bu daveti doğru bir şekilde geri çevirme şansım olmadı. Ama ben bunu yapacaktım.

bu sefer doğru olsun. "Ian Masterson, lütfen defolup git-"

Son kelimeyi söyleyemeden beni yakaladı ve göğsüne doğru çektii. "Bekle!"

Başka seçeneğim yoktu. Eli ağzımın üzerindeydi. Sertçe ısırdım ama bu onu korkutmadı bile. Vampirler hakkında hatırlanması gereken bir şey daha vardı: Acıya karşı inanılmaz derecede yüksek bir toleransları vardı. İlk defa adrenalinim tavan yapmamıştı ama içimde bir enerji birikiyordu. Ne yazık ki kollarımı iki yanıma sabitlemişti. Nişan alamadan silahla ateş etmeye çalışmak gibiydi.

"Sana zarar vermek için burada değilim, Charley. Eğer beni bir daha zaplarsan, o kuşunu öldürürüm."

Rex mi?

"Şimdi elimi ağzından çekeceğim ama çığlık atarsan o karganın boynu kürdan gibi kırılır."

Beni bıraktığında ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Nerede o?"

"Beni kızdırmadığın sürece güvende ve sağlam."

Evimin güvenliği buraya kadarmış. "Sürüyü nasıl geçtin?" Kıs kıs güldü.

"Bozuk et."

Nefesim kesildi.

"Sakin ol. Arkadaşlarımı getirdim. Kargaşayı atlatıp içeri sızmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Gerçekten daha iyi bir güvenliğe ihtiyacınız var." Kapıya bir göz attı. "Melezler yakında seni kontrol edecekler, o yüzden vakit kaybetmeyelim."

Onun değişken ruh halinden bıkmıştım. Bir an bana saldırıyor, bir an sonra yarı medeni davranıyordu. "Benden ne istiyorsun, Ian?"

Pencereye doğru yürüdü ve perdenin kenarını parmağıyla kaldırarak gizlice dışarı baktı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Onu doğru mu duymuştum? Benden haraç almaya çalışan ve beni o tünelde sürükleyen vampir benden yardım mı istiyordu? "Şaka yapıyor olmalısın."

Ben daha nefes alamadan, hızla odanın diğer ucuna geçti ve beni boynumdan duvara yapıştırdı. Sonra dişlerini tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorsunuz? O senedi geri çağırıyorum diyelim."

Adrenalinim artık kesinlikle akmaya başlamıştı. "Lütfen beni bırakır mısın?"

Bana biraz nefes aldırdı ve parmağını yüzüme soktu. "Beni zorlama, Charley."

"Denemiyordum ama yardım istemek için tuhaf bir yöntemin var." Beni kıştırdığı boynumu ovuşturdum. "Güven iki yönlü bir yoldur, biliyorsun. Bana sadece ne istediğini söyle."

"İnsanlara saldıran bu vampir durdurulmalı."

"Yok artık." Şimdi de o piçi durdurmakla mı ilgileniyordu? "Dün gece senden bilgi istediğimde beni başından savdın. Bu ani fikir değişikliği neden?"

Gözleri parladı. "Çünkü çizgiyi aştı."

Birden aklıma geldi. "Bir vampir daha kayboldu." Bu bir soru değildi ve o da bunu inkâr etmedi. "Sizinkilerden biri mi?" Öfkeden deliye dönmek üzereymiş gibi görünüyordu ama kendini dizginledi ve duvara baktı. Yine de öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu. "Eğer yardımımı istiyorsan, bana karşı dürüst olmalısın."

Bana bakmak için döndüğünde gözlerinde bir insanlık parıltısı gördüm. Bir saniye sonra kayboldu. Belki de her şeye rağmen onun için bir umut vardı.

"Irina kayıp."

"Pembe saçlı arkadaşını mı kastediyorsun? Dün gece bodrumunda bana saldıran mı?" Eğer o vampiri umursadığımı düşünüyorsa gerçekten çok ileri gidiyordu. İyi ki ondan kurtulmuşum. "Onun kayıp olduğunu düşündüren ne?" Omuz silktilim. "Bana pek utangaç biri gibi gelmedi, belki de başka biriyle takılıyordu."

Beni duvara yaslaması artık eskimeye başlamıştı ama en azından bu sefer bana dokunmadı. "O bana ait ve kimse benim olanı alamaz."

Sonra kafama dank etti. "Sen onun

yaratıcısısın." "Ve sen de onu geri almama

yardım edeceksin." "Bunu nasıl yapacağım?"

Elimi tuttu ve neredeyse yüzüme doğru itti. "Bununla. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, o piçi tek başıma alt edemem. Bunu birlikte yapacağız."

Ian, sihrimin ya tuttuğunu ya da tutmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Çoğunlukla ıskaladım.

"Anlamıyorsunuz. Kullanmam gerektiğinde bir düğmeye basacak değilim."

Geri çekildi ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Seni iş başında gördüm, Charley. O yüzden bana aptalı oynama."

Akla yatmayan bir şeyler vardı. Ian vampir departmanında hiç de beceriksiz değildi. Reaperstown'ı yönetiyordu, buralardaki vampir toplumunun tortuları, o zaman neden yardım için bana geliyordu?

"Bana her şeyi anlatmıyorsun, o yüzden neden oradan başlamıyorsun? Bu vampir senin için kim?" Bir süre bana baktı. Muhtemelen bana gerçeği söylemek zorunda kalmamak için beni nasıl manipüle edeceğini bulmaya çalışıyordu. Ama şimdi benim yardımına ihtiyacı olduğuna göre, biraz terbiyeli davranması gerekecekti ki bu da onun için zor olacaktı.

"Beast'i devraldı. Burayı geçen ay nakit parayla satın aldı." Alaycı bir kahkaha attı. "Yıllardır bu lanet yeri satın almaya çalışıyorum."

"Geri çekil." Onu doğru duyup duymadığımı merak ettim. "Bana buradaki kadınlara saldıran vampirin Canavar'ın sahibi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eski sahibi Atlanta'da yaşıyor. Birisi ona reddedemeyeceği bir teklif yapmış. Kulübün değerinin iki katı. Victor Steele adında bir vampir." Yine Victor Steele, ama Samuel onun Canavar'ı satın aldığından bahsetmedi. "Doğu Yakası'nda dolaşan vampir kanının yüzde doksanı onun operasyonundan geliyor," diye devam etti Ian. "O bir canavar."

Kalbim sıkıştı. "O bir uyuşturucu satıcısı mı?" Belki de Patrick'in duyduğu söylentiler doğruduydu. "Neden Crimson gibi bir yerde dükkân açıyor? Burada hiçbir şey yok."

"Oh, ama var. Vampir kanı onun gelir kaynaklarından sadece biri."

Sustuğunda ve susacakmış gibi görüldüğünde, konuşmaya devam etmesi için onu ittim. "Bana neden burada olduğunu söyle!"

"Çünkü Crimson mükemmel bir avlanma alanı. Saldırdığı insanlar kendi eğlencesi içindi. Ve susuzluğunu gidermek için. Sonuçta bir vampir beslenmek zorundadır ve Steele gibi bir vampir de yiyeceğini yakalamayı sever. Ama dişi *vampirler*..." Başını yavaşça salladı. "Onlar bir altın madeni." Gözleri tekrar karardı. "Şimdi o piç açgözlülük yaptı. Anlaşmamızı bozdu ve benim olanı aldı."

Bana verdiği onca bilgi yüzünden başım dönmeye başlamıştı. "Benim için hecele."

"Victor Steele dişi vampir ticareti yapıyor. Onları en yüksek teklifi verene satıyor." Yaklaşırken yüzünde belli belirsiz bir sırıtış vardı. "Zengin bir insanın dipsiz bir vampir kanı kaynağı için ne kadar ödeyeceği hakkında bir fikriniz var mı? Ve kendi kişisel kan kölelerine parası yetmeyen yüzde doksan dokuz için, onlara şişe şişe satmak için kanatlarda bekliyor. Bu arada ikimizden de çok daha yüksek bir fiyata."

Aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi. Parçalar hızla bir araya geliyordu. Vampir kaçakçılığından bahsedilmesi bunu yapmıştı. Bunun bir tesadüf olma ihtimali neydi?

"Ve sen de görmezden mi geldin?" Bakışlarını benden kaçırdı. "Bu kasabada bir cinayet çılgınlığına girişti ve sen bu konuda hiçbir şey yapmadın. Little Crimson'daki vampirleri kaçırdığında bile."

"Bir anlaşmamız vardı." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Ben onun patavatsızlıklarını ve iş uygulamalarını görmezden geldim, o da benimkileri hoş gördü. Ne yapmam gerekiyordu? Şehri terk mi etmeliydim?"

Ağzından çıkan her kelime bana onun ne olduğunu hatırlatıyordu. Ian Masterson, Victor Steele'den daha iyi değildi. Ahlaki pusulası olmayan bir vampir.

"Dün gece beni öldürmeye çalıştı ve Samuel ortaya çıkmasaydı başaracaktı." Samuel'in Steele ile bağlantısı konusunda dilimi ısırđım. "Ama sanırım benim ölümüm senin için sadece iş yapmanın bedeli olacaktı. Sadece başka bir ölü insan."

Bakışları yumuşadı. "Ben öyle demezdim. Şakalaşmamızı özlerdim. Ama seni öldürmeye niyetli olduğundan şüpheliyim."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü Victor Steele ölmeni isteseydi, şu anda nefes alıyor olmazdın." Gözleri kısıldı. "Seninle oyun oynuyor, Charley. Asıl soru neden?"

"Victor Steele'in geçen ay Beast'i satın aldığını mı söylediniz?" Bana yan gözle baktı. "Evet."

İlk saldırı Tucker'ın iş aramak için bara gelmesinden önce gerçekleşmiş ama Stag'a gelmeden önce aylardır bölgede olduğunu söylemiş. "Bu vampir nereli?"

Gözlerindeki şüphe giderek artıyordu. "Atlanta. Neden?"

Bu benim için her şeyi doğruladı. "Sanırım sizde onun bir resmi yoktur?"

Kaşları çatıldı. "Neden yapayım ki?"

"Sanırım o vampirin neden benimle uğraştığını buldum." Tucker'ı güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Eğer haklıysam, Victor Steele kötü şöhretli Bay K. Kral'dı.

TWENTY-ONE

Tucker'ı aramak için telefonumu çıkardım. Sürüden biri gelene kadar orada kalmasını söylemek için. Çalmaya devam etti ve sonunda telesekretere düştü. Bir mesaj bıraktım ve Dog'un numarasını çevirmeye başladım ama Ian telefonu elimden çekip aldı ve kanepeye fırlattı.

Bir dakika sonra Köpek ön kapıdan içeri daldı. Rex odaya süzüldü ve kurdun yanından uçarak geçti, pençelerini Ian'ın yüzüne sapladı, gözlerini zar zor kaçırdı.

"Siktir!" Ian tökezleyerek geri çekildi ve beni yere itti.

Köpek vampirin boğazına yapışırken açık kapıya doğru geri geri gittim. Ayağa kalkmaya başladığımda, bir adrenalin dalgası beni neredeyse yere seriyordu. Ellerim titriyordu ve mavi bir parıltıyla yanıyordu.

Arkamı döndüğümde, Dog devasa pençelerinden birini Ian'ın göğsüne dayamış, boynunu parçalarken onu yere bastırıyordu. Vampirin kafasını koparmak üzereydi.

"Onu öldürmeyin!" Bağırdım. "Ona ihtiyacımız var!"

Köpek durdu ama Ian'ı yere sabitledi. Gözlerimdeki paniği görünce geri çekildi ve onu serbest bıraktı.

Ian boğazını sıkarken dişlerini gösterdi. "Sen öldün, kurt!" "Pek sayılmaz," diye homurdandım. "Ne bekliyordun ki? Bana saldırdın. Ve bunun için yirmi dört saat içinde ikinci kez."

Ayağa kalktı ve yer değiştirirken Köpek'e ters ters baktı. Diğerleri bir an sonra koşarak kapıdan içeri girdi.

"Hangi cehennemdeydin?" Köpek hırladı. Gözlerinde cinayet vardı.

Loki yer değiştirdi. "Dışarıda bir grup vampirle savaşıyorum," diye homurdandı. Sonra gözlerini Ian'a çevirdi. "Seni orospu çocuğu."

"Bu kadar yeter," dedi Dog, işler tekrar çirkinleşmeden aralarına girerek.

Loki, Ian'a tüylerini diken diken eden bir bakış attı. *Bu işin bitmediğini* söyleyen bir bakış. Sonra koridora yöneldi ve bir dakika sonra tekrar bornozunu giyerek geri döndü.

Islak köpek gibi kokmaya başlamıştı. "Sana kendi bornozunu getiriyorum," dedim ona. Öte yandan Köpek, oturma odamın ortasında çırılçıplak durmakta bir sakınca görmüyordu.

Rex'in düştüğü buzdolabına baktım. "Boynunu kırdın, ha?"

Ian kuşa baktı. "İşe yaradı, değil mi?"

"Köpeğin kafanı koparmasına izin vermeliydim."

Dog, parmağıyla Ian'ı işaret ederek kıpırdamaması için uyardıktan sonra gözlerini bana dikti. "Bana burada neler olduğunu anlatmak ister misin? Ve Samuel hangi cehennemde?"

"Samuel'in nerede olduğunu bilmiyorum." Ben de bunu merak ediyordum.

Dog'un uyarısını dikkate almayan Ian bir adım daha yaklaştı ve onunla göz göze geldi. "Vampirlerim nerede?"

Köpek omuz silkti. "Aklım almıyor. Muhtemelen şimdiye kadar tabutlarına giden yolu yaralamışlardır."

Yumruklarını daha sıkı sıkı Ian'ın yüzündeki bir kas seğirdi ama bunun için vaktimiz yoktu.

"Daha da önemlisi, Tucker nerede?" Dog'a sordum. "Telefonuna cevap vermiyor." Beni geri aramadığına göre en kötüsünü düşünmüştüm. Hangi yirmi altı yaşındaki insan telefonuna hemen cevap vermez ya da en azından sesli mesajını kontrol etmezdi ki? Bıraktığım mesajın acil olduğu çok açıktı.

Dog sonunda gözlerini Ian'ın kilerden ayırdı. "Onu eve bıraktım ve Loki yardım çağrısı gönderince doğruca buraya geldim. Neden?"

"Saldırılarından Atlanta'daki eski patronu sorumlu."

Köpek başını eğdi. "Sence de bu biraz abartılı değil mi, Charley? Sana bunu düşündüren nedir?"

"Çünkü Ian az önce itiraf etti."

"Ben hiçbir şey itiraf etmedim," dedi. "Tucker kim?"

"Victor Steele, Bay K," dedim. "Tucker'ı sakladığım için beni cezalandırıyor." Dog birden meraklandı. "Samuel'in avladığı vampir mi?"

Ian kollarını kavuşturdu. "Bir avcı mı? Gerçekten mi? O vampirle ilgili şüpheli bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Samuel'le ilgili yarım yamalak bir şey yok," dedim. "Bana kalırsa o bir kamu hizmeti yapıyor."

Ian alay etti. "Kendi türünü avlayan bir vampir dibe vurmuş demektir."

Keşke Victor Steele'in Samuel'in yaratıcısı olduğunu bilseydi. Bu küçük bilgiyi kendime sakladım.

Dog, Ian'a "Steele'le ilgili kısma gel," dedi. "Onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Ian meydan okurcasına ona baktı ama cevap vermedi, ben de sadede geldim. "Çünkü Victor Steele geçen ay Beast'i satın aldı."

Köpek başını salladı. "Sanırım bu şüpheli, ama beni onun Tucker'ın eski patronu olduğuna ikna etmek için bundan daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

"Ian'a göre Steele Atlanta'dan bir uyuşturucu satıcısı ve vampir kaçakçılığı yapıyor. Tucker'ın eski patronu hakkında bize anlattığı şey tam olarak buydu."

Yüzündeki şüphencilik Ian'a dönüp baktığında eriyip gitti. "Eğer bu doğruysa, neden bize şimdi anlatıyorsun?"

Ian'ın gözlerindeki bakış rahatsız ediciydi. "Çünkü benimkilerden birini aldı."

"Dün gece bodrumdaki vampir," dedim. "Pembe saçlı olan."

Dog kaşlarını Ian'a doğru kaldırdı. "Sanırım en sevdiğin kızlardan biri?"

"Gerisini ona anlat," diye talep ettim.

Ian resmen hırladı. "Victor ve benim bir anlaşmamız vardı. Ben onun işine karışmayacaktım, o da benimkine karışmayacaktı."

Konuşmayı ilerletmek için boşlukları ben doldurdum. "Vampir kanı ticareti buralarda biraz kalabalıklaşıyor. Görünüşe göre Victor Steele Doğu Yakası'nın çoğunu kontrol ediyor."

"Tam olarak yüzde doksan dokuz," dedi Ian. "Ama açgözlü olmaya başladı ve ukala."

Güldüm. "Tanıdık geliyor. Konuşmalısınız."

Gasp Ian'ın göbek adıydı. Kooperatifin gelirlerinin yüzde otuz beşi için beni haraca bağlamaya çalışmıştı. Bu bizi kapatırdı. Kâr amacı gütmeyen küçük kuruluşumuzun kazancı Victor Steele gibi büyük bir işletmeci için beş para etmezdi, ama büyük satıcılar hiçbir konuda rekabetten hoşlanmazdı.

Seviye. Tucker'ı barındırdığım için beni cezalandırmak istemesinin yanı sıra, kooperatifi öğrenmiş ve bana bunun için de bir ders vermeye karar vermiş olmalı. Bok listesinin en başında olduğumu söyleyebilirim.

"Bana ait olandan uzak durduğu sürece," diye devam etti Ian, "birbirimizle hiçbir sorunumuz yoktu. Ama o çok ileri gitti, bu yüzden gitmesi gerekiyor."

Dog'un öfkesi yeniden yükselmeye başladı. "Charley'nin evinde ne aradığını açıklamadın. Bunu iyi yap, vampir."

"Victor Steele'le oyun oynanmaz," dedi Ian. "Hayal bile edemeyeceğin kadar tehlikeli biri. Kötü bir kızarıklık gibi öylece geçip gitmez. Onu öldürmek zorundayız." Gözleri benimkilere takıldı. "Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bunu tek başıma yapamam. Sihir gerekecek ve Charley de bu sihirden yapılmış gibi görünüyor."

"Parmağımı gösterip ateş edemem," dedim. "Benim ne yapacağım belli olmaz." "Olabilir, ama arkadaşın Candy tahmin edilebilir."

Yani planı bu muydu? "Candy'ye sana yardım etmesi için şantaj yapmak amacıyla bu gece beni kaçırmaya mı çalıştın? Victor Steele'in peşimde olduğunu bilseydi gönüllü olurdu."

"Ona karşı sadece tek bir şansımız olacak ve kesin bir şey yapmamız gerek." Ian kurtlara baktı. "Sürüyü de katarsak bir şansımız olabilir."

Loki kıs kıs güldü. "Bir vampiri öldürme şans mı? Ben de varım."

Dog ikinci komutanına bir bakış attı ve Loki başını eğdi. Sonra tekrar Ian'a baktı. "Eğer bu bir tuzaksa, seni kendi ellerimle parçalara ayıracağım. Anlaşıldı mı?"

Ian ofladı. "Bu gece kazanmış olabilirsin ama fazla rahatlama. Bir dahaki sefere kurtlarınız vampirlerimle karşılaştığında sonuç çok farklı olacak."

"Siz ikiniz lütfen testosteronu azaltabilir misiniz? İlgilenmemiz gereken daha önemli şeyler var." Telefonumu aldım ve kapıya yöneldim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Köpek dedi ki.

"Tucker'ın dairesi. Onu Victor Steele'in mi kaçırdığını yoksa sadece ağır bir uykucu mu olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Köpek beni takip ederek dışarı çıktı ve kurtlara sıraya girmelerini işaret etti. Dışarı çıktığımızda Loki dört ayak üzerine düştü ve onları ormana götürdü, bornozumu durduğu yerde havuz gibi bıraktı.

"Nereye gidiyorlar?" Dog'a sordum.

"Kasabaya dönüyorlar. Sizi takip edeceğiz."

"Biz mi?" Ian'a baktım. "Beni onunla yalnız mı bırakıyorsun?"

Köpek onun çıplak vücuduna baktı. "Uzun bir gece olacak, Charley. Kıyafetlerimi alıp seninle orada buluşacağım. İyi olacaksın." Gözlerini Ian'a çevirdi. "Değil mi?"

Vampirin yüzüne memnun bir sırıtma yayıldı. "Daireye geldiğiniz sürece sorun yok."

"Tamam." İtiraf edecek değildim ama Tucker'ın evine giderken yanımda bir vampirin oturması korkularımı biraz olsun hafifletmişti. Ama geçmişinde bana zarar vermeye çalışmış biri olmamasını tercih ederdim. Yolda yapacağımız ufak tefek konuşmalar ilginç olacaktı.

* * *

Dördüncü Cadde'deki Webers's Thrift Shop'a vardığımızda köpek bizi bekliyordu. Yüzümü gördüğünde eğlenmiş gibiydi. "İlginç bir yolculuk mu?"

Ian bana yetişmeden önce "Elbette," diye mırıldandım. "Steele'i ele geçirdiğinde ona ne yapmayı planladığına dair uzun soluklu konuşmalar dinlemek hoşuna gidiyorsa." Sanki arabada bile değildim. "Sürü nerede?"

"Buradalar."

Binanın yanındaki ara sokağın ne kadar ürkütücü olduğunu anlamak için ıssız sokağa göz gezdirdim. Burası herkesin komşusunu tanıdığı küçük bir kasaba olmasaydı, gece geç saatlerde eve yalnız gelmek düpedüz ürkütücü olurdu.

Tucker'ın evi ikinci kattaydı ve binanın dışında özel bir girişi vardı. Kapıyı ısrarla çaldıktan sonra açmazsa, içeri nasıl gireceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu merdivenlerin başına geldiğimizde düşünenecektim.

Köpek önce sahanlığa çıktı, ben ve Ian da hemen arkasındaydık. Kapıyı çaldı ve kapı kırılarak açıldı. "Zorla girme buraya kadarmış," dedi ve kapıyı yavaşça iterek açtı. Bizi içeri almadan önce dairenin temiz olup olmadığına bakmak için içeri girdi. "O burada değil."

İçeri girdim ama Ian beni takip etmeye başlayınca ona dönüp baktım. "Davetiye olmadan daireye nasıl girebiliyorsun?"

"Burası sadece bir ikinci el dükkânı," dedi. "Burası Tucker'ın evi."

Ian ıssız odaya göz gezdirdi. "Artık değil."

Ağzım açık kaldı. "Öyle deme. Onu bulacağız."

"İyimser, değil mi?" İçeri girmeye devam etti.

Stüdyo, Stag'ın arka odasından çok daha büyük değildi. Bir tarafta küçük bir mutfak, diğer tarafta ise çift kişilik bir yatağın bulunduğu bir oyuk vardı. Sağ tarafta küçük bir dolaptan daha büyük olmayan küçük bir banyo vardı. Küçük kabinde duş almak gerçek bir başarı olmalıydı.

"Burası düşündüğümünden de çöplükmüş," dedim. "Bu iş bittiğinde Tucker'a daha iyi bir yer bulması için yardım etmeliyim."

Ian kısa bir kahkaha attı. "Eğer şimdiye kadar onu öldürmediyse." "Kapa çeneni," diye hırladı Dog.

Vampirin Tucker'ı öldürmeyi planladığından şüpheliyim. Onun için çok değerliydi. Bir şeyleri görme yeteneğiyle, onun için başka planları olduğundan oldukça emindim. Onu sömürmek için bir kafesi de içeren planlar.

Dog ışık düğmesini çevirdi. "Boğuşma izi yok. Görünüşe göre eve gelmiş ve kendi isteğiyle dışarı çıkmış."

"Biraz fazla temiz." Buzdolabına doğru yürüdüm ve kapağını açtım. İçeride iki kasaba ötedeki yerel bir bira fabrikasından yarım altılık bira paketi ve biraz da paket servis artığı vardı. Sonra lavaboda bir şey fark ettim.

-İki şişe bira. Birinin yarısı doluydu ama diğeri boştu.

Köpek arkamdan geldi ve lavabodan bir tanesini kaptı. Yüzünde garip bir ifade vardı. "Siktir."

"Sorun nedir?"

Şişeyi lavaboya geri koydu ve derin bir nefes aldı. "Başka bir olasılık daha var." Başıyla şişeleri işaret etti. "Şu bira. Mag'in en sevdiği. Kendimi bildim bileli içiyor."

Tekrar lavaboya baktım ve ne demek istediğini anladım. "Bu gece buraya gelenin Mag olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ian kanepeye oturdu ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Nedir bu? Küçük bir patavatsızlık mı?"

"Kapa çeneni dedim!" Köpek yine hırladı.

Ian bir anda ayağa kalktı ve Köpek'le yüz yüze geldi. "Bana havlamandan bıktım kurt."

"Yeter!" Aralarına girdim, Ian'ın patlaması halinde bir zayıat vermemeyi umuyordum.

Köpek önce geri çekildi ve bir arama yapmak için telefonunu çıkardı. "Mag'i bul ve bana getir," dedi diğer uçtaki kişiye ve

sonra telefonu kapattı.

"Mag'in bunu yapacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Ona nasıl baktığını gördüğünde bu gece onu eve bırakmamı isteyen sendin."

"Evet, ama ben sadece onun-"

"Ne için? İçeri girip onunla birlikte olmak için mi? O bir yetişkin, Charley."

Bunu biliyordum. Ama Tucker'da onu korumak istememe neden olan naif bir şey vardı.

Birkaç saniye daha bana baktı ve mesajın iyice yerleşmesine izin verdi. "Amacı bu olmayabilir. O kurdu tanırım. Belayı bulur. Steele için çalıştığını hiç düşünmezdim."

"Sence onu Victor Steele'e o mu teslim etti?"

Ian yavaşça ellerini çırpı. "Aferin. Kadını korumak için harika bir iş çıkardın."

Arkamı döndüm ve parmağımla onu işaret ettim. "Lütfen çeneni kapatır mısın!"

Ian aniden geriye doğru uçtu ve duvara çarptı, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanırken boğazını pençeledi. Konuşmaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Köpek bana bön bön baktı. Sonra vampir bana doğru hamle yaparken Ian'ın yoluna çıktı. Ian'ı gömleğinden yakaladı ve yüzüne kapandı. "Eğer ona bir daha dokunmaya kalkarsan, o sıksa boynunu kırarım!"

Ben daha gözümü kırpamadan Ian, Dog'u arkadan ölümcül bir şekilde kavradı, dişleri neredeyse Dog'un boynunu deliyordu. Kurt ortaya çıktı ve Dog vampirin ellerinin arasından kayıp gitti. Bir dakika sonra, küçük stüdyoda kaos vardı.

Dışarı koştum, Ian duvara çarparken dar sahanlıkta tökezledim. Arkamı döndüğümde kapı yüzüme kapandı ve ben dışarıda durup kurdu ararken ikisi birkaç dakika boyunca birbirlerine girdiler.

Gürültü nihayet durduğunda, içeri bakmak için kapıyı kırmaya cesaret ettim. Ian yatağın yanındaydı ve kolunu tutuyordu, Dog ise stüdyonun diğer tarafında durmuş boynundaki kanı siliyordu.

"Siz ikiniz bunu hâlâ içinizden atamadınız mı?" Başka bir sidik yarışı için vaktimiz yoktu. "Çünkü ben gidiyorum." Ben merdivenlerden inerken ikisi de stüdyodan çıktı. "Tucker'ın hayatı tehlikede ve sizin tek yapabildiğiniz iki liseli sporcu gibi kavga etmek." I

Merdivenlerin dibine geldiğimde durdum ve tekrar onlara baktım. "Eee? Geliyor musunuz? Cauldron'a gidiyoruz."

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

Tucker'ın evinden Candy'yi arayıp geldiğimizi haber vermeliydim ama Cauldron sadece birkaç blok ötedeydi ve ben bunu düşündüğümde biz çoktan kamyonu binmiştik. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Dog'un iri vücudu yolcu koltuğunun çoğunu kapladığından, ben arabayı sürerken Ian neredeyse kucağımdaydı. Neredeyse vampiri dışarı atıp kamyonetin kasasına bindirecektim.

Candy bir gece kuşuydu, bu yüzden park edip dışarı çıktığımızda dükkânın arka tarafındaki ışığın yandığını görünce şaşırmadım. Kapıyı çalmak yerine, dışarıda olduğumuzu haber vermek için telefonumu çıkardım. Numarasını çevirirken, içerideki odada bir şey fırladı.

"Bu da neydi böyle?" Köpek iki kez bakarak, "Bu da neydi?" dedi. Ian gözlerini kısarak pencereye baktı. "Sanırım çıplak bir adamdı."

Candy telefonuna cevap vermedi ve bir müşteriyle meşgul gibi görünüyordu. "Burada bekle," dedim ve içeri girmeye karar verdim. Üçümüz birden seanslarından birine girsek beni öldürürdü. Vitrindeki dev kum saatinin içindeki kumun tik takları her şeyi ele veriyordu. Oraya girmeyi tekrar düşünmek istedim ama bu sabaha kadar bekleyemezdi.

Anahtarı kilide sokarken Candy aceleyle arka odadan çıktı. Kapıdan bana, sonra da kamyonun yanında duran Dog ve Ian'a baktı. Sonra arka odayı işaret etti ve adam geldiği yöne doğru hızla gözden kayboldu. Bir süre sonra kapıya doğru gelirken mutlu görünmüyordu.

Kapıyı açtığında, "Bana bağırmadan önce açıklamama izin ver," dedim. "Bu acil bir durum."

Beni içeri davet ettikten sonra Dog ve Ian'a öyle bir baktı ki, beni takip etmeye çalıştıklarında onları durdurdu. "Biri ölmüş ya da ölüyor olsa iyi olur," dedi kapıyı üzerlerine kapattıktan sonra. Sonra camın arkasından Ian'a baktı. "Peki sen o vampirle ne halt ediyorsun?"

"Tucker gitti." Bununla başlayıp Victor Steele'den bahsetmeye kadar ilerleyebileceğimi düşündüm.

Yumruğunu belinin yan tarafına yerleştirdi. "Ne demek gitti? Ve daha da önemlisi, neden bana sabahın bir saatinde söylüyorsun?"

Pencereden Dog ve Ian'a baktım. "Önce onları içeri alabilir misin? Hikaye için önemliler."

Arka odanın kapısına baktı ve içini çekti. "Peki. Müşterime ara sokaktan çıkmasını söyleyeceğim."

İçeri girmelerini işaret ettim. Köpek içeri girmekte sorun yaşamadı ama Ian ayağı eşiği geçmeden bir anda durdu.

"Uh... Candy," dedim o kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce. Cauldron Candy'nin evi olarak ikiye katlanmıştı, bu yüzden bir davetiye gerekiyordu.

Geri geldi ve yüzünde sinsî bir sırıtiş vardı. "Ah, unutmuşum. Ian Masterson, bu evime girmeniz için tek seferlik bir davettir."

O işini bitirmek için arka tarafa giderken, Ian'ın dikkati hemen dükkânın köşesindeki striptiz direğine çekildi.

Doğal olarak.

Odanın içinde yürüdü ve elini direkte bir aşağı bir yukarı gezdirerek Candy'yi çözmüş gibi sırttı. "O gerçek bir profesyonel, değil mi?"

Candy odaya geri döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "O direk titanyum altından, vampir. Profesyonel olduğuma inansan iyi edersin. Sadece senin alışık olduğun türden değil."

Kadının yüzündeki ifadeyi görünce akıllıca dilini tuttu. Ian pek çok şey olabilirdi ama aptal bunlardan biri değildi. Ve şu anda onun yardımına muhtaçtı.

Elindeki konuya geri döndü. "Tucker'la ne alakası var?"

"Biraz geri çekileyim." Nereden başlayacağımı ve ona her şeyi anlatmadığım için alacağım azarı nasıl en aza indireceğimi düşünmeye çalıştım

hemen. "Katilin kim olduğunu biliyoruz. Victor Steele adında bir vampir."

Başını hafifçe eğdi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Benim peşimdeydi. Kurnaz gözlerinde bunu görebiliyordum.

Ağzımdan çıkan sonraki sözcükler karşısında irkildim. "Çünkü Salı gecesi bana saldırdı." *Salı gecesi* kulağa *dün gecedenden* daha kötü geliyordu ama saat sabahın biriydi, yani teknik olarak artık perşembeydi. "Samuel geldi ve gerçek bir zarar vermeden onu kovaladı. Katili bulmak için tutulduğu ortaya çıktı. Samuel bu yüzden Crimson'a geldi. O bir avcı."

Konuşmaya başladı ama her şey kafasına dank edince bir an için ağzını kapattı. "Bu çok fazla. Ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?" Yüzünün her yerinde hayal kırıklığı vardı. "Dün senden haber alamadığımda bir şeyler olduğunu anlamıştım."

"Senden kaçmıyordum, Candy." Belki birazcık. "Bütün sabah Beau'yu hapisten çıkarmaya çalışıyordum, sonra da Stag'da işim çıktı." Uzun bir nefes aldım. "Bob Flanders hastanede bu arada."

"Duydum. Adam hayatta olduğu için şanslı."

"En azından Beau için bir mazeret sağladı," dedim. "Polisin gitmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Eve gittiğimde seni arayacaktım ama sonra Ian evime geldi."

Gözleri kısıldı. "Samuel nerede? Az önce bana anlattıklarından sonra sana tutkal gibi yapışmamasına şaşırdım."

"Bilmiyorum. Dün sabah uyandığımda gitmişti." Dog ve Candy bana meraklı bakışlar attılar.

"Saldırıdan sonraki gece burada kaldı. Oturma odasında," diye açıkladım ki bana öyle bakmayı bıraksınlar. "O zamandan beri onu görmedim." Yine de tuhaf görünüyordu. Ama Samuel'in yapması gereken bir iş vardı. Victor Steele'i öldürmek onun en önemli önceliği idi. Sürünün de olanlardan sonra evimdeki gözetimlerini artıracakları kesindi, gerçi son zamanlarda bu konuda berbat bir iş çıkarıyorlardı.

Ian herkesin dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. "Her ne kadar şiddetle tavsiye etsem de bir vampirle yatmadığınızı anladığımıza göre artık devam edebilir miyiz? Zaman geçiyor."

Ona nefret dolu bir bakış attıktan sonra kötü haberi vermeye devam ettim. "Daha da kötüsü, Victor Steele'in Tucker'ın Atlanta'daki eski patronu olduğuna ikna oldum."

Candy bir an boş gözlerle bana baktı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bana yeni barmeninizin eskiden buralarda kadınları ağaçlara çivileyen vampir için çalıştığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ben de öyle demedim mi?"

"Oh, öyle. Sadece buna inanmakta zorlanıyorum." Kadın Dog'a baktı. Köpek keskin bir nefes aldı. "Evet. Olayın özü aşağı yukarı bu."

Ian lafı dolandırmadı. "O piçi öldürmemiz gerekiyor ve sen de bunu yapmamıza yardım edeceksin."

Candy ona donuk bir bakış attı. "Lütfen söyle."

Dişleri yerine otururken dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Lütfen."

"O dişlerini kaybetmezsen kimse sana bir şey yapman için yardım etmez," dedim. Onları geri çekti ve genişçe sırttı. "Daha iyi mi?"

"Mükemmel. Şimdi odaklan. Steele'in o dişi vampirleri nerede tuttuğunu bulmamız gerek. Tucker'ı orada bulacağız."

Candy gözlerini kısarak bana baktı. "Dişi vampirler mi? Sen neden bahsediyorsun?" "Victor Steele Reaperstown'daki Beast'in yeni sahibi. Ian'a göre, Doğu Yakası'ndaki vampir kanının çoğunu da o taşıyor ve zengin müşteriler için dişi vampir ticareti yapıyor. Öyle değil mi? değil mi, Ian?"

"Evet. Onları en yüksek teklifi verene satıyor." Omuz silkti. "Bilirsin işte. İneğe sahip olmak varken neden sütü satın alasın ki?"

Dog burnundan derin bir nefes aldı. "Seni aşağılık orospu çocuğu!" "İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandım, yoldan çekilerek.

Dog vampirin üzerine atılarak onu vitrinin yanından duvara doğru itti, uzun saç örgüsü çarpmanın etkisiyle havaya fırladı. Ian geri sıçradı ve Dog kocaman elini vampirin yüzüne dolayarak kafasını tekrar duvara çarptı ve yanında asılı duran resmi yere düşürdü.

Kafatasının duvara çarpma sesi tüylerimi diken diken etti. Eğer bir vampire beyin sarsıntısı vermek mümkün olsaydı, bu işi bitirirdi.

Ian doğrulup silkindi ve hırıltılı bir kakhaha attı. "Bunun için seni öldürmeliyim."

Kıkırdadım. "İyi şanslar."

Tüm bunlardan bıkan Candy, resim çerçevesinin kırılan camının üzerinden geçerek aralarına girdi. "Cauldron'dan atılmanın en kolay yolu bir şeyleri kırmaya başlamaktır." Boynundaki muskaya uzandı. "*Ben* sallamaya başlamadan önce ikinizin de sakinleşmesi gerekiyor."

Parıldayan safiri görünce Ian'ın boğazından bir hırıltı çıktı.
Bunu daha önce onun üzerinde kullanmış ve silinmez bir etki bırakmıştı.

Candy Dog'a sert bir bakış attı. "Kendini Charley'nin yanına götürebilirsin." Sonra Ian'a döndü. "Ne diyordun?"

"Steele ve ben birbirimize tahammül ettik." Dişleri siyah kalbinin atışları gibi bir içeri bir dışarı atıp duruyordu. "Ama şimdi benimkilerden birini aldı, o yüzden ölmeli."

"Benimkilerden bir tane de onda var," dedim, "ve buna pişman olacak." Tucker Stag'da çalışıyordu. Bu onu aileden yapıyordu.

Dog'un telefonu çaldı. Cevap verdi ve karşı taraftakini sessizce dinledikten sonra telefonu kapatıp cebine geri koydu. "Sürü Mag'in yerini tespit edemiyor. Radardan düşmüş."

"Mag?" Candy benimle Dog arasında bir ileri bir geri baktı. "Sakın bana onun bu işlere karıştığını söyleme? Gerçi bu beni şaşırtmazdı."

"Köpek Victor Steele için çalışıyor olabileceğini düşünüyor gibi görünüyor," dedim. "Tucker'la görüşüyor ve bu gece bardaydı."

Dog, "Eve döndüğünde de onun dairesindeydi," diye ekledi.

Adamı çok az tanıyordum ama geçmişiyile ilgili duyduklarımı dayanarak ona da pek güvenmiyordum. Ama bu ciddi bir suçlamaydı. Kanıtlanması gereken bir şeydi. "Şüpheli görünüyor ama Mag'in işin içinde olup olmadığından emin değiliz."

Köpek acı bir kakhaha attı. "Evet."

Candy ona kaşlarını çattı. "Mag'in onu kaçırdığını düşünmüyorsun, değil mi?" "Eğer Victor Steele için çalışıyorsa, bu büyük bir olasılık."

"Dediğim gibi," diye devam ettim, "Steele'in o vampirleri nerede tuttuğunu bulmamız gerekiyor." Gözlerim Ian'a takıldı. "Eee?"

"Nerede olduklarını bilmiyorum ama onları Beast'in altında tutuyor olabilir. Aşağıda geniş bir bodrum var. Daha çok bir yeraltı yerleşkesi gibi." Yüzünde hınzır bir sırıtma belirdi. "Biz oraya zindan diyoruz. Gizlilik gerektiren bazı faaliyetler için kullanılır."

"Fahişelik demek istiyorsun," dedi Candy.

"Fahişelik mi?" Bıyık altından güldü. "Orada para işe yaramaz. İnsanlar ve vampirlerin ortak ilgi alanlarını tartışmak için bir araya geldikleri yer diyelim. En azından eskiden öyleydi. Şimdi ne için kullanıldığını bilemeyiz."

"Saçmalamayayı kes," dedi Dog. "Burası insanların vampirler tarafından ısırılmaktan zevk aldığı yer."

Ian omuz silkti. "Nasıl istersen. Her şey rızaya dayalı."

"Doğru," dedim. "Ta ki kendini uyuşturulmuş ve bir kafesin içinde bulana kadar." "Bunu vampirden beklemezdim." Ian'ın gözleri karardı. "Victor Steele, Reaperstown'ı bir lağım çukuruna çevirecek."

Burası zaten bir lağım çukuruydu ama Ian Masterson'ın neyin iyi olup neyin olmadığı konusunda çarpık bir algısı vardı. Tek derdi geçimini sağlamak ve "mülkünü" geri almaktı.

"Oraya nasıl gireceğiz?" diye sordum. "Belki Canavar'a geri dönüp o zindanda bir 'randevu' arıyormuş gibi yapabilirim." Bu öneri ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

Candy'nin gözleri benimkilere kaydı. "Cesedimi çiğnemedim." "Benim de," dedi Dog.

Ancak Ian'ın yüzünde sinsî bir ifade vardı. "Bu aslında kötü bir fikir değil. Victor'a Irina'ya karşılık Charley'i teklif etmek için orada olduğumu söyleyeceğim."

"Kafandaki birkaç vidayı mı gevşettim?" dedi Köpek ona. Dog'un kötü niyetli bakışlarını görmezden gelen Ian, bu fikri düşünüyor gibiydi.

"Oraya aceleyle girmeden önce, kadınların gerçekten o bodrumda olduğunu teyit etmemiz gerekiyor."

Öfkelendim. "Orası bariz bir yer. Başka nerede olabilirler ki?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Atlanta iki saatten az uzaklıkta.

Oraya her gün sevkiyat yapıyor olabilir."

Sevkiyat mı?

"O haklı," dedi Dog. "Bunu doğrulamak için oraya gitmemiz gerekiyor.

Ayrıca oraya saldırmak zorunda kalırsak bize arazinin konumunu da gösterecektir."

Ian gözlerini kısarak bana baktı. "Ne kadar iyi bir oyuncusun?"

"Neden?"

"Çünkü Steele'i sana sahip olduğuma ikna etmem gerekiyor. Seni sahiplendiğime, böylece takas edebileceğime."

"Bana sahip mi çıktın? Mülkünü mü kastediyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Sana kanımı verdiğim ve benim iznim olmadan başka hiçbir vampirin sana dokunamayacağı anlamına geliyor. Victor Steele bile."

Bir kahkaha attım. "Bu onu durdurmazdı. Senin soyundan birine dokunmakla ilgili bir sorunu yok gibi görünüyordu."

"Aynı şey değil. Irina'ya yıllar önce özgürlüğünü verdim. Onu serbest bıraktım. Ama o bana sadık kaldı ve ben onu hâlâ benim olarak görüyorum."

Rakamlar. Koşullu özgürlük.

Teknik olarak, Crimson'daki vampirlerin çoğu hâlâ yaratıcılarına bir şekilde bağlıydı. Ama zaman değişmişti. Onlar artık

ve hayatlarını istedikleri gibi yaşamakta özgürdüler. Ne de olsa yirmi birinci yüzyıldaydık.

Candy inledi. "Ben yaparım. Ian'la birlikte o cehennem çukuruna gideceğim, böylece *bana* teklifte bulunabilir."

Dudaklarından alaycı bir kıkırdama kaçtı. "Bunu kişisel olarak algılama ama senin gibi bir kadınla Canavar'a giremem-"

Tehlikeli bir parmağını ona doğrulttu. "Dikkatli ol."

"-temperament. Ayrıca, istediği Charley. Görünüşe göre intikam oyunundan sıkılmış ve şimdi onu ele geçirmek istiyor." Tekrar bana döndü. "Korkarım o sensin, tatlım. Irina'ya karşılık sana teklifte bulunacağım ama benim şartlarımla."

"Hangi şartlar?"

"Onu önce seninle halletmem gereken kendi işim olduğuna ikna edeceğim. Seni teslim etmeden önce seninle bir gece daha geçireceğim." Yüzündeki müstehcen ifade tüylerini diken diken etti. "Geçmişimize bakarsak, inanması çok zor olmayacaktır. Sonra etrafa bir göz atacağız ve ağzında senin cezbedici tadıyla onu terk edeceğiz."

Bu iğrençti.

"Oraya bensiz gidip anlaşmayı yapamaz mısın? Ona beni kendi bodrumunda ya da zindanında kilitli tuttuğunu söyle. Bu kesinlikle zorlama olmaz."

Ian yavaşça başını salladı. "Teşvik edici bir şey olmazsa, tekliften kaçınabilir. Vampirler duyuşal uyarılardan büyük ölçüde etkilenirler. Eğer seni görür ve koklarsa, anlaşma tamamlanmış olur. Bunu garanti ederim."

"Tamam, beni tatmak ve koklamaktan bahsetmeyi keser misin? Tüylerimi ürpertiyor."

"Öyle olmalı," dedi Dog. "O ahlaksız aklını kaçırmış. Oraya onunla birlikte giderseniz Steele ikinizi de oracıkta öldürür."

"Hayır, yapmayacak, seni pire torbası." Ian saldırganlığını azalttı. "Charley'yi canlı istiyor. En azından şimdilik. Ayrıca Victor'un paradan daha çok sevdiği bir şey yok ve daha fazlasını kazanmak için benim buradaki bağlantılarıma ihtiyacı var. Ama ben aptal değilim. Reaperstown'daki *sadık* iş arkadaşlarımı bana karşı kışkırttıktan sonra sıra bana gelecek. Irina'yı alarak suları test etmeye başladı bile. Ama şimdilik bana ihtiyacı var. Doğru zaman gelmeden benimle tekrar karşılaşması aptallık olur. Ve dediğim gibi, onu sahiplendiğimi düşünürse Charley'e dokunamaz."

"Güçlü bir vampirin bir başkasının malının kokusunu alması oldukça kolay olmalı," dedi Candy. "Yalan söylediğini anlayacaktır."

Ona bakakaldım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Tatlım, görmediğim pek bir şey yok. Eğer bu Victor Steele, Ian'ın kokusunu senden alamıyorsa, blöfünü görebilir."

Ian hafif bir gülümsemeyle yavaşça bana döndü. "Candy haklı. Oraya girmeden önce bir yudum alırsan daha güvenli olur."

"Hayatta olmaz." O vampirin kanının bir damlasının bile dudaklarımdan geçmesine izin vermeyecektim. Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Köpek onun yüzüne baktı. "Peki ya tüm bunlar hakkında yanılıyorsan?" "O zaman cehennem gibi kavga ederiz."

"Bundan hoşlanmadım." Dog'un zaten kırılğan olan plana büyük bir darbe indirmesine bir saniye kalmıştı.

Ian bakışlarını ondan ayırmadı. "Daha iyi bir fikriniz varsa elbette konuşun."

Bir tane yoktu, ben de hallettim. "Pekâlâ. Senin... kanını içeceğim." Öğürmeden bu kelimeyi zar zor söyleyebildim. "Ama sadece bir damla." Ya bu olacaktı ya da Crimson boşa gidecekti. Steele hepimizi ayaklarının dibine diz çöktürecekti ya da onun avı olacaktık.

Candy ve Dog bir an birbirlerine baktılar ama ikisi de benimle tartışmadı. Ben kararımı çoktan vermiştim ve onlar da bunu biliyordu.

Dog burnunun kenarını ovuşturdu ve iç çekti. "Kadınların o bodrumda olduğunu doğruladıktan sonra, fark edilmeden oraya nasıl gireceğiz?"

Ian bunu kısaca düşündü. "Reaperstown'un altından geçen bir dizi tünel var. Kaçak malların dağıtım kanalı olarak kullanılmak üzere inşa edilmişler ama artık kullanılmıyorlar."

Evet, polis orada olanları görmezden geldiğine göre. Onları Canavar'a göndermek için bir cinayet gerekir. Ama bunun için kanıt gerekir ve Steele ve Masterson gibi vampirler hiç kanıt bırakmazlar.

"Doğru," dedim. "Artık sadece insanları kaçırmak için kullanılıyorlar." Geçen gece beni onlardan birinin içine sürüklemişti. "Evinizin onlarla bağlantılı olması ne kadar da uygun."

"Gerçekten işe yarıyorlar. Ve şansımıza, bunlardan biri doğrudan Canavar'ın altındaki yerleşkeye çıkıyor. Kapı yıllardır içeriden mühürlü ama eminim kırmayı başarabiliriz. Sadece bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız olacak ki bunu yaptığımızda diğer tarafta bizi beklemesinler."

Candy onu dinlerken tılsımıyla oynuyordu. Yüzündeki o ifadeyi biliyordum. Bir fikir doğuyordu. "Sanırım bir dikkat dağıtıcı bulabiliriz." Gözleri benimkilere kaydı. "Sana verdiğim yüzüğü ne yaptın?"

"Evde. Neden?"

"Çünkü onu nasıl kullanacağını öğrenmenin zamanı geldi. Cephaneliğinde birkaç silah olmadan oraya giremezsin. Ekibi toplamamız gerekiyor. Sabah ilk iş, güneş doğduktan sonra, eve gidip onu almalısın."

Başımı salladım. "Yarın çok geç olacak."

"Ölürsek Tucker'a pek bir faydamız olmaz tatlım. Hazırlanmamız gerek."

"O haklı," dedi Ian. "Yarın gün batımında Canavar'a gideceğiz."

Tucker'ın bir gece daha o canavarla kalacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor ama sağlam bir planla gitmezsek hiçbirimiz oradan çıkamayacaktık. "Tamam. Güneş doğarken yüzükle birlikte döneceğim."

"Geri mi?" Bana öyle bir bakıyordu ki iki kafam var sanırdınız. "Tatlım, bu gece kesinlikle eve geri dönmüyorsun."

"Kendi evimden kovulmayacağım." Bunu kaç kere söylemem gerekti. "Ve olanlardan sonra, sürü benim mülkümün her yerinde olacak. Öyle değil mi, Dog?"

Candy öfkeleni. "Sen saldırıya uğradığında onlar neredeydi?" "Bu bir daha olmayacak," diye hırladı Dog.

"Olmasa iyi olur," diye uyardı bana dönüp bakarak. "Yine de burada kalmanı ve sabah o yüzüğü almanı isterdim."

Köpek başını eğdi. "Hangi yüzükten bahsediyorsun?"

Tılsımını tekrar okşadı. "Sadece anneden kızı geçen küçük bir şey. Charley'nin eğitim tekerleklerini kaybetmesine yardımcı olacak bir aile yadigârı." Gözleri Ian'a kaydı. "Herkese böyle iyilikler yapmam, özellikle de beni ısırma çalışın vampirlere." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Davetsiz, yani. Bir gün karşılığında bir şey bekliyor olacağım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Gözlerinde bir yakut ışıltısı parladı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

TWENTY-THREE

"Bu gece kalıyorum," dedi Dog. "Yorulursam kanepede yatarım."

"Keyfin bilir." Eve doğru giderken ormanı taradım, kurtlardan başka bana bakan parlayan bir göz görmemek için dua ettim. "Muhtemelen sana eşlik edeceğim. Bu gece fazla uyuyabileceğimden şüpheliyim."

Bir geyik yolun karşısına geçti, frene basmama ve yana doğru kaymama neden oldu. Durduğumda kamyoneti park ettim ve başımı koltuğa yasladım. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama sel kapıları açılmak üzereydi.

"İyi misin?" Başımı salladığımda, Dog inip kamyonun etrafında yürüdü ve kapımı açtı. "Dışarı çık. Ben kullanacağım."

Yolda ilerlerken bana bakmaya devam etti. "Adrenalin yine sana bir şeyler mi yapıyor?"

Başımı pencereye doğru çevirip gözlerimi kapattığımda içimden bir mide bulantısı dalgası geçti. "Sanırım sadece yarın geceyle ilgili sinirlerim bozuk."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Charley."

"Evet, biliyorum. O vampirin istediğini elde edene kadar duracağından şüpheliyim. Bu kasabayı ele geçirmesine izin vermeyeceğim ve Tucker'ı Atlanta'ya geri götürmesine de izin vermeyeceğim." Denerken ölmem gerekse bile onu oradan çıkaracaktım. Öte yandan, pembe saçlı vampir tek başınaydı. Kaderi Ian Masterson'ın ellerindeydi, bu yüzden ona iyi şanslar. "Sence annem ne yapardı?"

"Bu durumda mı?" Kıkırdadı. "Aynı lanet şey, sadece Delia Tucker'ın içeride olup olmadığını bile teyit etmeden oraya saldırırdı. Annen korkusuz ama biraz da asabi biriydi. Tıpkı tanıdığım başka biri gibi."

Korkusuz olduğumu söyleyemem ama beni korkutan pek bir şey yoktu. Fakat *Bu* beni korkuttu.

"Bazen onu gerçekten özlüyorum," dedim. Derin bir nefes aldı. "Evet, ben de öyle."

Garaja geldiğimizde ev karanlıktı. Çıkarken oturma odasının ışığını açık bırakmayı unutmuşum.

Dışarı çıktığımızda, Dog havayı kokladı.

"Burada kal." "Neden? Sorun ne?"

Cevap vermeden beni durdurmak için elini kaldırdı. Yine de onu takip ettim. Merdivenleri yarılادığında, ön kapının yanındaki verandaya baktı ve durdu.

"Ne oldu?" Avlunun yarısını geçtikten sonra içimde mide bulandırıcı bir his belirdi. "Köpek mi?"

"Geri çekil, Charley." Sesi sertti.

Onu görmezden gelerek hızlandım. Merdivenlerin yarısında beni fiziksel olarak durdurdu. "Bırak beni, Köpek!" Onu ittim ve verandaya doğru ilerlemeye devam ettim. Ön kapının yanında, ortasında bir şeyin yattığı bir kül yığını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Neye baktığımı anlamaya çalışmak için kendime bir an verdim. Sonra çömelip titanyum kolyeyi elime aldım ve dalgın bir şekilde kül yığınının ne kadar küçük olduğunu düşündüm. "Bu Samuel'in mührü." Başımı salladım, önümde duran şeyi tam olarak kavrayamamıştım.

Dog yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Charley..." Mührü bıraktım ve ayağa kalkarak ona ters ters baktım. "Ne?"

Uzaklaşmaya başladığımda beni yakaladı. "Ne yapıyorsun, Charley?"

Kolumu tuttuğu yerden çekerken neredeyse tökezleyerek merdivenlerden iniyordum, olan bitenin dehşeti beni bir yük treni gibi çarpıyordu. Midem bulanıyordu. "Onu öldürmem gerek. Steele'i bulacağım ve kellesini alacağım!" Acı şimdi gelmeye başlamıştı. İçimde patlamak üzere olan bir baraj gibi kabarıyordu. Dalgalar halinde geliyor, hastalık beni yıkıyordu. "Onu öldürmek zorundayım!"

Göğsüne doğru yığılırken Köpek beni yakaladı. "Onu birlikte öldüreceğiz ama bu gece değil. Onun istediği de bu. Samuel için adalet bulamayacaksın.

Steele'in bekleyen kollarına doğru yürür ve *kendini* öldürtürsen."

Beni kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı, küllerin üzerinden geçerek ön kapıyı açtı. Sonra beni doğruca odama götürdü ve yatağın kenarına oturttu. "Biraz uyumalısın, Charley. Külleri toplayacağım, böylece onları düzgün bir şekilde gömebiliriz."

Uyumak mı? Biri göğsüme balyoz indirmiş gibi hissediyordum. Samuel gitmişti ve benim uyumam mı gerekiyordu? Daha başlamaya fırsat bulamadan bitmiştik.

"Loki'yi bulmam gerek. Burada iyi olacak mısın?"

Ona baktım. "Sürü mü? Steele sürüyü yine nasıl atlattı?" Candy'nin burada güvende olmadığım konusunda haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım, sözde bir grup kurt beni koruyor olsa bile.

"Biz Tucker'ın evine gittikten sonra buraya gelmiş olmalı." Yumruklarını o kadar sıkımişti ki kemiklerinin derisinden sızdığını görebiliyordum. "Sürüden bazılarının geride kalmasını sağlamalıydım."

Başımı salladım. "Külleri bulmam için Stag'a bıraktırdı." Bu sözleri söylerken boğazımda bir yumru oluştu.

"Yine de bundan sonra evi bizzat izleyeceğim."

Dog'un hayal kırıklığını görebiliyordum. Ama Steele zekiydi. Kurnazdı. Fark etmezdi. Yarın gecedен sonra ikimizden biri ölmüş olacaktı. Ya ben ya da o vampir.

Dog kapıya doğru yönelirken, "Victor Steele Samuel'in yapımcısıydı," dedim.

Durdu ve döndü. "Ne?"

Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım benden başka birinin de bilmesini istedim. Herkesin bilmesini istedim, böylece birimiz o piçi öldürdüğünde, bunu Samuel için yapmış olacaktık. Bıçak Steele'in boğazını keserken şanslı suikastçı Samuel'in adını söyleyebildi.

"Samuel bana geçen gece anlattı. Steele'in kurbanlarından birinin babası tarafından tutulmuş ama Steele'in peşine kendi intikamı için düşmüş."

Köpek'in gözlerinde şüpheli bir bakış vardı. "Neden kendi yaratıcısını öldürsün ki?"

"Steele asla Samuel'i dönüştürmek istemedi. Ona saldırdı ve ölüme terk etti ama o hayatta kaldı."

Bilinçli bir şekilde başını salladı. "Onun yerine kendi düşmanını yarattı. Kaderin cilvesi."

Samuel'in kalıntılarını verandamda gördüğümü hatırlayınca midem bulandı. "Kimin kaderi?"

"Bunu ona ödeteceğiz, Charley. Sana bunun sözünü verebilirim. Şimdi biraz dinlenmeye çalış." Yatak odasının kapısından çıkmadan önce bana baktı. "Bir fincan çay ya da başka bir şey ister misin?"

Çay mı? Neden herkes bir fincan çayın her şeyi daha iyi yapacağını düşünüyordu?

"Ben iyiyim." Yatağa uzandım, bir daha gece boyunca uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Her şey etrafımda parçalanıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ta ki yarın gece o vampiri öldürmeye niyetlenene kadar. Sonra da suç ortaklarının peşine düşecektim. Onun soyundan gelenlerin. Samuel'in başlattığı işi bitirmekten fazlasını yapacaktım. Victor Steele ile işim bittiğinde, onun kirli DNA'sı yeryüzünden silinecekti.

"Gel ve beni al, vampir," diye fısıldadım, başımın altına bir yastık tıkıştırarak. "Bekliyor olacağım."

* * *

Aniden uyandım, titriyordum. Biri adımı söylüyordu ama oda boştu. Bu bir rüya olmalıydı. Aslında uykuya dalmayı başarmıştım ama şimdi tamamen uyanıktım.

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Köpek kanepeye uzanmaya karar verirse beni uyandırmamak için kapıyı kapatmış olmalı. Telefonum 3:03'ü gösteriyordu.

Saati kontrol etmek için çıkardığımda saat sabahın körüydü. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda yerde ayakkabılarımı ve çoraplarımı gördüm. Köpek onları ben uyuduktan sonra çıkarmış olmalıydı.

Ayağa kalktım ve koridora çıktım. Ev karanlıktı ve Dog oturma odasında değildi. Arazide bir yerlerde olmalı, muhtemelen hâlâ kendi hatası olmayan bir şey için kendini dövüyordu. Ön kapıya doğru yürüyüp açtığımda verandanın temiz olduğunu gördüm. Samuel'in külleri kolyeyle birlikte gitmişti. Orada olduğuna dair en ufak bir iz bile yoktu ama görüntüsü hala zihnimde acı verici bir şekilde yanıyordu.

Birden nefes alamadığımı hissederek verandaya çıktım ve temiz havayı içime çektim. Görünürde bir kurt yoktu ama dışarıda bir yerlerdeydiler. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

İçeri dönmek üzereyken göz ucuyla kanat çırpışını yakaladım. Rex bahçede bana doğru uçuyordu, tek beyaz tüyü ay ışığında parlıyordu ve korkuluklara konmak için yaklaşıyordu.

"Bu gece benimle içeride kalmak ister misin? Bana eşlik edebilirsin." Elimi uzattığımda zıplayarak benden uzaklaştı. "Ne oldu? Sen de mi beni terk edeceksin?"

Gakladı ve verandanın sonuna doğru korkuluktan aşağı zıplamaya devam etti. Sonra havalandı ve arazinin uzak ucundaki kulübenin üzerinden süzüldü. Aının etrafında dönen bir şahin gibi üzerinde uçmaya devam etti. Verandaya geri döndüğünde, aynı garip davranışı tekrarlayarak korkuluktan aşağı atladı. Sonra havada uçu ve kulübenin etrafında tekrar dönmeye başladı.

Bahçede en son ne zaman yalınayak yürüdüğümü hatırlamaya çalışarak merdivenlerden aşağı indim. Bir an için çimlerin serin hissi beni kederden uzaklaştırdı. Ama sonra her şey sel gibi geri geldi. Eve geri dönmek için döndüğümde bir ses duydum. Beni uyandıran sesin aynısıydı ama daha çok zihnimdeki bir anı gibiydi.

Rex'in hâlâ kulübenin üzerinde uçuğu gökyüzüne baktım ve ona doğru yürümeye başladım.

"Charley?" Köpek garajın yanında belirdi. "Nereye gidiyorsun?" Kafamın içindeki sesi takip ederek onu görmezden geldim ve daha hızlı yürüdüm, aniden koşmaya başladım. Eski kulübeye vardığımda gözlerimden yaşlar akıyordu. Kapıyı çekip açtım. Samuel yerde oturuyordu, çıplaktı ve sırtını duvara dayamıştı. Teni şok edici derecede solgundu ve gözleri donuk ve cansızdı. Başını yana eğdiğinde boynunda bir dizi diş izi görebiliyordum.

"Samuel!" Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerini tuttum. Samuel'in teni bir zamanlar daha önce dokunduğum tüm vampirlerden daha sıcaktı ama şimdi buz gibiydi. "Ne oldu sana böyle?"

Köpek arkamdan kulübeye daldı. Beni kenara itti ve Samuel'in kalkmasına yardım etmek için eğildi. "Yürüyebilir misin?"

Samuel başını salladı. "Beni eve götür."

Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. Tanınmaz haldeydi. Ama kafamın içindekiyle eşleşiyordu.

Ardından Loki kapı aralığında belirdi. "Tanrım. Ona ne oldu böyle?"

"Çekil yolumdan," diye hırladı Köpek.

Samuel'in kolunu omuzlarına attı ve onu kapıya doğru sürükledi. Loki onun diğer tarafını tuttu ve onu avludan geçirip evin merdivenlerinden yukarı taşıdılar.

Onu kanepeye yatırmak üzereyken, "Onu yatak odama götürün," dedim.

Köpek bana garip bir bakış attı. "Yedek mi demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Yatak odama." İyi olduğundan emin olana kadar gözlerimi Samuel'den ayırmıyordum.

Samuel'i odama götürüp yatağa yatırdıktan sonra Köpek boynundaki ısırık yarasını inceledi. "Neredeyse suyu çekilmiş."

Sandalyeden battaniyeyi aldım ve çıplak vücudunu örttüm. "Süzülmüş mü? Neden biri onu kurutmak istesin ki?"

Bir vampirin kanı başka bir vampirin işine yaramazdı ama bunu yapabilecek başka bir yaratık düşünemiyordum.

"Onu öldürmek için," dedi Loki.

Köpek başını salladı. "Ama onu öldürmediler. Bunu her kim yaptıysa onu uçurumun kenarına kadar götürdü ve sonra durdu."

Samuel'in yanına oturdum ve ona baktım. "Ona işkence etmek istediler. Bunu Victor Steele yaptı."

Samuel bilincini kaybetmişti ama yeniden kıpırdanmaya başlamıştı. Dudakları aralandı ve sonra dişleri aşağı indi. Gözleri zar zor açıldı ve benimkilere yerleşti. Bakışlarında, isteyecek gücü olmadığı şeyi görebiliyordum.

Endişeyle bileğimi ovuşturdum. "Beslenmesi gerekiyor."

Canavar'dayken öldürdüğüm vampir tarafından ısırılmıştım ama daha önce hiç beslenmemiştim. Eğer söylenenlerin hepsi doğruysa, muhtemelen acıdan çok zevk verecekti. Ama dayanılmaz olsa da umurumda değildi.

Dog'un yüzü buz kesti. "İmkânı yok."

"Beslenmezse ölecek."

"Ne yaptığını bilmiyorsun, Charley."

"O haklı," dedi Loki. "Samuel dişlerini sana geçirir ve kendini kontrol edemezse, ölmüş sayılırsın."

"Ya da daha kötüsü," diye hırladı Dog.

Samuel inledi ve bana uzanmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Kolu tekrar yatağa düştü.

Yalvaran gözlerine baktım. "Bana asla zarar vermeyeceğini söylemiştin. Buna inanıyorum."

Loki Dog'a, "Onu ikna etmen için seni yalnız bırakayım," dedi. "Benim dışarı çıkmam gerekiyor."

O odadan çıktıktan sonra Dog tekrar üstüme gelmeye başladı. "Bunu yapmayacaksın, Charley. Kamyonu Reaperstown'a götürüp ona bir donör bulacağım."

"Ona bak. Bunun için zaman yok."

Bir adım daha yaklaştı. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama bu riski almana izin vermeyeceğim."

Bir süre yatağa baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Seni seviyorum Köpek, ama bu odadan çıkman gerekiyor."

"Ben de seni seviyorum, Charley. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım." Kolumdan tuttu ve beni yataktan uzaklaştırmaya başladı.

Elinden çekip aldım ve gözlerinin içine baktım. "Defol buradan, Köpek. Defol!"

Dog aniden geriye doğru koridora uçtu ve kapı arkasından çarptı. Kapıyı hızla kilitledim ve geri çekildim, Köpek kapıya vurup diğer taraftan bağırırken şaşkınlıkla kapıya baktım.

Yatak odasının kapısı menteşelerinden çıkacak sandım ama sesler aniden kesildi ve Köpek uzaklaştı. Sanırım bunun onun vereceği bir karar olmadığını kabullenmişti.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda yatağın yanına gittim ve bileğimi Samuel'in ağzına götürdüm. "Beslen. Neye ihtiyacın varsa al." Kalbim hızla çarpıyordu, yarısı heyecandan yarısı da korkudan.

Samuel tenimin kokusunu aldı ve gözleri tekrar açıldı. İçlerinde yeniden bir hayat parıltısı vardı. Ve bir an sonra, vurdu.

TWENTY-FOUR

Koluma yayılan keskin acıdan irkildim ama çabucak geçti. Sanki damarlarıma bir ilaç enjekte edilmiş ve uzuvlarımı etin durgun uzantılarına dönüştürmüş gibi hissettim. Yatağa gömülürken gözlerim kapandı ve bu hissin beni yıkamasına izin verdim.

"Demek bütün yaygara bunun içinmiş," diye fısıldadım, Samuel beslenmeye devam ederken zevkin derinliklerine doğru sürükleniyordum.

Gözlerimi açana kadar dakikalar, belki de saatler geçti. Tenindeki renk geri dönerken Samuel'in dişleri bileğimi bıraktı. Yuvarlandı ve bana baktı, güzel mavi gözleri öncekinden daha parlaktı ve hâlâ açtı.

Parmağımı alt dudağında gezdirdim ve kenarında bir damla kan yakaladım. "Bana geri döndün."

Gözleri ağzımda gezindi. "Nasıl yapamam? Kanın ateş gibi."

Bir nefes daha alamadan dudakları dudaklarıma yapıştı. Beni derinden öptü, kalçalarım onun kalçalarının ağırlığına uyum sağlamak için ayrılırken kendi kanımın tadı ağzımda tatlı bir şeye dönüştü.

Mavi gözleri siyaha döndü ve sonra yakut gibi parladı. "Seni istiyorum, Charley."

Onu daha çok istiyordum. Daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok. Ama dişleri uzayınca paniğe kapıldım.

Altından sıyrıldım ve duvara doğru geri geri giderek yataktan çıktım. "Beni korkutuyorsun, Samuel." Bileğimi ısırması bir şeydi ve bundan büyük keyif alıyordum ama dişlerinin boynuma batacağı düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Ayağa kalktığı anda anında geri çekildiler, çıplak vücudunun görüntüsü nefesimin kesilmesine neden oldu. Gözlerimi onun mükemmel şekillendirilmiş kaslarından ayırmak zordu, kalçalarının kıvrımı gözlerimi aşağıya çekiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim, Charley." Bir adım daha yaklaştı, dişlerinin uçları dudaklarının kenarından biraz daha aşağıya iniyordu. "Ama ben buyum işte. Bir vampir."

Bakışlarındaki sıcaklık karnıma, kalçalarımın arasında zonklamayı durdurmaya kadar işledi. "Bu beni ısıracağın anlamına mı geliyor?"

Yüzünde bir gülümseme belirirken çenesi düştü. "Olabilir."

Gözleri kurtlaştığında sırtım duvara çarptı, bacaklarımdaki artan güçsüzlük yüzünden neredeyse yere kayıyordum. "Tamam," diye fısıldadım.

İki uzun adımda, benden bir nefes uzaktaydı. Parmakları benimkilerin arasına girdi, ellerimi duvara yasladı, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, diliyle bir fiske vurarak beni kızdırdı. Bir an sonra kot pantolonumu açtı ve kalçalarımın altına indirdi. Ellerini gömleğimin altından geçirip göğüslerimi bulurken gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Sonra boynumu ve yanağımı öptü, kulağımda durdu. "Şimdi seni yatağa götürebilir miyim?"

Başımı salladım, beni kaldırıp odanın diğer ucuna taşıırken bacaklarımı ona doladım. Beni yatağın kenarına yatırdıktan sonra tişörtümü hızla çıkardı, bir eliyle sütyenimi çıkarırken diğer eliyle göğsümü avuçladı. "Mükemmelsin," diye fısıldadı, başparmağı meme ucumu sıyrırken beni öpmek için çenemi kaldırdı.

Vücudum onun dokunuşuna doğru eğildi, tenimde hızla yayılan ürpertiye kapıldım. "Samuel," diye fısıldadım dudaklarına, kendimi bu hissin içinde kaybederken. Beni yatağa doğru itti ve bacaklarımı ayırarak yumuşak etime baktı. "Şimdi seni ısırarak istiyorum." Gözlerini tekrar benimkilere dikerek, parmaklarını tüy kadar hafif bir dokunuşla uyluğumun iç kısmında gezdirdi ve durdu

Onun için yanıp tutuşan o görkemli yerin birkaç santim altında. "İşte."

Aynı tüy gibi dokunuş içime işlerken sertçe yutkundum. Bu his beni tüketti. Gözlerinde öyle bir yoğunluk vardı ki, onlara zar zor bakabiliyordum. "Lütfen."

Kalçamı omzuna atıp dişlerini hassas etime geçirirken içimden bir inilti yükseldi. Bedenim bir çıra yığınınna dönmüştü, içimde bir alev tutuşuyor, ona teslim olduğumda beni uçurumun kenarına götürüyordu. Kanım dudaklarında parlarken geri çekilene kadar dalgalar halinde, tekrar tekrar boşaldım. Tekrar tatmak istiyordum ama onu içimde daha fazla hissetmek istiyordum. "Şimdi," dedim bakışlarını tutarak.

Güçlü bir hamleyle içimin derinliklerine kaydı, geri çekilmeden önce beni tekrar sınıra getirdi. Kendimi onun üstünde bulana kadar beni defalarca eşiğe kadar zorladı. Ona karşı hareket ettim, artık düşünemeyecek hale gelene kadar ona bindim. Sonra kalçalarımı kavradı ve parçalanacakmışım gibi hissedene kadar beni ona karşı daha hızlı hareket ettirdi. Beni yerimde tutup daha derine iterken göz göze geldik. Bir an sonra, onun etrafında parçalandım, eterde kayboldum.

Sonunda yeryüzüne geri döndüğümde, ona doğru yığıldım ve nefes almak için savaştım. Gözlerimden taşan yaşları tutmaya çalışırken yanağımı göğsüne yaslayarak ondan uzaklaştım. "Az önce bana ne yaptın?"

Samuel üstüme yuvarlandı ve terden sıırıslam olmuş bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırdı, parmağı dudaklarımın dış hatlarını çizmek için kaldı. "Az önce seni benim yaptım."

Tekrar gözlerinin içine bakınca anladım. Bana dokunmaya cüret edecek başka bir erkek için beni mahvetmişti. Ve rahatladığımı fark ettim. O anda, bir daha asla başka birinin bana dokunmasını istemedim. Beni tamamen ele geçirmişti.

Beni öperken dili yavaşça ağzımın içinde hareket etti. Sonra kokusu yoğunlaştı ve teni benimkine karşı neredeyse sıcak hissettirdi. "Çok sıcaksın."

"Sensin." Yan yattı ve elini yavaşça karnımda gezdirdi. "Vücudun benimkine alışıyor. Artık beni tanıyor."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Beni kendinin yaptığını söylerken ciddi değil miydin?" Sadece mecazi anlamda söylediğini düşünmüştüm, çok seksi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu ama kurtlar genellikle eşlerini işaretlerdi. Vampirler de aynısını yapıyor muydu?

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Tamamen. Ama benden bıcarsan seni buna zorlamayacağım. İstedğin zaman beni terk etmekte özgürsün." Beni tekrar öptü, bu sefer beni sıvıya indirgedi.

"Muhtemelen gidip Köpek'i bulmalıyız," dedim gözleri tekrar ısınıp eli aşağı indiğinde. Onunla bir süre daha yatakta kalabilirdim.

Ama kısa süre içinde yatak odasından çıkmazsak Köpek'in eve geri dönüp Samuel'in beni boşalttığını düşünerek kapıyı kıracağından korkuyordum. Muhtemelen daha önce ayrılmak için tüm kısıtlamalarını kullanmıştı.

Samuel doğruldu ve çıplak vücuduna baktı. "Pek de misafirliğe uygun giyinmiş sayılmam."

"Bakalım ne bulabileceğim." Annemin yatak odasına girdim ve şifonyerini karıştırdım. Hiçbir şeyi atmazdı ve eski erkek arkadaşının kıyafetlerinin de buna dahil olduğunu umuyordum. Bir tişört ve Samuel'in kalçalarını geçebilecekmiş gibi görünen, hoş olmayan bir kot pantolon buldum.

Yatak odama geri döndüm ve kıyafetleri Samuel'e uzattım. "Bak bakalım bunlar uyuyor mu?"

Kıyafete baktı. "Bunu giymemi mi bekliyorsun?"

"Ya o ya da bornozum, ama Loki onu giyiyor olabilir." En sevdiğim bornozumu mahvetmesine izin vermek yerine o eski kıyafetleri o kurt için çıkarmam gerekirdi.

Başka yorum yapmadan pantolonu giydi. Pantolon dar geliyordu ama iş görüyordu.

Oturma odasına gittiğimizde boş olduğunu görünce rahatladım. Bir süredir yatak odasındaydık, bu yüzden Dog'un aklından neler geçtiğini sadece hayal edebiliyordum. Ama beni hep biraz yaşamaya zorluyordu. Kendimi ortaya koymam için.

Verandaya çıktığımda Loki kamyonetimin kaputunda oturuyordu. Köpek de yanında duruyordu. Avlu boyunca yürüdü ve merdivenlerin başında beni karşıladı, eve girmek için yanımdan geçmeden önce bana uzun uzun baktı.

Samuel kapıdan içeri girerken Dog'a başıyla selam verdi. "Bu geceki yardımın için minnettarım. Sana borçluyum."

Dog'u içeri kadar takip ederken ona "Kimseye borcun yok," dedim. "Burada yeterince şey yaptın." Samuel kışımı birden fazla kez kurtarmıştı.

Köpek bileğimi tutup ters çevirdi ve solmuş ısırık izlerini inceledi. "Demek sen yaptın."

"Belli oluyor. Şuna bir bakın."

Samuel neredeyse parlıyordu ama bunu yapan sadece benim kanım değildi.

Dog bir an bana baktı ve gözleri yumuşamaya başladı. Okuması kolay bir kurt değildi ama onu herkes kadar iyi tanıyordum. O da bunu görebiliyordu.

Gözlerim. O yatak odasında tam olarak ne olduğunu biliyordu ve sanırım benim adıma gerçekten mutluydu.

"Samuel'e ne olduğu hakkında konuşmamız gerek," dedim ve konuşma tuhaflaşmadan konuyu değiştirdim.

Köpek sonunda bana bakmayı bıraktı ve Samuel'e döndü. "Açıklar mısın?"

"Eski bir tanıdığımla hesaplaşmaya gittim," dedi. "Pek iyi gitmedi diyelim."

O tanıdığın kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde, o yüzden itiraf etme zamanı gelmişti. "Dog'a Victor Steele'den bahsettim. Onun senin yaratıcın olduğunu. Ayrıca senin bir avcı olduğunu da biliyor."

Samuel'in bana baktığında gözlerinde hafif bir hayal kırıklığı vardı. "Sağduyu buraya kadarmış."

Ve onun için bir perspektif oluşturmazsam, tomurcuklanan romantizmimiz için çok fazla. "Özür dilerim Samuel. Öldüğünü sanmıştım." Odaya bir göz attım ve gözlerimi tekrar Dog'a çevirdim. "O külleri ne yaptın?"

Köpek verandaya çıktı ve büyük Tupperware kaplarımdan biriyle içeri geri döndü. Hani *mısır gevreğini sakladığım*. "Kutu bulamadım."

Aldım ve Samuel'e külleri göstermek için açtım. "Bu kim?"

Samuel içeri baktı. "Talihsiz bir ahmak. Sanırım sizi korkutmak için kurban edilmiş."

"O her kimse, tuvalete gidiyor."

Banyoya doğru ilerlerken Samuel kolumdan tuttu. "Sanırım bu benim." Mührü kaptan aldı ve boynuna takmadan önce külleri silkeledi.

Aklım başıma gelince kabı kapattım ve Dog'a geri verdim. "Şundan kurtul lütfen."

Köpek onu dışarı çıkarırken ben de Samuel'e geri kalanını anlattım. "Ian Masterson dün gece beni ziyaret etti. Bana Victor Steele hakkında her şeyi anlattı, senin atladığın kısım da dahil."

Başını eğdi. "Hangi kısım?"

"Vampir kaçakçılığı işiyle ilgili kısım."

Samuel başını salladı. "Evet. O piçi öldürmek için bir neden daha. Bunun geçen geceki konuşmamızla bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim."

Dog içeri girerken, "Bu konuyla ilgili," dedi. "Victor Steele geçen ay Reaperstown'daki Beast'i satın aldı. Crimson nüfusunun yarısının vampir olduğunu ve bu vampirlerin yarısının da kadın olduğunu keşfedince bodrum katında bir dükkan açtı. Envanter." Dog ona meraklı bir bakış attı. "Bu arada, sen neden ölmedin? Neden gerçek küller yerine yem külleri gönderdin?"

"Çünkü hâlâ onun işine yarıyorum. Charley'nin benim öldüğümü düşünmesini istedi, böylece onun için gelecekti." Gözlerimin içine baktı. "Sonra da beni senin önünde öldürmeyi planladı." Devam etmeden önce gözleri kısa bir süre kapandı. "Piç kurusu beni uçurumun kenarına kadar tüketti. Kaçamayacak kadar zayıf olduğumu düşündü ve beni çaylaklarından biriyle yalnız bıraktı. O çaylak şu anda cehennemde çürüyor. Sonra kalan gücümü buraya dönmek için kullandım."

"Neden peşimde olduğunu biliyor musun?" Dedim.

"Tucker yüzünden mi demek istiyorsun? Başta hiçbir fikrim yoktu ama beni zayıflatıp Canavar'ın altındaki o zindana zincirledikten sonra sohbet edecek zamanımız oldu." Yaklaştı ve eliyle yanağımı kavradı. "Sen, sevgilim, onun yeni oyuncağı oldun."

"Anlamıyorum," dedim. "Benim gibi bir hiçle alay etmekten daha önemli işleri yok mu? Neden buraya geldikten sonra Tucker'ı sokaktan alıp işini bitirmedi?" Sürünün gözü yedi gün yirmi dört saat onun üzerinde değildi, bu yüzden haydutlarından birinin onu kaçırmayı için pek çok fırsatı vardı. "Steele gibi bir vampirin enerjisini benim için harcaması ters etki yaratır."

Samuel bana zayıf bir gülümseme verdi. "Anlamıyorsun, Charley. Bu onun için bir oyun. Bir dahaki sefere senin değer verdiğin insanların peşine düşecek."

Birden aklıma geldi. "O çoktan yaptı, sadece sen değil." Ve Keith Barnes, bir müşteri. "Buradaki saldırılar için Beau'yu suçladı. Beau'yu günlerce hapiste tuttuktan sonra başka birine saldırdı ve Beau'ya bir mazeret verdi. Ama bunu neden yaptı?"

"Dediğim gibi, hepsi bir oyun. Victor Steele'in saldırıları başkasının üzerine atarak izini kaybettirmesine gerek yok. Polisin katilin kendisi olduğunu öğrenmesi umurunda bile değil çünkü ona dokunamazlar. Hiçbir insan dokunamaz. Ama eminim ki çalışanınız ve arkadaşınız cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kaldığı için canınızın yandığını görmekten büyük zevk almıştır." Yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Steele gibi bir canavara asla yapmak istemeyeceğiniz iki şey vardır; onun olanı almak ya da ona yalan söylemek. Ona göre sen ikisini de yaptın. *Kadın* olman durumu daha da kötüleştiriyor. Sen onun görevini, onun

enerjiye sahipsin. Ama hata yapma. Sonunda o da en az benim kadar senin ölmeni istiyor."

"Doğru," dedi Dog. "İşte bu yüzden Charley'ye ya da hayatındaki başka birine bir kez daha ateş etmeden önce onu öldürmeliyiz."

Önce birkaç şeyi teyit etmemiz gerekiyordu. "Tucker'ı o bodrumda gördün mü?"

Samuel başını eğdi. "Kayıp mı?" "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Peki ya vampirler?" Dog sordu. "Kaçakçılığını yaptığı dişiler. Aşağıdalar mı?"

Samuel başını salladı. "Muhtemelen. Beni küçük bir odada zincire vurmuştu ama koridorda kadın sesleri duyabiliyordum. Yine de Tucker'ın onlardan biri olup olmadığını doğrulayamam."

"Başka bir şey gördün mü?" Ben sordum. "Mesela aşağıda kaç adamı var?" Ian Masterson'ın buranın planını bildiğinden emindim ama ne kadar sıkı korunduğunu bilmemiz gerekiyordu. Yenemeyeceğimiz bir orduyu karşımıza almanın anlamı yoktu.

"Bunu söyleyemem. Geldiğimi hissetti ve bodruma indiğim anda beni pusuya düşürdü." Yüzü buz kesmişti. "Görünüşe göre, bunca yıldan sonra onun kanı hâlâ damarlarımda."

Samuel'e Ian'la bu gece oraya gitmeyi planladığımızı söylemeye cesaret edemedim ve dürüst olmak gerekirse bu fikri kendim de sorguluyordum. Az önce o yatak odasında aramızda geçenlerden sonra, beni kendimden kurtarmak için beni kilitlemesine izin vermezdim. Ama Tucker'ın aşağıda olduğunu doğrulamamız gerekiyordu ve kiminle karşı karşıya olduğumuzu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Kötü şöhretli Bay K. ile tanışma vakti gelmişti.

Samuel pencereden dışarı baktı. "Gitmeliyim. Güneş yakında doğacak."

"Gitmeni istemiyorum." Perdeleri kapatıp dünyayı dışarıda bırakmak istedim. Onu burada benimle tutmak. Ama Candy ve benim o öğleden sonra yüzüğü nasıl kullanacağımı öğretmek için Squad'la bir randevumuz vardı. Sonra güneş batmaya başlar başlamaz Ian Masterson'la birlikte Reaperstown'a gidecektim.

Samuel elimi tuttu ve avucumun ortasını nazikçe öperek içime bir çarpıntı gönderdi. "Kalmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama yapamam. Eninde sonunda beni bulacak ve o bulduğunda burada olmak istemiyorum." Dog'a başıyla işaret etti. "Konuşabilir miyiz?"

"Eğer sürünün ona göz kulak olması için emir yağdıracaksan," dedi Dog, "nefesini boşa tüketme. Şu andan itibaren burası Fort Knox olacak."

Tanrıya şükür bu gece plan hakkında ağzını açmadı ama yine de Samuel'in ben Reaperstown'daki toplantı için ayrılana kadar Stag'a *gelmediğinden* emin olmam gerekiyordu.

"Hadi," dedim Samuel'e. "Seni geçireyim." Verandaya çıktığımızda onu son kez öpecekmişim gibi öptüm.

Dudaklarını dudaklarımdan çektikten sonra bir süre bakışlarımı tuttu. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?" Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Berbat hissettiriyordu ama bu bir ölüm kalım meselesiydi. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Candy ve Beau bizi birlikte görmeden önce onlara bizden bahsetmek istiyorum, bu yüzden bu gece Stag'a gelmek yerine benimle burada buluşabilir misin?" Ona gülümsedim. "Onlardan saklayabileceğimi sanmıyorum."

O da bana gülümsedi. "Gece yarısı mı?" "Mükemmel."

Merdivenlerden indi ve sabah alacakaranlığında kaybolmadan önce bir süre bana baktı. Bu iş bittiğinde aramızda artık hiçbir sır kalmayacaktı. Sadece bu gece yapmak zorunda kaldığım şey için beni affedeceğini umuyordum.

İçeri geri döndüğümde Köpek bana baktı. "Samuel'e karşı değilim," dedi, "ama bir vampiri sevmenin bazı bedelleri var."

Aşk mı? Bu kelime midemde kelekler uçuşmasına neden olurken aynı zamanda beni dehşete düşürdü. "Bana sürekli kendimi ortaya koymam gerektiğini söyleyen sensin. Ben sadece senin tavsiyene uyuyorum."

"Seni tanıyorum Charley. Yüzündeki o bakışı biliyorum. Samuel ile bu yolda yürümek istediğinden emin misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Günlerimi onsuz geçirmek istiyor muydum? Eğer gecelerimiz de az önce yaşadığımız gibi olaksa, ben varım.

TWENTY-FIVE

Öğleden biraz önce Cauldron'a girdiğimde Candy tezgâhta bir müşteriye yardım ediyordu. Kadın kapıdaki çan sesini duyunca omzunun üzerinden baktı.

Çanlar mı?

Candy ona, "Unutma," dedi. "Sadece bir tutam. Eğer çok sert davranırsan, umduğundan fazlasını elde edersin."

"Günaydın," dedim.

Yanına gittiğimde kadın çantasına küçük bir kavanoz sıkıştırdı. "Bu kadar meraklı olma, Charley Underwood."

"Ben mi? Meraklı mı?" Sabit bir tempoyla kapıya doğru yürüyüşünü izledim, kapıya asılı pembe boncuklardan oluşan tülle mücadele ediyordu. Sonunda dükkândan çıktığında çanlar yeniden çalmaya başladı. "Görüyorum ki boncukları yerine koymuşsun?" Onun ruh haline göre gelip gidiyorlardı. "Adelle Spencer'ın burada ne işi vardı?" Kadın Baptist kilisesinde ne zaman "dinsizlerin" kasabayı ele geçirmesini engellemek için silahlanma çağrısı yapılırsa ilk sıraya geçerdi. İkimizi de dinsiz olarak gördüğünden oldukça emindim.

Candy parayı tezgâhtan aldı ve arkasındaki rafta duran bir kutuya doldurdu. Bu onun yazar kasa versiyonuydu. "Birkaç kilo vermekte zorlanıyor. Kocasının artık pek ilgi göstermediğini söyledi." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ona bunun kilodan değil, sokağın karşısındaki kafede oturan Abigail'den kaynaklandığını söyleyecek cesareti bulamadım."

"Belki de bana o şeyden bir kavanoz vermelisin."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen olduğun gibi mükemmelsin tatlım. Ayrıca, doğru kullanmazsan o şey tehlikelidir. Çok fazla kullanırsan ters etki yapar. Adelle Spencer'ın birkaç gün içinde ne kadar kilo aldığından şikayet ederek geri döneceğine dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"O zaman neden ona sattın?"

"Çünkü bu konuda başımın etini yiyor." Homurdanmaya başladı. "İki günde bir buraya geliyor ve markette bana resmen saldırıyor. Kadın bir pitbull'dan daha kötü. Ama parasını alacağım ve bu konuda şikayet ettiğinde talimatlarıma uymadığını belirteceğim."

O iğrenç kadının tartıya çıktığını ve kırmızıyı gördüğünü düşününce gülmekten kendimi alamadım.

Yüzümdeki gülümsemeyi fark eden Candy meraklı bir bakış attı. "Bu gece aptalca bir şey yapmak üzere olan bir kadın için son derece neşeli görünüyorsun. Neler yapıyorsun?"

Omuzlarım sahte bir korkuyla titredi. "Bu daha mı iyi?"

Gözleri kısıldı. "Uh-huh."

Ona kendimden ve Samuel'den bahsetmek için can atıyordum ama bu onu zamanımız olmayan sorularla dolu sonsuz bir döngüye sokacaktı. Victor Steele öldükten sonra Samuel hakkında güzel bir sohbet yapabilirdik.

"Kapıdaki çan sesleri de neyin nesi?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Bir süredir bendeydi." Omuz silktili. "O vampir ortalıkta dolaşırken, biri dükkâna girdiğinde, özellikle de hava karardıktan sonra bir uyarı almanın zararı olmaz diye düşündüm."

Mantıklı. Ve bu sadece mekanın cadı havasına katkıda bulunuyordu.

Cebimden yüzük kutusunu çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. "Peki, nereden başlıyoruz?"

"Ormanda." Raftan para kutusunu aldı ve arka odaya yöneldi. "Şunu asayım, sonra yola koyuluruz."

"Ekip bizimle burada buluşmayacak mı?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu sefer değil, tatlım. Onlara gidiyoruz."

* * *

Bir saat gibi görünen bir süre boyunca araba kullandık ama bunun yarısından daha az olduğunu biliyordum. Kötü şöhretli ormanın derinliklerine indikçe zaman daha da önemsizleşiyordu. Kafanızı karıştırıyordu. Hangi gün olduğunu merak etmenize neden oluyordu.

Candy Jeep'inin direksiyonunu tutuyordu. Ve bu herhangi bir Jeep değildi. Eski dans günlerinden bir beyefendi arkadaşı tarafından kendisine hediye edilen bebek mavisi eski bir Grand Wagoneer kullanıyordu. Onu nadiren kullanırdı. Üstünü örtmeyi ve dükkanın arkasına park etmeyi tercih ederdi ama bugün bir istisnaydı.

"Lanet olası toprak yol! Tekerleklerindeki tüm tozu temizlemek için onu elde yıkamam gerekecek."

"Ben sürmeyi teklif ettim," diye hatırlattım ona. Teknik olarak benim kamyonetim de eski modeldi ama kimse ona Wagoneer gibi bir mücevher demezdi. Candy o şeyi tertemiz tutardı.

Engeli yolda sekerek ilerlerken başını salladı. "Seninle işimiz bittiğinde muhtemelen kasabaya geri dönecek durumda olmayacaksın ve ben de senin o kamyonunu kullanmayacağım."

Sürmek istemediği için onu suçlayamazdım. Bazen vites değiştirmek çok zor oluyordu.

Squad'ın yaşadığı evi hiç görmemiştim. Nerede olduğunu biliyordum ama ormanın içinde, yoldan kimsenin göremeyeceği kadar uzaktaydı. Görmek için bile özel bir toprak yoldan gitmek gerekiyordu ve davet edilmeden bunu yapmamak en iyisiydi. Yerel çocuklar yıllardır buraya geliyordu. Yeterince sıvı cesareti olan birkaçı pencerelerden bakmak için eve yeterince yaklaşmaya çalışmıştı. Ama hiçbir zaman araziye çevreleyen ağaçların ötesine geçemediler. En azından benim konuştuğum hiç kimse. Virajı döndüğümüzde ev görüldü. Kuzey Georgia ormanlarının ortasında, özellikle de tepesindeki kule ile tamamen yersiz görünen tipik iki katlı Viktorya dönemine ait bir evdi.

Şatolarda gördüğünüz sekizgen şeklindeki odalardan biriydi. Pencerenin yanında duran bir figür vardı ve biz eve doğru ilerlerken bizi izliyordu. Bu bir adam gibi görünüyordu.

Candy cipi park etti ve ona baktı. "Sinsi bir saldırı için çok fazla."

"Geldiğimizi biliyorlar, değil mi?" Ormanda yaşayan bir grup cadıya gizlice yaklaşmak istemezsiniz.

Kıkırdadı. "Tabii ki biliyorlar."

Arabadan iner inmez üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Sanki barometrik basınç düşmüş ve başım ağrımaya başlamıştı. Dışarıdaki ışık bile arabayla geldiğimizden daha sönük görünüyordu. Kesinlikle doğru evdeydik.

"Yüzüğü getirdin mi?" Candy sordu.

"Hayır, dükkândaki tezgâhın üzerine bıraktım." Onu tersledim. "Tabii ki getirdim." Ürkütücü çevreye bir göz attım. "Fikrimi değiştirmeden şu işi bitirelim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu gece Sodom ve Gomorra'ya gitmekten mi bahsediyorsun?"

"İyi deneme." Ona yolu göstermesini işaret ettim. "Gidelim mi?"

Ön verandanın her iki yanında gül çalıları ve yüksük otlarıyla karışmış uzun otlar vardı ve evin yan tarafında bir süredir bakılmamış gibi görünen bir bitki yatağı vardı. Her şey çok tuhaf ve evcilleşmemişti, tıpkı Squad gibi. Ön kapıya çıkan merdivenlere yöneldiğimizde dev bir meşe ağacı tepemizde yükseliyordu.

Candy'nin gözleri bakımsız bahçede geziniyordu. "Hareket eden bir şey görürseniz, görmezden gelin ve yürümeye devam edin."

"Ne?" Gözlerim hemen ağaç çizgisine gitti.

Aceleyle basamakları çıktı ve ağır oymalı kapıyı çaldı. Cam bölmeden bize doğru yürüyen bir figür görebiliyordum ama kapı açıldığında diğer tarafta duran kimse yoktu.

"Bizi bekliyorlar," dedi Candy kapının hemen içindeki boş alana.

Onu içeri kadar takip ettikten sonra, kapı arkamızdan kapanırken omzumun üzerinden baktım. "Kiminle konuşuyordun?"

Beni görmezden geldi ve uzun bir koridora doğru ilerledi. Her iki yanda, her biri giderek daha sıkıcı bir dekorla dekore edilmiş birkaç küçük oda vardı. Ev bir cenaze salonu havası veriyordu ama sanırım bu bir zevk meselesiydi.

Sonunda mutfığa benzeyen bir odaya girdik. İlk gördüğüm şey, ortasında büyük bir havan ve havan tokmağı olan ahşap bir masaydı. Bu şey bir insanın kafatasını ezecek kadar büyüktü. Ve arka duvarı boydan boya kaplayan, rafları cam kavanozlarla kaplı dev bir kulübe vardı. İçlerinde ne olduğunu bilmek bile istemiyordum ve yemin ederim içlerinden birinin içinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Mia Winston ocağın başında durmuş, bir yandan büyük bir tencereyi karıştırıyor, bir yandan da bir melodi mırıldanıyordu. Bir an durup arkasını dönmesini bekledik. Onu ürkütmek istemeyen -ki bu akıllıcaydı- Candy yüksek sesle boğazını temizledi.

Tahta kaşık cadının elinde hareketsiz kaldı ama sırtını bize dönmedi.

Candy sonunda konuştu. "Merhaba."

Mia arkasını döndü ve tahta kaşığı bize doğrulttu. Katherine bir an sonra mutfağa girdi ve kaşığı onun elinden kaptı. "Misafirlerimizi böyle mi karşılıyoruz?"

"Misafirler mi?" Cadı gözlerini kısarak bize baktı. "Bu öğleden sonra bir randevumuz varken neden misafir davet ettiniz?"

"Randevu onlarla." Katherine başını salladı. "Denemekte olduğun şu görme merhemi beynini kızartmaya başladı."

Desiree mutfağın diğer tarafındaki ikinci bir kapıdan içeri girdi. "Ziyaretçilerimizi duyduğumu sandım." Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bu çok eğlenceli olacak."

"O zaman işimize bakalım," dedi Candy. "Fazla zamanımız yok."

Odanın bir yerinden büyük bir gürültü geldi. Sanki duvarların içinden geliyor gibiydi ve bir ses duyduğuma yemin edebilirim. "O da neydi?" İkinci kata çıkıyor olması gereken bir merdiven ve yanında muhtemelen bodruma açılan bir kapı fark ettim. Boğuk ses tekrar geldi.

"Aşağıda biri mi var?" Başımla kapıyı işaret ettim.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Mia. "Sadece eski su tesisatı sorun çıkarıyor."

Kıçımın tesisatı. "Peki üst kattaki kim?" Bana büyü *öğretirken* cadıların insafına kalmak üzereydim, bu yüzden kendimi savunmasız bir duruma sokmadan önce evde kimin olduğunu bilmek istedim.

"Nereye kadar?" Katherine sordu.

Candy tavana baktı. "Üst kattaki o tuhaf küçük odada." Kathrine'in gözleri tek bir kelime bile etmeden Desiree'ye kaydı.

"Oh, tamam!" Desiree mutfaktan geçip arka merdivenden yukarı çıktı.

Soruyu tekrarlamak için ağzımı açtığımda Candy elini koluma koydu ve "Boş ver, Charley," diye mırıldandı.

Sanırım Candy, kasabada sağduyu gerektiren uygulamaları olan tek cadı değildi.

Mia bir kepçeyi ocağın üzerindeki tencereye daldırdı ve bir fincana biraz sıvı boşalttı. "Çay?" Bana uzattı.

"Teşekkürler ama ben böyle iyiyim." Fincanın içindeki her neyse dudaklarımdan geçmiyordu. Ama yüzü asılıp Candy kabalık ettiğim için bana ters ters bakınca, kabul ettim. "Ne oldu?"

Mia neşelendi. "Bahçeden otlar. Bu benim özel demlemem."

Bana bakmaya devam edince bir yudum aldım. Biraz ısıklıydı ama fena değildi. "Lezzetli sayılır." İçimde büyümeye başladığında birkaç yudum daha aldım.

Katherine gülümsedi. "Derse başlayalım, olur mu?"

Onu koridordan oturma odasına kadar takip ederken sinirlerim tepeme çıkmaya başladı. Yüksek tavanlı geniş bir odaydı ve üzerinde bir tablonun asılı olduğu bir şömine vardı. Bir kadın portresi. "Kim o?" Ben sordum.

Şöyle bir baktı. "Victoria Wilderbrandt. Crimson'a gelen ilk cadı. Bu evi o inşa etti."

Bir an için resmi inceledim. Genç ve canlı görünüyordu. Evdeki cadılardan çok anneme benziyordu. "Ona ne oldu?"

Katherine'in gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Artık bizimle olmadığını düşündüm." Öyle olsaydı rekorlar kitabına girerdi. Cadılar Crimson'a 1892'de kurulduktan kısa bir süre sonra geldiler.

Cadı bana düşmanca bir bakışla bakmaya devam edince Candy, "Charley sadece merak ediyor," dedi.

Düşünüyormuydu, yoksa kırıncı bir şey söylediğim için bana haddimi mi bildirmek üzereydi, anlayamadım.

Katherine'in bakışları yumuşadı. "Tabii ki gitti." Sonunda benimle göz temasını kesti ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. "Bana örümcekten bahset."

Candy ona Masterson'ın evinde olanları anlatmış olmalı. Örümcek bacağımdan ve teklememden. "Geçen gece Ian Masterson'la karşılaştım."

"Vampir mi?"

"Evet. Onun üzerinde kullanmaya çalıştığım büyü bozuldu. Öörümcek bacağı boğazıma doğru ilerleyip ağızımdan çıkana kadar onu savuşturmakta gayet iyiydim." Dilimin üzerindeki hissi hâlâ canlıydı. Beni ürpertti. "O geceden kısa bir süre sonra Masterson'a büyü yapmaya çalıştığım büyü bozuldu."

Candy, "Vampir ona dokunduğunda aşırı güçlenmişti," diye ekledi.

"Beni yakaladığında hayatının şokunu yaşadı. İşin tuhafı, o zamandan beri kullanıyorum." Tucker'ın evinde Ian'ı patlatmam ve Dog'un daha sonra yatak odamdan çıkmaması gibi. "İstediğim zaman gelip gidiyor gibi görünüyor."

Cadı arkasına dönmeden, "Hatırladığım kadarıyla ayinden sonra örümceğin iki bacağı eksikti," dedi. "Senin içinde olan iki bacak. Biri kaçtığına göre, geriye sadece bir tane kalmış demektir."

Sadece mi?

Candy sabırsız bir iç geçirdi. "Sadede gel, Katherine. Zaman geçiyor."

"Mesele şu ki, Charley için hala umut var. Örümceği evcilleştirmesi ve sonsuza dek içinde hapsedmesi için hala bir şans var."

Başımı salladım. "Delirdin mi sen? O şeyi içimde tutmak istemiyorum."

"Oh, ama sen biliyorsun. Örümcek senin gücünün özü. Anneden kızına bir hediye. Tek gereken örümceğin tek bir parçası. Sadece bir bacak." Gözlerini pencereden ayırdı ve bana doğru yürüdü. "Yüzük nerede?"

Cebimden çıkardım. "Şimdi ne olacak?"

Onu aldı ve parmağıma taktı, elimi acıyana kadar sıktı. "Son meydan okumayla karşı karşıyasın. Örümcek seni test edecek. Eğer kazanırsa, son bacağı boğazından içeri girecek ve sonsuza dek yok olacak. Büyün kaybolacak. Ama sen kazanırsan, son nefesini verene kadar senin bir parçan olacak." Sonra elini uzattı.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Telefonunu bana ver."

Geri adım attım.

"Neden?"

"Yanında taşıyabilirsin," dedi Candy. "Ama bu iş bittiğinde pek işe yaramayabilir."

Telefonum ucuz değildi, bu yüzden gönülsüzce cadıya verdim.

Katherine gülümsedi. "Artık başlayabiliriz. Ama unutmayın. Bu yüzük sadece onu tayan cadı kadar güçlüdür. O senin sihrin için bir kanal."

Çay fincanı elimden kayıp yere düşüp paramparça olunca oda aniden sarsılmaya başladı. Kendimi dengelemeye çalışırken gözlerim bir an için kapandı. Tekrar açıldıklarında Katherine benden birkaç santim ötede duruyordu.

"Kendine sorman gereken tek bir soru var, Charley- tavşan mısın yoksa karga mı?"

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

Karga kelimesi Katherine Belltower'ın dudaklarından döküldüğünde karanlığa sürüklendim. Bir gece terörü gibi hissettim. Uyanık olduğumu biliyordum ama gözlerim kapalı gibiydi. Sonunda onları açmayı başardığımda, bir ormanın ortasındaydım. Etrafımda yüksek ağaçlar vardı. Dizlerimin üzerindeydim, enkazın içindeydim, safir yüzüğün parıltısı ellerimi kaplayan yaprakları aydınlatıyordu.

Işık solmaya başladığında yukarı baktım. Kalın gölgeliklerin arasından, gökyüzünde siyah bir bulutun oluştuğunu gördüm. Büyümeye devam ederek güneşi kapattı, ta ki sadece bir ışık halesi etrafımdaki ormanı aydınlatmak için kenarlarından kaçana kadar.

Ayağa kalktıktan sonra kendimi bir ağaca yasladım. O çayın içinde her ne varsa hâlâ sersemlemiştim ama yürüyebiliyordum. Ya bir yola sapıp otostop çekerek kasabaya dönecektim ya da o eve geri dönmenin bir yolunu bulup Mia Winston'ın beni uyuşturduğu için boynunu kıracaktım. Bu oyun daha başlamadan eskimişti ve Beast'teki randevumdan önceki akşam için işleri yoluna koymak üzere Stag'a gitmem gerekiyordu.

Arkamda bir hışırtı duyduğumda yaklaşık yirmi adım gitmiştim. Durup yavaşça döndüğümde tüylerim diken diken oldu ama orada hiçbir şey yoktu. Bir adım daha attığımda ses tekrar geldi. Bu sefer hızla arkama baktım. Kalın yaprak tabakasının altında bir şeyin hareket ettiğini görünce nefesim kesildi. Yaklaşık üç metre gerideydi. Ben döner dönmez aniden durmuştu. Ama altında kesinlikle bir şey vardı. Bir sincap ya da bir yılan.

"Hey!" diye bağırdım, onu dışarı çıkarmaya çalışıyordum.

Yapraklar hareketsizdi, ben de bir adım daha attım. Bu sefer sesi tekrar duymadan önce döndüm ve bir şey hızla bana doğru tünel kazıyordu.

Geri geri giderek yerde bir silah aradım. Bir ağaç dalına uzandığımda yüzüğüm daha parlak parlamaya başladı. Ama kalbim çılgınca atmaya başladığında ışık söndü. Yapraklar ayrılmıştı ve altlarından bir bacak çıkmıştı. Bir çift parlak siyah gözü olan kum saati şeklinde bir figür ortaya çıkmaya başladı ve orman zeminindeki yaprakları tıkırdatan sesler çıkardı.

Bir örümcek ve çok büyüktü.

Halüsinasyondan kurtulmaya çalışarak gözlerimi kapattım. En azından bunun bir halüsinasyon olduğunu umuyordum. Muhtemelen çay yüzünden. Ama sonra garip bir tıkırtı sesi yerde ilerledi, ayaklarımı ve gövdeyi titretti. Bu gerçektir.

Ses daha da yükseldi ve örümcek tamamen ortaya çıkınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sefer sadece bir bacağı eksikti. Hâlâ içimde olan. Sanırım geçen gece boğazıma tırmanan örümcek ana gemiye geri dönmenin yolunu bulmuştu.

Karnıma keskin bir ağrı saplandığında ve boğazım sürünen bir şey yüzünden yanmaya başladığında dalı bıraktım. Bana doğru koşarken, yüzüğün takılı olduğu elimi uzattım ama hiçbir şey olmadı. Parmaklarımda hafif bir karıncalanma bile yoktu.

Örümcek yaklaştığında sırtım bir ağaca çarptı. Boğazımdaki yanma hissi şiddetlenirken sertçe yutkundum ve kıllı bacağıma geri çekmeye zorladım.

Örümcek gücünüzün özüdür.

Karnıma çarptığı anda damarlarımda bir adrenalin dalgası yükseldi. Parlak bir ışık kolumdan elime doğru ilerledi ve avucumdan dışarı fırladı. Ormanın zeminindeki yapraklar havalandı ve etrafımda bir kasırgaya dönüştü. Ve sonra aniden patladılar. Örümcek havaya uçu ve dönmeye başladı, yukarı doğru süzülen siyah bir konfeti bulutuna dönüştü. Üzerime yağmasını bekleyerek bekledim ama gökyüzünde kayboldu.

Ağaca yaslandığımda bacaklarım enerjiden titriyordu. Etkisinin geçmesi biraz zaman aldı ama sonra içgüdülerimin beni bu lanet ormandan çıkaracağını umarak tekrar yürümeye başladım.

On adım atamadan, uzakta bir şey düştü ve ormanın zeminini salladı. Yer tekrar sallandığında ve ardından üçüncü kez sallandığında koşmaya başladım. Devasa bir şey ormanın içinde tepiniyordu ve bana doğru geliyordu.

Ağaçlardan kaçtıkça orman daha da sıklaşıyor, gürleyen adımların sıklığı arttıkça amaçsızca koşuyordum. Arkamda bir şey dalların arasından geçerken dallar kırıldı ve dev bir gölge gölgelikten geçmeye çalışırken güneşi engelliyor gibiydi. Hız kazanıyordu.

Omzum bir ağacın gövdesine çarptı, uzaktaki uzun bir çamın yana doğru devrildiğini ve yere düştüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Bu beni tekrar koşmaya itti. Karanlığın içinden ileride parlak bir nokta gördüm. Neredeyse oraya ulaşmıştım ki ayağım yolumdaki kalın bir ağaç kökü damarına takıldı ve beni ileri doğru uçurdu. Yere düştüm ve küçük bir açıklığa yuvarlandım ama tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda çevresel görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Karanlık etrafımı sardı ve tekrar yere düştüm.

Karartma sadece bir an sürmüş gibi görünüyordu ama bunu söylemek zordu. Yine de hâlâ hayattaydım ve yerin sallanması durmuştu. O şey her neyse gitmişti ve ben ormanda yine yalnızdım.

"Tamam!" Dinleyen herkese bağırdım. "Oyun bitti! Bitti!"

Ayağa kalktıktan sonra etrafıma bakındım. Bir dairenin ortasında duruyordum. Gözlerim odaklanmış ve kulaklarım dikilmiş bir şekilde etrafında bir gezintiye çıktım. Çemberin etrafı büyük taşlarla çevriliydi ve dört çeyreği işaretleyen başka taşlar da vardı. Ortasındaki ateş çukurunu bir sincap sürüsü inşa etmediyse, tahminimce burası Manga'ya aitti. Büyü yapmak için bir ritüel alanı. Annem evimizin arkasındaki ormanda küçük bir yer oymuştu ama buranın çok küçük bir kısmıydı.

Bayıldığım noktaya geri döndüğümde çemberin hemen ötesinde bir şey hışırdadı. Nefesimi tuttum ve tekrar koşmaya hazırlandım, ama sonra bir ağacın arkasından çıkan bir kuyruk gördüm. Yaratık kendini gösterdi ve paytak paytak taşların kenarına doğru ilerledi. Bu bir keseli sıçandı.

Taşların üzerinden tırmanmaya başladı ama durdu ve gözleri doğru bakmıyordu. Siyah yerine kehribar rengindeydi. Ve beni tedirgin edecek şekilde üzerime dikilmişlerdi. Ona daha iyi bakmaya çalıştım ama yaklaştığımda boğazından derin bir hırıltı geldi. Daha önce bir keseli sıçanın çıkardığını duymadığım bir sestti.

Aramıza biraz mesafe koyamadan büyümeye başladı. Kürkü koyulaşırken hayvanın kemikleri kırıldı. Arka ayakları üzerinde doğrulup şekil değiştirmeye devam ederken gözlerinde insana ait bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamadan önce, bir yaratık üzerimde yükseliyordu, devasa pençeleri uzun pençelerle silahlanmıştı. Kürkünün uçları samur rengindeydi ve sivri kulakları kafasının arkasına doğru kıvrılmıştı. Ayı ile kurt arası bir şeye benziyordu. Ya da bir Lycan.

Arkamdan gelen homurtu ve oflama seslerini dinleyerek havalandım. Çemberin kenarına varmadan önce omzumda keskin bir bıçak darbesi hissettim. Havaya yükseldim ve yere çakıldım, şok ve adrenalin yaratığın pençelerinin derime saplandığı yerdeki acıyı hızla dindirdi. Ama yaratığın üzerimde gezindiğini gördüğümde acı tekrar kükreyerek geri geldi ve yüzüme kalın bir tükürük damlası çarptı.

Arka ayakları üzerinde üç metre boyunda olmalıydı. Kendini bana doğru indirdiğinde elimi kaldırmaya çalıştım ama omzumdaki yara dayanılmazdı. Bana doğru inerken yuvarlandım, pençelerini koluma geçirip beni geri sürüklediğinde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Gözlerimi kapadım, dalgın dalgın ben ölürsem Stag'ı kimin devralacağını düşündüm. Rex'e ne olacaktı? Samuel ve Dog cadıların peşinden gider miydi?

Geri gel!

Zihnimdeki sesi duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Canavar başını eğdi ve burnunu yüzüme birkaç santim yaklaştırdı. Nefesi tenime karşı sıcaktı, beni koklarken çürük ve ölüm kokuyordu. Sonra aniden geri çekilmeye başladı ve bana altından kaçmam için yer açtı.

Yüzümü buruşturarak tek kolumla kendimi birkaç metre sürükledikten sonra dönüp taşlara doğru geri yürüdü. Gidiyor muydu? Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kafasını çevirdi ve tekrar üzerime saldırdı. Ayağa kalkmayı başardım ama koşmaya başladığımda dişlerini bacağıma geçirdi ve beni bir av gibi yere düşürürken bir kemiğimi kırdı. Acı kör ediciydi ve boğazımdaki yanma geri döndü.

Başım çemberin kenarındaki bir taşla çarparak görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. Ama canavarla yüzleşmek için sırt üstü döndüğümde, acı veren ağrı azalmaya başladı. Karnımın merkezinde bir sıcaklık oluştu ve uzuvlarıma doğru yayıldı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım içim rahatlariken. Ancak bir an sonra canavarın gölgesi tekrar üzerimde belirdiğinde gerçekler ortaya çıktı.

Birdenbire titreşimler omuzlarımdan kollarıma doğru yayılmaya başladı ve ellerimi yumuşak bir parıltıyla aydınlattı. Yaratık avuçlarımdan gelen ışığa bakmak için başını ileri geri salladı ama örümcek bacağı boğazıma saplandı ve yukarı tırmandıkça parıltıyı azalttı. Onu tekrar yutarak midemin derinliklerine ittim ve yüzük mavi bir alevle aydınlandı. Işık elimin etrafından dolanarak sağ avucumun ortasında mavi bir sis havuzu oluştururken canavar tökezleyerek geri çekildi. Sonra vücuduma yayıldı ve sol avucumu da aynı garip sisle doldurdu.

Yaratık hırladı, dudakları geriye kıvrılmış halde bana doğru gelirken gözleri yakut gibi parlıyordu. Ama kaçamadım. Acı azalmıştı ama bacağımdaki kemik paramparça olmuştu. Üzerimde yükseliyor, mavi ışığa hayranlıkla bakıyordu.

Sonra en yumuşak ses kulağıma fısıldadı. *Gözler.*

Ellerim titremeye başladı. Sis avuçlarımda içinde dönerken şiddetli bir şekilde titriyorlardı. Yaratık büyüsünü kaybetti ve ormanda yankılanan tüyler ürpertici bir kükreme çıkardı. Keskin dişlerini bana doğru indirdiğinde ellerim bir araya geldi. Sis bir küre oluşturdu ve avuçlarımdaki kafesin içinde çılgınca dönerek parmaklarımdaki boşluklardan bir güneş patlaması gibi ışık fişkırdı.

Yaratık çenesini açtı ve ben daha yükseğe nişan alarak parmaklarımda ucunu ışığı serbest bırakmak için açtım. Buğu avuçlarımdan bir nehir gibi aktı ve gözlerine sızdı, kafatasının her deliğinden ışık yayılana kadar yaratığın kafasını doldurdu. Kulaklarından, burnundan ve ağzından fişkıran ışık boğazından karnına doğru ilerledi ve canavarı ışıldattı.

Yaratık o kadar şiddetli sallanmaya başladı ki gözlerimle takip etmekte zorlandım. Sonra bir deri ve kemik yığını halinde yere yığılmadan önce kulakları tırmalayan bir uluma sesi çıkardı.

Kusma dürtüsüyle savaşıyor irkildim. O örümcek içimden o kadar kolay çıkamazdı. Az önce yaşadıklarımdan sonra olmazdı. Dürtü geçtiğinde yere düştüm ve gözlerimi kapatıp bitmesi için dua ettim. Beni başka bir şeyin beklememesi için.

Bir çarpıntı duyduğumda gözlerim yeniden açıldı. Üzerimde hızla ağaçların arasında kaybolan siyah kanatlara bir an için gözüm takıldı. Kara bulut parçalanıp bir karga denizi oluştuğunda gölgelikten bir ışık seli süzüldü.

gökyüzünden indi. Pençelerini yaratığın derisine ve kemiklerine batırdılar ve onları ormana taşıdılar.

Ayağa kalkmaya çalıştım, bacağımın kırılmasını bekliyordum ama kemiğimde bir sorun yoktu. Kırılmamıştı. Omzumdaki ve kolumdaki yaralar da gitmişti. Kıyafetlerim bile sağlamdı. Bunların gerçek olup olmadığından emin değildim. Ama sonra yere baktım ve uzun bir pençe gördüm. Yanında siyah bir tüy yatıyordu. Hepsi gerçektir. O şeyi öldürememiş olsaydım cadılar işi ne kadar ileri götürebilirdi?

Pençeyi cebime sokup hangi yöne gideceğime karar vermek için etrafıma bakındığımda rahatlamam öfkeye dönüştü. Çemberin sağında daha önce orada olmadığına yemin edebileceğim bir yol gördüm ve onu takip ettim.

Ormandan çıkış yolunu bulmam yaklaşık on dakika sürdü. Ağaçların arasından çıkar çıkmaz evi gördüm. İlk içgüdüm içeri girip o pençeyi Katherine Belltower'ın kışına sokmak ve Mia Winston'ın boğazına çaydan biraz dökmektir ama kendimi kızgın cadılara öldürtmek için cehennemden geçmedim.

Tarlayı geçip verandada beni bekleyen Candy'yi gördüğümde sakinleştim.

"Nasıldı tatlım?" Yanına gittim de endişeli ama rahatlamış görünüyor.

"O ormanda bana ne yapmayı planladıklarını biliyor muydun?" Bunu hayal bile edemezdim.

Yüzü buz kesmişti. "Orada ne oldu öyle?" Sanırım bilmiyordu.

"Yok bir şey." Onun yanından geçip eve girdim ve doğrudan Katherine'in iğrenç bir kanepede oturup bir fincan çay yudumladığı oturma odasına yöneldim. Benim içtiğim çayla aynı olduğundan şüpheliydim.

"Tebrikler," dedi bana bakmadan. "Artık kimse senin gücünü elinden alamaz."

"Tabii ki yapamazlar. Ve bu arada..." Telefonumu sehpanın üzerinden aldıktan sonra cebimden pençeyi çıkardım ve önüne fırlattım. "...Ben lanet bir kargayım."

TWENTY-SEVEN

Candy kasabaya dönerken yol boyunca patlayacakmış gibi bana bakıp durdu ama ben hâlâ mantıklı bir şekilde konuşamayacak kadar öfkeliydim. Geri alamayacağım bir şey söylememek için.

"Bana kızman için sana bir gün veriyorum," dedi dükkânın önüne geldiğimizde.

"Sana kızgın değilim Candy. Sadece şu anda bu konuda konuşamam. Bu gece için kafamı toplamam gerekiyor."

Bu tartışmayı yapmak, birkaç saat içinde Victor Steele'le yapacağım toplantıya odaklanmam gereken onca şeyden çok daha fazla dikkatimi dağıtıcaktı. Samuel'i ve aramızda olanları düşünmek dikkatimi yeterince dağıtıyordu. Canavar'a gittiğimi öğrendiğinde ne yapacağından bahsetmiyorum bile.

Arabayı park etti ve bana baktı. "Hâlâ gidiyorsun, değil mi?"

"Elbette öyleyim." Kapının koluna uzandım. "Benim için endişelenmene gerek yok Candy. O ormanda bir hesaplaşma yaşadım, sanırım artık iyiyim." Sihrim üzerinde hâlâ çok çalışmam gerekiyordu ama artık bana daha doğal gelmesi için dua ediyordum. Bu gece işler kötüye giderse iyi bir test olacaktı ve son zamanlarda işler hep kötüye gidiyordu. "Bana bir iyilik yap. Eğer Samuel bu gece beni aramaya gelirse, ona bir şey almak için Adlersville'e gittiğimi söyle." Ona bu gece Stag'a uğramamasını söylesem de, o öğleden sonra başımın belada olduğunu hissederse

Güneş batar batmaz kapıdan koşarak çıkıyordu. Sanırım bir vampiri sevgili olarak almanın hem bir hediye hem de bir lanet olduğunu söyleyebilirsiniz.

Ben dışarı çıkamadan kolumu tuttu. "İkinizin arasında bir şey mi oldu?"

Sonunda gözlerinin içine baktım. "Çok şey oldu. Sabah kahvaltı edeceğiz ve sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum." Sonra bilgi alacak ve o vampiri sonsuza dek durdurmak için Canavar'a yapacağımız saldırıyı planlayacaktık. "Gitmem gerek." Saat 6:45'ti ve Samuel'in ortaya çıkma ihtimaline karşı hava tamamen kararmadan önce oradan ayrılmam gerekiyordu. Birdenbire onun alacakaranlığa dayanıklı bir vampir olmadığına sevindim.

"Pekâlâ," dedi. "Seni uğurlamak için birkaç dakika içinde aşağıda olacağım." "Üniversiteye gidecek değilim ya, Candy. "Üniversiteye gidiyor değilim, Candy.

Sabah."

Bana sert bir bakış attı. "Beni bu gece göreceksin. Hepimiz senin tek parça halinde dönmeni bekliyor olacağız. Eğer dönmezsen, peşinden Reaperstown'a geleceğiz."

Kamyonetime atladım ve bara geri döndüm, oraya girmeden önce tüm hazırlıklarımı tamamlamaya çalışıyordum. Candy'yi başımdan savmış olabilirdim ama yine de Dog'un son dakika engellerini aşmam gerekiyordu. Rolümü oynamak için kıyafetlerimi de değiştirmem gerekiyordu, bu yüzden spor çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım.

İçeri girdiğimde Lucy bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne oldu sana böyle?"

Barın arkasındaki aynaya baktım. Saçlarım darmadağınaktı ve saçlarımdan bir yaprak sarkıyordu. Candy bana ormanda yuvarlanmış gibi göründüğümü söyleme zahmetine girmede, ki öyleydin. Saçımı çektim ve parmaklarımla taradım, ama bu akşamki görüntüm çöp gibiydi.

"Beau nerede?" İkisinden de erken gelmelerini istemiştim.

"Arka odada. Güneş batana kadar dışarı çıkmayacağını söylüyor." Bir kahkaha attı. "Aptal herif hâlâ vampir olduğunu sanıyor."

Onunla konuşmaya gittim ama ben koridorda ilerlerken Köpek mutfak kapısından içeri girdi. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

Dırdır başlasın.

Mutfağı işaret etti. "Burası."

"Peki efendim." Onu takip ettim ve lavaboya yaslandım. "Eğer beni bu gece Canavar'a gitmekten vazgeçirmeye çalışacaksan, nefesini boşa harcama.

Beni durduramazsın."

"Denemeyeceğim bile. Ama seninle oraya geleceğim." "Ciddi misin?" Bir an ona bakakaldım.

Parmağıyla beni işaret etti. "Anlaşma bu."

"Ön kapıdaki fedaiyi geçemezsiniz ve tüm planı suya düşürürsünüz." Dog genelde mantıklı davranırdı ama bu mantıksız bir fikirdi.

"Pekala oraya gireceğim. Ben yerel sürünün başıyım. Steele bu kasabada iş yapmak istiyorsa, paraya ihtiyacı olacak. Sürüyü içeri al."

"Steele'i sürünün kirli olduğuna ikna etmemizi mi öneriyorsun?"

"Evet hanımefendi. Yerel kurtlar burada iş yapmasını gerçekten kolaylaştırabilir. Sürüyü cebinde tutmak akıllıca bir iş hamlesi olacaktır. Odada iki müttefiki varken size dokunmaya cesaret edemez." Yüz ifadesi sertleşti. "Ve eğer denerse, geldiğimi görmeden önce kafasını koparırım."

Kötü bir plan değildi. Ayrıca Dog'la birlikte oraya girerken kendimi çok daha güvende hissedecektim. "Hâlâ Ian'ı ikna etmemiz gerekiyor." Bu fikre karşı çıkma ihtimali yüksekti. "Buraya geldiğinde bunu tartışırız. Şu anda gidip Beau'yu kontrol etmem gerekiyor. Varoluşsal bir kriz yaşıyor."

Arka odaya gittiğimde Beau güneş gözlüklerini takmış köşede duruyordu. Kabul etmeliydim, alışılmadık derecede solgun görünüyordu. Ama bu onun bir vampir olduğu anlamına gelmiyordu.

Spor çantamı yere bıraktım ve ona baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bunu duyuyor musun?" Duvara doğru eğildi, gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Onu bir otoyol devriye polisi gibi gösteriyordu.

Bir saniye dinledim ama tek duyabildiğim ağır nefes alışının sesiydi. "Ben bir şey duymuyorum."

"Deli olduğumu düşüneceksin." Elini duvarda gezdirdi. "Sanırım kablolardan geçen elektriği duyabiliyorum."

"Sakinleşmen gerek Beau. Patrick sana zaten iyi olduğunu söyledi. Sanırım hapis hücresinde yaşadıklarından dolayı biraz TSSB yaşıyorsun." Bir vampir tarafından saldırıya uğramak herkes için travmatik olabilir. Bunu bilmeliydim. Ama ben ondan çok daha iyi üstesinden geldim.

"Beni dinlemiyorsun, Charley. Sana söylüyorum, ben haklı değilim."

Belki biraz mantık yardımcı olabilirdi. "Bir düşün Beau. Vampirler en çok neyden kaçınırlar?"

Kaşları çatıldı. "Güneş ışığı mı?"

"Aynen öyle. Hapisten çıktığından beri bol bol içtin ve bu öğleden sonra buraya geldin. Bir vampir bunu yapabilir mi?"

Bir an düşündü ve sonra güneş gözlüklerini çıkardı. "Peki bunu nasıl açıklıyorsun?"

Soluk soluğa kalmamak için kendimi zor tuttum. Beau'nun gözleri genelde yeşil olurdu ama bugün burbon rengindeydi. "Bunlar lens mi?"

"Hayır, onlar lens değil!" Gözlüğü tekrar taktı ve kollarını kavuşturarak kendine sıkıca sarıldı. "Dışarıda yürürken gözlükler olmadan zar zor görebiliyorum ve cildim tüyler ürpertici bir hal alıyor. Size söylüyorum, bir vampire dönüşüyorum."

"Pekmez hızında dönen birini hiç duymadım ama sende bir terslik olduğu kesin."

Başını eğdi. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Patrick'in ona bir kez daha bakması gerekiyordu, sonra da emin olmak için Samuel'den ikinci bir görüş alacaktık. Ama bu sabaha kadar beklemek zorundaydı.

"Bu gece barı idare etmek buraya kadarmış," dedim. "Dışarıda öyle görünmene izin veremem ve Lucy bunu tek başına halledemez."

"Tucker nerede?"

"O gitti. Seni hapisanede ziyaret eden vampir onun Atlanta'daki eski patronu. Bay K. Dün gece onu kaçırdığını düşünüyoruz." Ya da Mag aldı ve ona teslim etti.

Çenesi gevşedi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke olsaydım. Bu uzun bir hikâye ve buna ayıracak vaktim yok." Bu gece bar hakkında bir karar vermem gerekiyordu. Beau'nun çalışacak durumda olmaması ve Dog'un da bizimle Reaperstown'a gitmesi nedeniyle Lucy dışında gemiyi idare edecek kimse yoktu. Ve onu burada tek başına bırakma şansım yoktu. Muhtemelen bir parti verirdi.

Lucy kapıdan kafasını uzattı ve gergin görünüyordu. "Burada seni görmek isteyen biri var, Charley."

Ön tarafa döndüğümde ilk fark ettiğim şey dışarının ne kadar alacakaranlık olduğuydu. İkinci gördüğüm şey ise barda iki müşterimin arasında oturan Ian Masterson'dı.

"Sanırım sen bir alacakaranlık vampirisin." Bana daha çok gece vampiri gibi göründü. "Şafakta da bahçeyle ilgileniyor musun?"

Arkasını döndü ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Sadece ceset zambakları dikerken."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Reaperstown'da buluşmamız gerekiyordu. Kasabanın hemen dışında, Canavar'a gitmeden önce birlikte hareket edecektik.

"Bir randevumuz var." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Henüz değişmedim."

Lucy barın arkasına geçtiğinde parmaklarını şıklattı. Rafta duran bir şişe burbonu göstererek, "Bir double," dedi.

Adamın parmaklarını kırmak ister gibi görünüyordu ama akıllıca soğukkanlılığını korudu

-ki bu onun için zordu- ve ona bir bardak doldurdu. İçkiyi düşmanca bir bakışla adamın önüne koydu. "On altı dolar tutuyor."

"On altı mı?" İçkiye baktı. "Bu otoyol soygunu." "Double sipariş etmiştin," diye hatırlattı ona kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Derin bir iç geçirdim. "Müesseseden. Sadece çabuk iç ki buradan çıkabilelim." Samuel'in içeri girmemesi için dua ederek kapıya bakmaya devam ettim.

Dog mutfaktan çıktı ve Ian'la göz göze geldi. "Bu gece ikinizle birlikte oraya gidiyorum."

"Bu çok eğlenceli," dedi Ian gülerek.

"Şaka yapmıyor," dedim. "Bunun için iyi bir argüman da sundu. Sürü, Steele'in eyaletin kuzey bölgesindeki işlerinden pay alma karşılığında hizmetlerini sunacak."

Bardak Ian'ın dudaklarında hareketsiz kaldı. "Bu hiç de fena bir fikir değil. Hepimizin bu gece Canavar'dan tek parça halinde ayrılmasını sağlayacak ekstra bir sigorta."

Çenem düştü. "Yapacağımızdan şüphe mi ediyordun?" Piç herif beni bunun çocuk oyuncağı olacağına inandırmıştı.

"Biraz endişelendim." Burbonunu geri içti ve bardağı bardağın üzerine koydu. "Hadi şu işi bitirelim."

Lucy'nin gözleri ben ve Dog arasında gidip geliyordu. "Siz ikiniz beni burada Beau ile yalnız mı bırakıyorsunuz?" Kaşları aniden sırtmaya başladı.

Köpek odaya göz gezdirdi. "Beau nerede?"

"Hâlâ bahsettiğim krizi yaşıyor. Bu gece çalışmayacak."

Bardaki müşterilerden biri konuşmaya kulak misafiri olmak için taburesinin üzerinde döndü.

Ona bir bakış attım. "Sen kendi işine bak, Mike. Aslında bu gece burayı kapatıyorum, o yüzden içkini bitir." Arkadaşına baktım. "Sen de."

Candy ön kapıdan içeri girerken, "Zahmet etme Mike," dedi. "Bar kapanmıyor."

"Burada ne yapıyorsun?" Dedim.

Barın arkasına doğru yürüdü ve musluktan bir bira doldurup Mike'ın önüne koydu. "Barmenlik."

Eh, o nitelikliydi. Odadaki herkesin toplamından daha fazla içki karıştırma deneyimi vardı. Muhtemelen gözü kapalı bir Bloody Mary hazırlayabilirdi.

Candy Lucy'ye donuk bir bakış attı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" "Her neyse," diye homurdandı Lucy, Candy'nin yanından geçerken.

"Güzel." Gözleri Ian'ın üzerindeydi. "Bu gece eve döndüğünde Charley'nin saçının bir telinin bile yerinde olmadığını görürsem, peşine düşer ve seni yaratanın kışından çıktığına pişman ederim."

Ian yüzünde hınzır bir sırıtişla barın üzerine eğildi. "Onun saçını kendim karıştırıp tehdidini görmek için iyi bir fikrim var."

Zaman konusunda gerginleşmeye başlamıştım, bu yüzden ön sevişmelerini yarıda kestim. "Gitmemiz gerek."

Bir saniye sonra Candy'nin telefonu çaldı. Telefonu çıkardı ve numaraya baktı. "Acele etsen iyi olur. Yine Samuel arıyor."

"Samuel mi? Neden seni arıyor?"

"Çünkü telefonuna cevap vermiyorsun. Bir yerden numaramı almış ve sen kamyonuna biner binmez aramaya başlamış."

Cebimden çıkardığımda telefonumun şarjı bitmişti. Sanırım ormanda yaşadığım deneyimin etkisiyle hâlâ vızıldıyordum ve muhtemelen şarjı bitmişti.

"Onu rahatlatmaya çalıştım ama sanırım işe yaramadı." Candy dışarıya, solmakta olan ışığa baktı. "O gelmeden önce yaklaşık on dakikan olduğunu söyleyebilirim."

O haklıydı. Gökyüzü kararır kararmaz, o kapıda olacaktı. "Hadi buradan gidelim."

"Herkes nereye gidiyor?" Lucy sordu.

"Bilgi toplama görevindeyiz," dedim. "O zaman yarın gece evi temizleyeceğiz."

TWENTY-EIGHT

Kendisini tekrar Dog'un yanındaki kamyonu tıktırma fikrine sıcak bakmayan Ian, bizimle Reaperstown'ın bir mil dışındaki eski bir benzin istasyonunda buluştu. Tanklar onlarca yıldır kurumuştı ve bina, pencereleri olan bir dizi dengesiz duvardan başka bir şey değildi.

Biz geldiğimizde Ian terk edilmiş bir arabanın kaputunda oturuyordu. Atladı ve bizimle kamyonda buluştu. "Steele kurdu beklemiyor." Dog'a baktı. "Biz kapıya varmadan önce fedai onun kokusunu alır, o yüzden konuşmayı bana bırakın."

"Bizi mümkün olduğunca çabuk içeri sok ve oradan çıkar," dedim.

"Bu senin ne kadar iyi bir oyuncu olduğuna bağlı." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yeterince ucuz görünüyorsun."

Bana açık bir şeyler giymemi söylemişti. Victor Steele'in tat alma tomurcuklarını ıslatacak bir şey. Bir vampirin giyebileceği bir şey. Başka bir deyişle, değersiz bir şey. Geçen gece o vampiri öldürdüğümde giydiğim kıyafetin aynısıydı ve Samuel gelmeden önce Stag'da üzerimi değiştirirken hız rekoru kırmıştım.

"Tanrıya şükür onaylıyorsunuz," dedim sahte bir rahatlamayla.

"Onu benim olduğuna ikna etmeliyim." Tehlikeli bir şekilde yaklaştı, beni kamyonu yasladı. "Bu yüzden, aşağı indiğimizde tavırlarını bırak ve biraz sağlıklı korku göster."

Dog elini aramıza soktu ve Ian'ı geri itti. "Beni kışkırtma, vampir."

Dog elini çekerken Ian göğsüne baktı. "Bana bir daha dokunursan kurt, onu sahiplenmeyi başarırım." Dişleri aşağı indi. "Eski usul. Sonra da seni öldürüp bu paslı tanklardan birine tıkarım."

Köpek sırttı ve hırlayarak geri çekildi. "Gidelim mi?"

"Aşağıda görüşürüz." Ian bir saniye sonra gitmişti.

Kamyona geri döndük ve Ian'ın Canavar'ın arkasındaki park yerinde bizi beklediğı Reaperstown'a doğıru yola çıktık. Yemin ederim o vampir ışıktan daha hızlı hareket ediyordu.

Dışarı çıkmadan önce Dog'a "Bu gece kendini ldrtecek bir şey yapma," dedim. "Sandığıın kadar narin biri değılim. Eğıer Steele bana elini sürerse, onun icabına bakarım."

Kıkırdadı. "Doğıru."

Ian kamyona doğıru yürürken biraz ürkek görünüyordu. "Yapma böyle," dedim ona. "Bu gece gergin olmana gerek yok."

"Olmamak için aptal olmak lazım, sen de öyle olmalısın." Gözleri park yerinde dolaştı. "İçeride sana biraz sert davranmak zorunda kalabilirim, o yüzden sen de bana ayak uydur."

Köpek esprisiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Ne sikime bulaşıyoruz biz böyle?" Ian cevap vermek için ağızını atı ama Dog onun sözünü kestı. "Bu gerçek bir soru değıldi, gt herif."

Aralarındaki sevgi hissediliyordu.

İimi ektim. "Kusmadan önce şu işi bitirelim."

Ian bileğıni dişlerine doğıru kaldırdı ve etini ısırarak birak damla kan akıttı. Kalın ve koyu renkliydi. Neredeyse siyahtı. "Keyfine bak."

"şışen falan yok mu senin?" Sırttı.

"Korkarım yok, sevgilim."

Bir iniltiyle bileğıni ağızıma çektim ve yarayı yaladım. Deşet içindeydim ama tadı hoşuma gitmişti. Bir tatlılık vardı ve kendi adrenalın patlamalarıma benzer şekilde bana anında enerji veriyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Dog, dudaklarımı tenine bastırıp emmeye başladığımda Ian'ın bileğıni tuttuğum yerden çekti.

Coşkudan sıyrılıp geri çekildim ve Ian'ın yüzündeki sırtışı silebilmesi için bana verdiğı anlık keyfi saklamaya çalışarak kendimi dengeledim. Bir süre sonra eski püskü eteğımi düzelttim ve derin bir nefes aldım. "Hadi gidelim."

Tıpkı Ian'ın söylediği gibi, biz kaldırımdan aşağı inip ön kapıya varmadan önce girişi bir değil üç vampir kapatmıştı. Geçen geceki platin sarısı saçlı olan ortada duruyordu.

Ian hemen yüzüne baktı. "Victor bizi bekliyor."

Vampirin gözleri bana kaydığında kaşları çatıldı ve sırtmaya başladı. "Bakın burada kim varmış. Bay Steele geçen gece yaptıklarını sana ödetecek."

Sanırım beni hatırladı.

Sonra Ian'ın omzunun üzerinden baktı. "Pire torbası burada kalacak."

Köpek hırladı, yumrukları iki yanında sıkılaştı. Mucizevi bir şekilde sakinleşti ve vampire gülümsedi.

"Bay Steele'e kurdun bir teklifle geldiğini söyleyin," dedi Ian. "Sürü, hizmetlerini sunmak istiyor." Vampir yerinden kımıldamayınca Ian geri çekildi. "Pekâlâ. Patronuna toplantının iptal olduğunu söyle. Eminim anlaşmayı bozduğun için sana çok sert davranmayacaktır."

"Bekle." Diğer ikisi girişi kapatmaya devam ederken vampir içeri girdi.

Bir süre sonra geri geldi ve bizi içeri buyur etti.

Gözlerim kulüpte dolaştı ve yılan dövmeli barmene takıldı. Beni gördüğünde yüzü taşa döndü. Barın üzerinden atlayıp peşimden geleceğini düşündüm ama fedai ona bir bakış attı ve başını salladı.

Sahneye baktım, üzerinde dans eden kızın bunu kendi özgür iradesiyle mi yaptığını yoksa Steele'in onu birkaç saatliğine kafesinden çıkarıp geçimini sağlamasına izin mi verdiğini merak ediyordum. Tucker'dan iz yoktu ama onu burada görmeyi beklemiyordum. Eğer buradaysa, üzerinde durduğumuz zeminin altında bir yerlerdeydi.

Ian kulübün diğer tarafındaki bir koridoru işaret etti ve devam etmem için beni dürttü. Koridorun sonunda bir dizi merdivene açılan bir kapı vardı. Aşağısı karanlıktı, ancak en alt basamağı görebilecek kadar ışıktı.

Bana geçmemi işaret etti. "Önce bayanlar."

"Önce ben gideceğim." Köpek onu güçlükle geçti ve merdivenlerden indi.

Onu takip ettim. Her adımda kulübün müziği biraz daha sessizleşirken, aşağıdaki bodrum katından sert bir ritim geliyordu. Uzun bir koridordan geliyordu.

Ian bizi takip etti, kapıyı arkasından kapatırken yukarıdaki dünyayı da kapattı. Çenesi sıkıca kenetlenirken gözleri loş alanda gezinmeye devam etti, bu benim sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Koridorda bir aşağı bir yukarı kapılar vardı. Bazıları kapalıydı ama diğerleri ardına kadar açıldı. İlkini içine baktım ve köşede bir kafes gördüm. Sadece bir metre boyunda ve genişliğindeydi. Bir çeşit hayvan sandığı gibiydi. Boş olduğu için rahatlamıştım ama koridorun yarısında bir odanın içine baktım ve boş olmayan bir kafes gördüm.

Kadın beni gördü ve ağızındaki tıkaçla konuşmaya çalışırken yüzünü parmaklıklara bastırdı. Elleri arkasından ipe bağlıydı. Tucker'ın imgeleminde gördüğu vampir olabilirdi.

Ian beni ileri itti. "Devam et."

Çıglıkları gittikçe yükselen müzik sesiyle bastırılıyordu. Sona doğru ilerlerken odalarda birçok boş kafes vardı ama Tucker ya da Irina'dan hiçbir iz yoktu. Ama bazı kapılar kapalıydı. Başka bir odaya baktığımda, duvara dayalı bir sandalyede oturan bir adam gördüm. Her iki koluna da tüpler bağlıydı ve bu tüplerden torbalara kan akıyordu.

Ona baktığımı görünce bir çift dişini gösterdi ve gözleri boş boş baktı. Başka bir adam kapının arkasından çıktı ve kapıyı yüzüme kapattı.

"Orada ne haltlar dönüyor?" Ian'a söyledim. "O bir donör."

Bu beni şaşırtmamalıydı. Victor Steele tıpkı kooperatifin yaptığı gibi vampir kanı satıyordu ama biz bağışçılarımızı pis odalara tıkıp kanlarını emmiyorduk. Ve o vampirin kanı kurumak üzereymiş gibi görünüyordu.

Koridorda ilerlemeye devam ettik ve sonunda bir kapıya geldiğimizde durduk. Ian orada öylece durup kapıya baktı.

"Açacak mısın?" Köpek dedi ki.

Ian gözlerini Dog'a çevirdi. "Kafamın çiğnenmesini istemiyorsam olmaz. Kelimenin tam anlamıyla."

Müzik başımı ağrıtabak kadar yüksekti ama yine de diğer taraftan gelen oflama ve homurdanma seslerini duyabiliyordum. "Bu da ne?"

"Bu şeytan." Ian bir adım geri çekildi. "O kapıdan uzaklaşmanızı tavsiye ederim."

Tavsiyesini dinleyemeden kapı açıldı. Dev bir canavar uçarak dışarı çıktığında tökezledim. Köpek beni iterek önünden çekildi ve kurt gözlerini kırpıştırarak hırlayarak ona karşılık verdi. Köpek durdu ama Köpek'in bakışlarını dik tuttu.

"Otur!" Gürleyen ses, kapı aralığında duran bir vampire aitti. Köpek anında durdu ve kığını yere dayadı. Simsiyahtı ve Mastiff ile Cane Corso kırması bir köpeğe benziyordu. İçine biraz cehennem köpeği de karışmış olabilirdi çünkü gözleri daha önce gördüğüm hiçbir köpeğe benzemiyordu. Yakut kırmızısıydı, bir vampirinkinden farksızdı. Adam Dog'a dudak büktü ve sonra bize içeri girmemizi işaret etti. Önce Ian girdi, içeri girerken beni kolumdan tutup odanın diğer tarafına geçirdi. İçeride en az yarım düzine vampir daha vardı ve loş odanın gölgelerinde sırtı bize dönük bir adamın etrafında nöbetçi gibi duruyorlardı. Diğerlerinin onu çevrelemesinden Victor Steele olduğunu tahmin ettim. Elinde bir şeyle hafifçe eğilmişti. Onu yere bıraktığında odayı bir inilti doldurdu. Arkasını döndüğünde ayaklarının dibinde bir kadın yatıyordu; dili, elinin kenarındaki bir damla kana değiyordu. Ağız.

İçgüdüsel olarak iyi olup olmadığını sormak istedim ama yüksek sesli müzikten konuşmak biraz zordu ve bana söylenmedikçe konuşmamam gerektiğini biliyordum. Bu gece için Ian'ın malıydım, bu yüzden yerimi bilmem gerekiyordu. Gözlerini açtığında ve dudaklarından memnun bir iç çekiş çıktığında rahatlamıştım. Bir an sonra vampirlerden biri onu yerden kaldırdı ve odanın arka tarafındaki bir kapıdan içeri taşıdı.

Steele parmaklarını şıklattı ve müzik durdu. Kocaman köpek tırıs la ona doğru geldi ve itaatkâr bir şekilde oturdu. "Diablo'nun kusuruna bakmayın. Çok korumacıdır." Sesi kavernözdü.

Steele'e iyice baktığımda neredeyse nefesim kesiliyordu. Samuel'e benziyordu. Ya da Samuel ona benziyordu. Gözleriydi. Aynı çarpıcı mavi gözlerle sahipti. Bu beni şaşırtmamalıydı. O Samuel'in yaratıcısıydı ve her yaratıcı gibi bazı fiziksel özellikler yavrulara geçerdi. Soyuna. Yine de yaşlıydı. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı. Uzun boylu ve yakışıklıydı, muhtemelen ikinci el bir araba kadar pahalı olan takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymişti. Ama gözlerinde Samuel'in miras almadığı bir acımasızlık vardı. Ve az önce koridorda gördüklerimden sonra, dış görünüşün altındaki canavarı saklamak mümkün değildi.

Süslü oymalı bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Bacak bacak üstüne atıp Ian'la konuşurken bakışları Dog'un üzerindeydi. "Bana hediyeler getirmişsin. Birazdan kurda geri döneceğim." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Charlotte Underwood, ama sanırım sen Charley'i tercih ediyorsun. Delia Underwood'un kızı." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Soyumun sevgilisi."

Ian kaşlarını kaldırarak bana bakmak için başını çevirdi.

Yani Samuel haklıydı. Yaratıcısı onu hâlâ hissedebiliyordu. Onu yatağında hissetmişti, bu da bana bakış şeklinden daha da rahatsız olmama neden oldu. Ona ters ters bakarken tereddüt etmedim ama ona soyunu terk ettiğini hatırlatmayacak kadar da akıllıydım. Samuel'in kiminle yattığı onu ilgilendirmezdi.

"Sen çok cesur bir kadınsın, Charley. Bana meydan okuyacak pek kimse yoktur." Gülümsemesi yavaşça düzleşti. "Ya da bana yalan söyleyecek cesareti."

Kendimi savunmam gerekirse, adamları Tucker'ı aramak için barıma girdiğinde onun kim ya da ne olduğunu bilmiyordum. Ama bilseydim bile, yine de onu korumak için yalan söyledim.

"Oyunumuzdan keyif aldım. Ya sen?"

Bunun gerçek bir soru olduğundan şüphelendiğim için cevap vermemeyi tercih ettim.

Tekrar Dog'a döndü. "Seni öldürmemem için beni ikna etmek için iki dakikan var. Git."

"Şimdi, neden böyle aptalca bir şey yapasın ki?" Köpek dedi ki.

Victor Steele'in gergin dudaklarının kenarında hafif bir seğirme hissettim. "İki dakikan hızla geçiyor."

"Çünkü bana ihtiyacınız var. Atlanta'da nasıl iş yapıyorsunuz bilmiyorum ama burada bağlantılar gerekiyor. Yabancılarla güvenmeyiz. Başka bir deyişle, sürü Kuzey Georgia'da iş yapmanıza izin vermenin karşılığında bir pay istiyor."

Yozlaşmış bir kurt gibi görünmek için çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Steele yanında duran vampire baktı. Dog tepki veremeden iki uşak onu sıkıca tuttu.

Victor Steele'in dişleri yerine oturdu. "Onu buraya getirin."

Dog'u odanın diğer ucuna doğru itmeye başladılar. Köpek dört ayak üzerine düşerek ellerinin arasından kaydı. Kurt döndü ve sağındakine saldırdı, çenesini vampirin boynuna kilitledi. Diğeri daha sert kenetlenince geri çekildi. Sonra Dog kehribar rengi gözlerini Victor Steele'e dikti ve vampirin boynunu yavaşça ezmeye başladı.

"Yeter!" Steele ayağa kalktı ve diğerlerine başıyla işaret etti. Odadaki her vampir duvara doğru geri çekildi. "Bırakın onu, sizi öldürmeyeceğime dair söz veriyorum."

Tereddüt eden Dog sonunda vampiri bıraktı ve yer değiştirdi. Sonra bize doğru geri adım attı.

Vampir yuvarlanarak uzaklaştı ve ayağa kalkarken yaralanmış boynunu kavradı. "Çok yakında bir ara sokakta buluşacağız kurt. Arkanı kollasan iyi edersin."

Vampir duvara yaslanmış diğerlerine katılmak için dönerken Steele onu yakaladı ve dişlerini boynuna geçirdi. Muhafızının etini yırttı ve ardından hançerini boğazına dayayarak, başı sallanıp geriye doğru dönene kadar derinlemesine kesti. Bıçakla ikinci bir hamle yaparak onu kopardı ve vampirin kafasını yere yuvarladı. Diablo ona baktı ve avuçlarını yaladı ama yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Steele vampiri bırakıp cesedin üzerine yürüdü ve şık ceketinden bir mendil çıkararak ağzındaki kanı sildi. "Devam edin."

Dog, "Beni öldürürsen hesaplaşman gereken bir sürün olur," diye uyardı. "Ama uğraşmak zorunda kalacağın tek kurtlar benimkiler değil."

Steele gözlerini kıstı. "Ne gibi?"

"Burada, dağlarda insanlar farklı şeyler yapar. Buralarda her türden sürü var, kaçak içkiciler en uçucu olanları." Köpek kaşlarını kaldırdı. "İşte bunlar çılgın kurtlar."

Steele sabırsızlanmaya başlamıştı. "Ne demek istediğinizi anlatın."

Köpek sıırttı. "Burada, ormanda dükkân açmaya çalışanlara iyi gözle bakmayan sürüler var. Düzgün bir tanıtım ve onların onayı olmadan yani. Bu ayrıcalığın bedelini ödemeniz gerekecek."

Steele, "Bu sizin sorunuz," dedi. "Onlara payınızdan ödeme yapın." Dog başını salladı. "Anlaştık gibi görünüyor."

Vampir tekrar yerine oturdu ve gözlerini bana çevirdi. Sonra Ian'a baktı. "Bunu hallettiğimize göre, şimdi diğer işimize geçelim. Charley'nin senin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Doğru," diye yanıtladı Ian. "Onu sahiplendim."

Steele'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Sanırım bunun için çok geç kaldınız. *Samuel* onu çoktan sahiplendi ve soyumun malı teknik olarak benimdir."

Ian'ın bana kanını vermek gibi parlak bir fikri buraya kadarmış. Ama Victor Steele'in yaratıcının haklarını savunmaya çalışması tam bir saçmalıktı. Samuel'i terk ettiğinde bu haklardan vazgeçmişti. Ama vampiri kızdırmadan davayı nasıl savunacaktım? Bir kadının ona laf atmasını hoş görececek birine benzemiyordu.

Ben ve Samuel hakkındaki ifşaata rağmen, Ian bir kurtarıcı bulmayı başardı. "O artık Samuel'e ait değil. Daha genç bir şey karşılığında onu bana teklif etti."

Daha genç mi?

Kendime neden burada olduğumuzu hatırlatarak sakinliğimi korudum. Hâlâ Tucker ve Irina'nın bodrumda bir yerlerde olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyordu.

"O artık tamamen benim."

Steele'in sesi bir oktav düştü. "Ama ben onu istiyorum."

"Ve sende benim istediğim bir şey var." Ian arkama geçip ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi, dudaklarını tehlikeli bir şekilde boynuma yaklaştırdı. Konuşurken nefesi tenimde geziniyordu. "Ondan vazgeçmekten ne kadar nefret etsem de, eşit bir değiş tokuşa açığım."

"Irina'yı mı kastediyorsun? İlgilenen bir alıcım var, yani benim için çok para eder." Parmaklarını sandalyenin kol dayanağına vurdu. "Bunu düşünmem gerekecek."

Ian kıcımlı okşadı. "Sana hatırlatmama izin ver. Vampirlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez ama Charley bir cadı. Onlardan satılık pek bulamazsın." Sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdikten sonra beni Steele'e doğru itti. "Şunu bir kokla. Yerinde olsam bunu uzun süre düşünmezdim."

Ian'a omzumun üzerinden düşmanca bir bakış fırlattım. Ona bir yumruk borçluydum ve bu borcu ödemeye niyetliydim. Victor Steele'e dönerken beni yakaladı ve kucağına çekti. Onun altımda olduğunu hissettiğimde irkildim.

"Evet, sanırım haklısın." Eliyle muhafızlarından birine işaret etti. "Pembe saçlı olanı getirin."

"Bekle," dedi Ian. "Charley ile hâlâ bitmemiş bir işim var." Yüzünde müstehcen bir sırıtış belirdi. "Saygısızlık ettiği tek kişi sen değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" Steele sordu.

"Onunla bir geceye daha ihtiyacım var. Kadına saygı dersi vermek için. Ondan sonra tamamen senin olacak. Irina'yı teslim ettiğin sürece tabii."

Vampir beni daha sıkı kavradı. "Onu şu anda alabilirim ve sana hiçbir şey vermem. İkisi de sende kalsın."

"Ama yapamayacaksın," dedi Dog. "Sürümün işbirliğine ve Masterson'a ihtiyacın var, yoksa yeni başlayan iş girişimin bir tren enkazına dönüşecek. Bunu bizzat ben göreceğim."

İkisi bir an birbirlerine ters ters baktı ve sonra Steele beni kucağından itti. "Onu sağlam istiyorum," dedi Ian'a. "Anlaşıldı mı?"

Sırıttı. "Tabii ki."

Steele parmaklarını şıklattı ve iki adamı bizi dışarı çıkarmak için odaya geldi.

"Gitmeden önce," dedi Ian. "İrina'yı görmek istiyorum."

Vampir gözlerini kıstı. "Neden? Onu teslim etmem konusunda bana güvenmiyorum musun?"

"Yapacağından hiç şüphem yok. Sadece ne durumda olduğunu görmek istiyorum." Gözlerini tekrar Steele'e dikti. "Bir sorun mu var?"

Steele başıyla onayladı ve vampirlerden biri odanın arka tarafındaki kapıdan geçip birkaç dakika sonra Irina'yla birlikte geri döndü. İlk tanıştığımızda çok alıngan biriydi. Tüm canlılığı ve enerjisiyle beni boğmaya hazırdı. Ama şimdi boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Parlak gözleri donuklaşmıştı ve cildi şok edici derecede solgundu.

Ian ona doğru yürüdü ama Steele'in muhafızları tarafından önü kesildi. Diablo onu tersleyerek uzak durmasını sağladı. "Ona ne yaptın?" diye hırladı.

Victor gülümsedi. "İyi bir beslenmenin iyileştiremeyeceği bir şey değil. Aç bırakmak sorunlu vampirleri kontrol etmenin çok etkili bir yoludur. Gerçi hayatta kalmalarının anahtarının ben olduğumu anladıklarında çoğu işbirliği yapmaktan mutluluk duyuyor." Ona hızlı bir bakış attı. "İrina değildi."

Ian anlaşılmayı bozacak bir şey yapmak üzereymiş gibi görünüyordu ama kendini dizginlemeyi başardı. "Yarın gece takası yapmadan önce karnının doymasını bekliyorum." Bu onu öldürüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Kalpsiz Ian Masterson kendisinden başka birini gerçekten önemsiyordu. Onu sevdiğini söyleyecek kadar ileri gidebiliyordum.

Victor Steele'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Elbette." Sonra da kayboldu. "Ama tam yirmi dört saat içinde Charley'yle birlikte ortaya çıkmazsan, Irina'yı bir kafese atar ve bir kül yığınının başka bir şey olmayana kadar çürüyüp gitmesine izin veririm."

Vampir Irina'yı odadan dışarı çıkardı. Bir dakika sonra Victor Steele ayağa kalkmış, yanında cehennem köpeğiyle aynı kapıya doğru ilerliyordu. "Tucker nerede?" O kapıdan geçmeden önce ben sordum.

Durdu ama dönmedi. "Buralarda bir yerde. Yarın gece ikinizi tekrar bir araya getireceğim. Aslında, bir kafesi paylaşabilirsiniz. İkinizi de çok uzun bir süre tutmaya niyetliyim."

Odadan kaybolurken söylediği sözler kanımı dondurdu ve beni yarın geceyi bekleyen kaderi hayal etmeye bıraktı.

epik bir başarısızlık. O zaman sürünün bile beni kurtarabileceğinden şüpheliydim.

OceanofPDF.com

TWENTY-NINE

Canavar'dan yeterince hızlı çıkamadım. Park yerine giderken Diablo'nun köşeyi dönüp bizi indireceğini düşünerek sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Kamyona tırmandıktan sonra otoparktan çıktım ve dönüşü o kadar hızlı yaptım ki Dog'un dizleri gösterge paneline çarptı.

"Sakin ol, Charley. Bunlardan sadece iki tane var."

"Sıkı tutunun. Bu Allah'ın belası cehennem çukurundan çıkmak üzereyiz."

Sorgulama yapmak için Ian'ın evine doğru yola çıktık. Orayı tekrar görmek beni ürpertti çünkü en son gittiğimde en iyi arkadaşım bodrumda işkence görüyordu. Vampir çılgınları atan ürkütücü eski bir yerdi.

"Bu ev size mi ait, yoksa ödünç mü aldınız?" Ön kapıyı açtığında Ian'a sordum. Ev sahiplerinin ikinci katta bir yerde bağlı olup olmadıklarını merak ettim. Ya da ölü.

"Tabii ki benim. Büyük Buhran sırasında ucuza almıştım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Vampir gerçek bir fırsatçıydı. "Hadi işimize bakalım," dedi Dog. "O orospu çocuğunu öldürmek için bir plana ihtiyacımız var.

kaltak."

I geri çağrıldı ve konuşma arasında onu ve

Victor Steele. "Moonshining kurt değiştiriciler?"

Kıkırdadı. "O tepelerde ne olduğunu bilsen şaşarsın."

"Peki o kan veren adam neydi?" Kollarından tüpler çıkan adamı hatırlayarak Ian'a sordum.

Köpek kıs kıs güldü. "Bunu barında vampir kanı kooperatifi işleten kadın söyledi."

"Sadece biz bağışçılarımızın kanını akıtarak öldürmüyoruz. Kanlarını bize gönüllü olarak getiriyorlar. Tanrı aşkına, o adam yarı ölü görünüyordu."

"Pek sayılmaz," dedi Ian. "Hayatı karşılığında kanını bağışlıyordu. Steele kolayca alabileceği bir şey için neden toptan ödeme yapsın ki?" Sessizce kıkırdadı. "O zavallı ahmağın fark etmediği şey, Steele'in eninde sonunda onu *kurutacağı*."

Bu da Ian'ın aceleciliğini merak etmeme neden oldu. "Peki ya sen? Senin iş modelin Victor Steele'inkiyle aynı mı?"

"Bana hakaret etme, Charley. Tedarikçilerime ödeme yapıyorum."

Eminim onları ö l ü m ü n e soyup soğana çevirmiş, sonra da bana yapmaya çalıştığı gibi haraç keserek kârına kâr katmıştır. Ian Masterson'ın gerçekten iyi bir vampir olabileceğini düşündüğüm anlar oldu, ama sonra bir şeyler hep araya girip onun hakkındaki fikrimi değiştirdi.

"O koridorun sonundaki odalarda bir sürü boş kafes vardı," dedim.

Ian omuz silkti. "Ve bu sadece gelecek şeylerin bir tadı. Victor Steele hepsini doldurmaya niyetli. Bir sonraki talihsiz kasabaya geçmeden önce eline geçirebildiği her vampir için Crimson'ı sömürecek."

Dog'un ağzından bir hırıltı çıktı. "Bu asla olmayacak. O vampir yarın gece ölecek."

"Bu konuda haklısın," dedi Ian dudakları hırıltıyla kıvrılırken. "Ama yarın gece konusunda yanılıyorsun. Irina ölüyor. Bunu hissedebiliyorum. Yirmi dört saat daha dayanamaz, o yüzden bu gece oraya gidiyoruz."

Az önce ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Henüz bir planımız bile yok." Vampir açıkça aklını kaybetmişti. "Sanırım kararların bulanık."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Plan mı? Sana bir plan vereceğim. Kafalarını koparacağız!"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım Ian haklı," dedi Dog. "O zaman ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

"Bunu bir düşün, Charley. Victor Steele, Ian'ın yarın gece seni teslim etmek için oraya gelmesini bekliyor. Bütün vampirlerini

Hazır. Eğer bu gece oraya gidersek, geldiğimizi göremeyecekler. Onları hazırlıksız yakalamanın tek yolu bu."

"Düşündüğünden çok daha fazlası var," dedi Ian. "Victor'un odanın arkasında bıraktığı kapı bodrumun ikinci yarısına açılıyor. Çok daha geniş bir alana. Irina'yı ve barmeninizi tuttukları odaların olduğu başka bir koridor daha var." Gözlerindeki öfke alevlendi. "Burayı satın aldığından beri oraya inmedim ama ürünlerini burada depolayıp paketlediklerinden şüpheleniyorum."

Öfkelendim. "Aşağıdaki vampirlerden çektikleri kanı kastediyorsun."

"Diğer şeylerin yanı sıra. Operasyonun o odada çok sıkı korunduğuna bahse girebilirsin, bu yüzden bu gece gördüğün vampir sayısını ikiye katlayabilirsin. Dog'un dediği gibi, oraya şimdi girip onları gafil avlamak bizim için en iyisi."

"Şu tünelin girişi nerede?" Köpek sordu.

"Diğer taraftaki koridorun sonunda. İçeri girmek için çıkarmamız gereken gürültünün bir kısmını tamponlamak için ana odadan yeterince uzakta. O iğrenç müzik geri kalanını tamponlayacaktır."

"Bizimle birlikte kaç vampir götürmek zorundasınız?" Dog sordu.

Ian omuz silkti. "Yedi. Belki sekiz."

"Sürüyle birlikte altı tane daha var," dedi Dog.

Ian alay etti. "Bu acınası bir durum."

Genişletilmiş sürü bundan çok daha büyüktü ama Dog'un sadece en iyi kurtlarını getirdiğinden şüpheleniyordum.

Köpek onun gözlerinin içine baktı. "Senin aksine, o bodrumdan canlı çıkacaklarından emin olmadığım sürece kimseyi riske atmam." Sonra gülümsedi. "Ayrıca, bir kurt iki vampire eşittir."

"Bu kadar testosteron yarışması yeter," dedim. "Buraya odaklanalım."

Köpek var olmayan plana geri döndü. "Şüphesiz bildiğim bir şey var. Tünel kapısını kırmadan önce o vampirlerden bazılarını o bodrumdan çıkarmamız gerekecek. Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız olacak."

* * *

"Dekoratörünüz kim?" Ian onu ofisine götürürken Candy sordu.

"Neden, sevk mi istiyorsun?"

Bir kakhaha attı. "Onu ya da onu bizzat kovmak istiyorum."

Kıyafetine baktım. "Güzel görünüyorsun." Uyluklarının yarısına kadar inen bir trençkot giymişti.

"Yapmak istediğim hoş bir şey değildi."

"Kibarlık ediyordum. Bekârlığa veda partisine giden bir striptizci gibi görünüyorsun."

Paltosunu bacaklarının üzerinden bir iki santim aşağı çekti. "Böyle daha iyi. Fikrimi değiştirmeden önce şu gösteriyi başlatalım."

Köpek odaya girdi ve ona bir göz attı. "Bu işe yarar." Kadın ona gülümsedi. "Sadece iyi bir şarap gibi yaşılanıyorum."

Candy yaşlanmadı, mükemmel bir şekilde olgunlaştı. Tek umudum dizlerinin bu göreve hazır olmasıydı. Kaçmak zorunda kalırsak bacaklarından bahsetmiyorum bile.

"Bundan ne anlıyorsun?" Ian Dog'a sordu.

Vampirler ve sürü çoktan tünele girmiş, bodrumla aralarındaki engeli inceliyorlardı. Oraya açılan kapı içeriden mühürlenmişti.

"Kolay. Sadece zamanlamayı doğru yapmalıyız."

Plana göre Candy ve ben Canavar'a girecek ve bodrumun yarısını araştırmak için yukarı çıkaracak kadar dikkat dağıtacaklık. Bu aşağıdaki oyun alanını dengeleyecekti. Yeterince kişi koridordan kulübe doğru koşmaya başladığında, bu benim Ian'ın evdeki vampirlerinden birine mesaj atıp tüneldeki kapıyı kırma emrini iletmem için bir işaret olacaktı. Ondan sonra, oradan çıkmak ve her şey bitene kadar burada beklemek bize kalmıştı.

Derin bir nefes aldım ve dar eteğimi düzelttim. "O zaman sanırım zamanı geldi."

Candy'yi ofisten çıkarken takip ederken Dog, "Charley," dedi. "Orada dikkatli ol."

"Sen de öyle. Kahraman olmaya çalışırken kendini öldürtme." Bana gülümsüyordu ama yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Belirsizliği. Bana göre Victor Steele'i öldürme ve Tucker'ı o bodrumdan çıkarma şansımız yarı yarıyaydı. Ama benim gözümde Köpek önce gelirdi. Her zaman öyleydi ve öyle kalacaktı. Kendini kurtarmak ya da işi bitirmek söz konusuysa, Tanrı yardımcım olsun, ama onu geride bırakması gerekiyordu. Ama bu kadar düşünmek yeter. Ne olursa olsun, hepimizin oradan canlı çıkmasını sağlayacaktım.

OceanofPDF.com

THIRTY

"Nasıl görünüyorum?" Candy sordu.

Onu çevirdim ve paltosunun arkasındaki tüyleri temizledim. Gerçi içeridekiler için fark etmezdi. "Sıcak bir karmaşa gibi, ama iyi bir şekilde."

Sinirli bir şekilde gülümsedi. "O zaman yapalım şunu." "Tamam. Ben hazırım."

Canavar'ın içine girer girmez o platin sarısı vampir tarafından karşılandık. Beni tanıdığında yakalamaya çalıştı ama Candy ona engel oldu.

"O Ian Masterson'a ait. Ona dokunursan, güneş doğduğunda kül yığını olursun." Victor Steele Canavar'ı satın almış olabilirdi ama Ian hâlâ Reaperstown'da ağır sıklet biriydi.

Dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman neden onsuz burada?"

O vampiri öldürdükten sonra, sanırım hoş karşılanmadım. En azından eskort olmadan.

Cesur olmanın Candy'nin arkasına saklanmaktan daha fazla saygı göreceğini düşündüm ve konuştum. "Ian bana dışarı çıkmam için izin verdi." Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyordum. Neredeyse *yarın gece beni patronuna teslim edene kadar* diye ekleyecektim ama bildiğim *kadarıyla* bu vampirin bekleyen takastan haberi yoktu. O sadece fedaiydi. "Benimle daha sonra burada buluşacak," dedim ikna olmamış gibi görüldüğünde. Elimi cebime attım. "Ama Ian'ı arayıp bizi içeri almayacağını söyleyebilirim?"

Vampirin gözlerinde bir parça korku vardı. Başka bir şey söylemeden kenara çekildi ve barmene geri çekilmesini işaret etti.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Candy'ye, "Yer senin," dedim. "Hızlı hareket etmeliyiz."

"Önce sert bir içkiye ihtiyacım olacak." Bara gitti ve bir duble burbon sipariş etti.

Barmen ona içki doldururken gözlerinde susamış bir ifadeyle bana baktı. Beni yemek istediği hissine kapıldım. Av olduğunu bilmek garip bir duygu. Birinin akşam yemeği olmaktan sadece bir yanlış hareket uzakta.

Candy burbonunu yudumladı ve odanın karşısındaki sahneye baktı. "Tamam. Vakit geldi. Biraz paslanmışım, o yüzden bana şans dile."

Köşede müziği kontrol eden adama doğru giderken trençkotunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine fırlattı ve elli yedi yaşlarında, otuz beşine merdiven dayamış, bir çift pastiş, bir G-string ve boynundaki muskadan başka bir şeyle süslenmemiş vücudunu gözler önüne serdi. Benden daha seksi görünüyordu.

Bir istekte bulunduktan sonra odanın içinde bir patron gibi yürüdü, kumral saçları adımlarıyla birlikte sallanıyordu. Kadının kendine güveni tamdı, belki de viskinin etkisiydi. Sonra sahneye çıkıp dansçıyı kovalarken hoparlörlerden bir şarkının derin bas sesi geldi. Direği kavrayıp ellerinden başka bir şey kullanmadan tırmandığında, bacaklarını V şeklinde uzatmış halde, mekandaki tüm gözler ona döndü.

"Rusty?" Kendi kendime söyledim.

Bacaklarını direğin etrafına doladı ve aşağıya doğru döndü, dört inçlik stilettolarının üzerine inerken tek eliyle bir dönüş yaptı. Sonra direğe yaslandı ve sırtını dikleştirerek bir yılan gibi aşağıya doğru kayd.

Candy tılsımına uzanıp onu ritme göre okşarken müzik hipnotize edici bir hal aldı. Herkes sahneye odaklanırken kulüpteki konuşmalar kesildi. Candy safiri okşamaya devam edip havaya büyü salarken odadaki atmosferin değiştiğini hissedebiliyordum. İnsanlar yaklaşmaya devam ediyor, onun hareketleriyle birlikte dönüyorlardı. Ben de kendi kalçalarımı oynatmaya başladım ama neden orada olduğumuzu unutmadan önce vazgeçtim.

Odanın arka tarafındaki bir vampir ona doğru yürüdü. Birasını bitirdi ve boş şişeyi sahneye bırakarak Candy'nin G-string'ine uzandı.

Uzun bacaklarını açarak adamın ulaşamayacağı bir yere çıktı ve ona uyarıcı bir bakış attı. Adam bunu görmezden gelip sahneye tırmandığında, kadın

kasığına vurdu ve onu yuvarlanmaya gönderdi.

Müzik aniden durdu. Candy tılsımını sıkıca kavrarken gözleri odayı tarıyor, başka birinin harekete geçmesini bekliyordu.

"Dans etmeye devam et büyükanne!" diye bağırdı biri arkadan.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım, bir bar kavgasının yaklaştığını hissediyordum, ki tam da istediğimiz şey buydu. Sadece bunu iyi değerlendirmemiz gerekiyordu.

Candy'nin yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı ve parmağını heckler'a doğru salladı. Adam sahneye doğru yürüdüğünde, Candy ayaklarının yanındaki boş bira şişesini kaptı ve adamın kafasında kırdı. "Sana büyükanne vereceğim, ufaklık." Adam darbeyi savuşturmaya çalışırken, kadın bir tekme savurdu ve ince topuğunu adamın göğsüne sapladı.

Vampir yere düştü ve göğüs kafesindeki deliğe baktı, dişleri aşağı inerken tekrar ona baktı. "Seninle biraz zaman geçireceğim, sürtük!" Ayağa kalkarken yüzü dondu kaldı. Siyah kalbinin tam ortasındaki yaraya tekrar baktı ve titremeye başladı.

Candy sahnenin kenarına kadar yürüdü ve ona baktı. "Vintage tahta stilettolar, bebeğim. Bu *kaltak* hazırlıklı geliyor."

Vücudu şiddetle sarsılmaya başladı ve aniden topraktan bir duvar gibi parçalanmaya başladı. Her şey bittiğinde, yerde bir kül yığınının başka bir şey değildi.

Büyü bozuldu ve odadaki her vampir Candy'ye hırlamaya başladı.

Sahnedan atladı ve bana doğru koştu. "Planı hızlandırma vakti geldi."

Amaç Candy ve benim bir sürü vampir öldürmemiz değildi. Sadece Victor Steele'in adamlarını o bodrumdan çıkarmamız gerekiyordu. Sonra da gerçek havai fişekler başlamadan önce ikimizin oradan ayrılma vakti gelecekti. Ama biz dikkatlerini dağıtırken birkaç kayıp olursa, öyle olsun.

"O ormanda neler olduğunu hatırla," dedi. "Orada ne olduğunu bilmediğini sanıyordum?"

"Bilmiyorum, ama iyi bir fikrim var."

Odadaki vampirler aç görünüyordu. Hızlı bir şeyler yapmazsak birkaç saniye içinde öğle yemeği olacaktık.

Candy odanın karşısındaki sahneye baktı. "Şu şeye odaklan."

Bakışlarını takip ettim. "Sonra ne olacak?"

"O zaman her şeyini ver."

Kalabalık bize doğru hareketlenmeye başladı ve parmağımdaki yüzük alev alev yandı. Candy ona baktı ve sonra tılsımını sıkıca kavrayarak önünde tuttu. Ondan bir ışık huzmesi fırladı ve sahneye vurdu.

"Odaklan, Charley!"

Titremeye başladıklarında kollarımı kaldırdım. Işık kollarımın üzerinden ellerime doğru ilerledi ve ormanda gördüğüm mavi sisin aynısını yarattı. Avuçlarımda toplandığında, bir küre oluşturmak için onları bir araya getirdim. Sonra parmaklarımı açarak onu serbest bıraktım. Büyü odanın her tarafına yayılıp tılsımdan gelen ışıkla kesişirken içimden bir enerji dalgası aktı. Yuvarlak sahne bir parıltıyla aydınlandı ve yan dönerek kalabalığa çarpmadan önce bir madeni para gibi döndü.

Bir an için ışığın parlaklığından kör oldum. Işık kaybolduğunda, bir kavga çıktığını gördüm. Mobilyalar havada uçuşuyordu.

Bir grup sarhoş vampirin öngörülebilirliğini asla hafife almayın.

Gözlerim odanın karşısındaki barmene kaydı. Telefonunu kulağına dayamıştı. Candy'ye, "Vampirler her an bodrumdan çıkabilir," dedim.

"O zaman hâlâ yapabiliyorken gitme vaktimiz geldi." Fedai'ye başıyla işaret etti. Odaanın diğer ucunda, giriş kapısını ardına kadar açık bırakmıştı.

Duvara yakın durduk ve kargaşanın etrafından dolanarak ön kapıya doğru ilerledik. Özgürlüğe giden yolun yarısında, Steele'in vampirleri koridordan aşağı koşarken kıyamet koptu. En az bir düzine saydım, ki bunun aşağıdaki rekabeti azaltmaya yetmesi için dua ettim ve Ian ile sürünün içeri girmesi için mesaj gönderdim.

Candy kapıdan sıvıştı, ama ben onu takip etmek üzereyken biri beni arkamdan yakaladı ve kalabalığın içine fırlattı. Yere sertçe çarptım. Kafamı kaldırdığımda barmen bana sırtıyordu. Bileğime uzandı ve beni kendisine doğru sürüklemeye başladı ama başka bir vampir ona çarptı ve onu duvara yapıştırdı.

Yumruklardan kaçarak ayağa kalkmaya çalışırken karnıma bir tekme yedim. Nefesim kesilmiş bir halde yere düştüm ve nefes almakta zorlandım. Bir vampir üzerimde durmuş, ağır çizmeleriyle üzerime binmiş ve dişlerini yalıyordu. Ve sonra onu hissettim. İçimde sürünen bir şeyin o mide bulandırıcı hissini. Birden irkildim ve ağzımdan duman gibi mavi bir ışık süzüldü. Bacaklarının etrafında yılan gibi kıvrıldı, vücuduna doğru ilerledikçe koyulaştı ve gövdesini sardı.

Tökezleyerek geri çekildi ve siyah sisi pençeledi. "Alın şunu üzerimden!"

Görüşümü kontrol etmek için birkaç kez göz kırptım ama bir şey göremiyordum. Sis katılaşmış, yerini örümceğe bırakmıştı. Kafasına doğru süründü ve yüzünü yutarak bana kaçma şansı verdi.

Ayağa kalktıktan sonra çıkışa baktım ama kapalıydı. Koridor tek çıkış yoluydu. Temizdi, bu yüzden sonuna kadar koştum ve arkamda kimsenin olmadığından emin olmak için geriye bakarak bodrum kapısını açtım. Merdivenlerden inerken aşağıdan aynı yoğun müzik geliyordu ve uzun koridorun sonunda gerçekleşen savaşı duyabiliyordum.

Sonuna geldiğimde ne yapacağımı bilemeden yavaşça uzun odalardan aşağıya doğru ilerledim. Sağ tarafımda, o gece daha önce duyduğum ağlama sesini duydum. Odaya girdim ve kadın vampirin hâlâ o kafeste kilitli olduğunu gördüm. Ellerini serbest bırakmayı başarmış ve ağzındaki tıkaçı çıkarmıştı. Parmaklıkları takırdatmaya ve yardım için yalvarmaya başladığında, onu susturmak için parmağımı dudaklarına götürdüm.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kafese doğru yürüdüm, bazı temel kurallar belirleyene kadar yaklaşmamaya dikkat ettim. "Seni oradan çıkaracağım ama beni dinlemek zorundasın."

Gözlerinde ihtiyat vardı. "Tamam." "Adın ne senin?"

"Maggie."

"Maggie, şu sesi duyuyor musun?" Bir süre dinledi. "Öyle mi?"

"Yan odada bir kuşatma gerçekleşiyor." Bunu tarif edecek başka bir kelime bulamadım. "Arkadaşlarım seni o kafese koyan vampiri öldürmek üzere."

Dişleri içeri girip çıkarken yüzü buz gibi oldu. "Güzel! Ama önce ondan bir ısırık almak istiyorum!"

"Bunun için sıraya girmen gerekecek." Onun önünde Victor Steele'i vurmak isteyen en az üç ya da dört kişi sayabilirdim, ben de dahil. "Demek istediğim, bu iş bitene kadar ortalıkta görünmemelisin. Dışarı çıkmaya izin vereceğim ama ben seni almaya gelene kadar bu odada kalmalısın."

Gözleri panikle doldu. "Hayır!"

"Başka seçeneğin yok." Kafesin kilidine baktım. "Anahtarın nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Kapıyı işaret etti. "İşte orada."

Anahtar yanındaki kancada asılıydı. Anahtarı aldıktan sonra kafesin kilidini açtım ve kapıyı çektim. "Şansını deneyebilir ve üst kattaki kulüpten dışarı çıkmayı deneyebilirsin. Bunu tavsiye etmem, ama bu senin boynun."

Koridora geri döndüm ve koridordan aşağı inerken diğer odaları kontrol ettim. Kafeslere kilitlenmiş iki kadın daha buldum ve ilk odada olduğu gibi kafeslerin anahtarları kapıların yanında asılıydı.

Victor Steele'le yüz yüze geldiğimiz ana bodrumun kapısından önce solda bir oda daha vardı. O gece içeri bakmamıştım çünkü kapı kapalıydı. Kapıyı açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Ama bir şey duydum ve ışık düğmesini aradım. Oda aydınlandığında nefesimi kesmek zorunda kaldım. Duvara zincirlenmiş, el ve ayak bileklerinde ağır çelik prangalar olan bir adam vardı. Çenesini göğsüne bastırdığı için başı ölü gibi sarkıyordu ve alnındaki kanı görebiliyordum.

Kıpırdandı ve gözleri açıldığında başını hafifçe kaldırdı. "Charley?"

"Mag? Ne oldu sana?" Kelepçelerin anahtarının bir kancada asılı olup olmadığını görmek için kapıya baktım, ama değildi.

Ağzından kan tükürdü ve bağları çekiştirdi. "Bunları üzerimden çıkarmalısın." Onları tekrar çekiştirdiğinde, bileklerini kestiler. "O bodrumun diğer tarafında. Koridorun sonundaki kapının ardında."

"Kim?"

"Tucker!"

Bu teorimizi yerle bir etti. "Sanırım Victor Steele için çalışmıyorsun."

Başını eğdi. "Öyle mi görünüyor? Vampirleri onun dairesine girip ikimizi de götürdüler."

Dog haklıydı. Mag kaybolduğunda onunlaydı. Sadece düşündüğümüz sebeplerden dolayı değildi. "O prangalardan kurtulamaz mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Boynumdaki şu şeyi görüyor musun?"

"Kolye mi?" Mag mücevher takan bir tipe benzemiyordu ama öyle görünüyordu.

"Bu bir Lycan kovucu. Pis büyü." Acı acı güldü. "Kendi kurdumu bile çağıramıyorum."

Böyle bir şeyi hiç duymamıştım ama ondan alacaktım.

Zincire uzandığımda "Yapma!" diye homurdandı ama artık çok geçti. Hınzırca bir sarsıntı yaşadım ve duvara doğru uçtum.

"An-!" Acıdan yüzüm buruşarak yere düştüm. Ama yumruğumu sıkığımda acı azaldı ve avucumdan bir ışık parladı.

"Seni uyarmıştım." Kelepçelerden birini tekrar çekiştirdi. "Bunu kendim yapmak zorundayım ama bir elimi serbest bırakmam gerek."

Ayağa kalktım ve bağları incelemek için geri döndüm. Onları duvara bağlayan zincirler sadece birkaç santim uzunluğundaydı, bu yüzden hata için çok az yer vardı. "Ne kadar acıya dayanabilirsin?" Bileklerimdeki prangalardan birini kırabileceğimden emindim ama canım yanacaktı.

Parlayan elime baktı. "Gerçekten Delia gibisin." Sonra gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Yap, ama beni öldürmemeye çalış."

Elimden geleni yapardım. Yer değiştirir değiştirmez elinin yeni gibi olacağını düşündüm.

"Başını diğer tarafa çevirmek isteyebilirsin." Geri teperse onu kör etmenin anlamı yoktu.

Yüzük parlarken kendini destekledi. Parıltı yoğunlaştı ama bu sefer sadece sağ elime aktı. Sol elim işe yaramadı. "Burada doğaçlama yapmam gerekecek."

"Sadece yap!"

Kelepçeye uzandım ama dokunamadan durdum. Mavi ışık metale doğru uzandı ve kızgın erimiş çelik olana kadar ısınmasına neden oldu.

Kelepçe erimeye başladığında Mag dişlerini sıkı ve bileği tuttuğunda bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bir an sonra kolu duvardan ayrılarak zinciri boynundan koparmasına izin verdi.

Kurda dönüşüp dışarı koşarken bir uluma odayı doldurdu.

"Bekle!" Bağırdım.

Kurt koridorun sonundaki kapıya çarptı. Kapı dayanmış, o da tekrar saldırmış. Bu sefer kapı kırıldı. Uzun koridorun yarısına kadar geri çekildi ve tüm gücüyle kapıya üçüncü kez vurarak menteşelerini kırdı.

Peşinden odaya koştum ve hâlâ hareket eden bir cesedin üzerine bastım. Bir vampir. Bacaklarımı tuttuğunda tökezleyerek uzaklaştım.

Odanın arka tarafında bir vampirle dövüşen başka bir kurt gördüğümde Mag ikinci kapıdan geçerek gözden kayboldu. Bu Dog'du. Beni görünce başını kaldırdı ve vampir dişlerini bacağına geçirdi. Köpek uludu

ve onu boynundan yakaladı, çenesini daha da sıkarken onu salladı. Vampirin kafası acayip bir şekilde büküldü ve sonunda koptu.

Köpek yer değiştirdi ve hırladı, "Defol buradan, Charley!" Kurt bir an sonra başka bir vampir ona doğru hamle yaptığında yeniden ortaya çıktı.

Dışarı koşmak için döndüm ama barmen kapıdan içeri girince durdum. Bana doğru yaklaşmakta acele etmedi, gülümserken yılan dövmesinin çeneleri yüzünün etrafını sarmış gibiydi.

Hızını artırdığında, ona bir enerji topu fırlattım. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Sadece bir reflekti. Göğsünün tam ortasına isabet etti, vücudu ışığı emdi. Bir an sonra gövdesi aydınlandı. Işık uzuvları boyunca ilerlerken piç kurusu sarsıldı. Kafasına ulaştığında, yemek sonrası nanesi gibi parçalanmaya başladı.

Tam arkamı dönüp kavgaya dahil olmak üzereydim ki biri beni arkamdan yakaladı ve kollarım iki yanımda kenetlenmiş halde beni sıkıca kavradı. Bir ses kulağıma fısıldarken bir bıçağın soğuk hissi boğazıma bastırdı, "Oyunumuzdan zevk aldım, Charley. Seni öldürmek bana acı verir." Victor Steele yanağını yanağıma dayadı ve kokumu içine çekti. "Bizim için çok ilginç planlarım vardı."

Köpek yer değiştirdi ve bize doğru geldi, vampire kafasını koparmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Ama kurdun bir adım daha atarsa boğazını keserim." Bıçak derimin derinliklerine doğru bastırdı, sadece bahisleri yükseltmek için yeterli.

İrkildim ama karşı koymaya cesaret edemedim.

Çatışma durdu ve oda sessizliğe gömüldü. Steele'in vampirleri öne çıktı ve önünde bir sıra oluşturdu.

Ian bitişik odadan çıktı ve Dog'un yanında durdu. İkisi sessiz bir konuşma yaptı ve sonra Ian Steele'e hitap etmeden önce gözlerini bir an benimkilere dikti. "Peki, bunu nasıl sonlandıracağız?"

Arkamızdaki kapıdan gelen ayak seslerini ve belirgin bir klik sesini duydum. Bir silahın horozu. Vampir beni yavaşça kendi etrafında döndürürken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Steele kısık bir kahkaha attı. "Çürümüş bir koku aldığımı sandım."

Samuel'in tabancası yapımcısının yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. "Senin gibi bir çöpün bilmesi gerekir." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı, sonra tekrar Steele'inkilere kaydı. "Onu bırakırsan seni hemen öldürürüm."

"Kendi yaratıcısını avlayan bir avcı. Ne kadar eğlenceli."

Samuel'in gözleri neredeyse kararmıştı. Nefretle doluydu. Nefretle.

"Beni silahla ya da silahsız öldüremeyeceğini biliyorsun," dedi Steele. "Öyleyse bana katıl. Charley'ye bu kadar düşkün olduğun için onu seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Bir gülümseme Samuel'in ağzının kenarlarını zorlukla kaldırdı. "Charley'den hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama seni öldürebileceğim konusunda yanılıyorsun. Aslında, ölümlülüğümü alıp beni ölüme terk ettiğin gecedan beri bunun hayalini kuruyorum, işte bu yüzden seni gerçekten öldürebilirim. Benim üzerimdeki kontrolünden vazgeçtin." Gülümsemesi kayboldu. "O zamandan beri her gece kafanın patladığını görmeyi hayal ediyorum."

"Doğru. Seni öylece ölüme terk etmemeliydim." Steele bıçağı boynuma daha derinden saplayarak tekrar irkilmeme neden oldu. "Kalbini söküp yemeliydim!"

Samuel kaşlarını kaldırdı. "Evet, öyle yapmalıydın."

Silah ateş aldı ve Victor Steele'in gözlerinin arasına bir mermi gönderdi. Bıçağı bıraktı ve beni serbest bıraktı, geri çekilip yere bakarken yüzü şoktan bir kanvasa dönüşmüştü. Göğsünün ortasından bir ışık parlaması yayılırken derisi yarı saydam hale geldi. Gözeneklerinden yayıldı ve vücudunun her deliğinden fışkırdı. Bir güneş patlaması gibi.

Samuel elimi tuttu. "Geri çekilmeliyiz."

Bir an sonra Victor Steele patladı. Dönüp yüzümü kapattım ve önümüzdeki haftayı saçımdan vampir bağırsağı parçaları çıkararak geçirmemeyi umdum. Sonra tekrar Samuel'e baktım. "Güneş ışığı kurşunu mu?"

Yüzünde hiç memnuniyet ifadesi yoktu. Sadece kesin bir hava vardı. "Bunu onun için saklıyordum."

Yere bir şeyin çarptığını duyunca döndüm. Odadaki vampirlerin yarısı sinek gibi düşüyordu. Ufalanıyor ve küle dönüşüyorlardı. Victor Steele'in soyu ölüyordu. Onları asla serbest bırakmamış, kaderlerini mühürlemişti. Ama bu beni şaşırtmadı. Steele gibi bir vampir insanları kontrol ederek büyürdü.

Tucker koşarak odanın arka tarafındaki kapıdan girdi ve yerdeki dağınıklığa baktı. "Ölmüş mü?"

"O ölmekten de beter," dedim. "Artık Kral için endişelenmene gerek yok."

Dog, Mag'in kapının yanında durup onu izlediğini gördü.

"Konuşmamız gerek." Mag başını salladı. "Yarın. Tucker'ı eve götürmem gerek."

Odaya bir göz attım. "Ian nereye gitti?"

Tam bunu söylediğim sırada İrina ile birlikte diğer odadan çıktı ve doğruca koridora açılan kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Ona sordum.

"Reaperstown'da patronun kim olduğunu netleştirmek için."

İçimden bir ses Canavar'ın hafta sonuna kadar yeni sahiplerinin olacağını söylüyordu.

Tam çıkmak üzereydik ki odanın bir yerinden gelen sesler duydum. Mızızlanma. "Bu da ne?"

Loki başıyla köşeyi işaret etti. "Şuradaki melez."

Ona doğru yürüdüğümde Diablo bir masanın altına sinmiş, kocaman pençeleri titriyordu. "Ona ne yaptın?"

Loki omuz silkti. "Hiçbir şey." Kurt gözlerini köpeğe dikti ve hırladı. "Sanırım görüldüğü kadar vahşi değil."

Eğildim ve pişman olmayacağımı umarak elimi yavaşça köpeğe doğru uzattım. Zavallı şey irkildi, yakut gözleri siyaha döndü. Sonunda cesaretini toplayıp elimi kokladı ve parmaklarımı yaladı. Onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değildim ama bir yolunu bulacaktım. "Onu burada öylece bırakamayız. O vampirler muhtemelen onu yiyecektir."

Dog başını salladı ve inledi. "Lanet olsun. Tasmaşı olan var mı?"

OceanofPDF.com

THIRTY-ONE

Uyandım ve Samuel'e uzandım, hafif serin tenini elimde hissettim. Hâlâ oradaydı. Hepsi bir rüya değildi.

Yuvarlandı ve bana baktı. "Günaydın." Beni öptüğünde, son birkaç günün kâbusu kaybolurken yatağın içinde eridim.

Bana bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. "Seninle uyanmayı seviyorum."

Ama aslında sabah değildi. Bütün gün yatakta kalmıştık. Çok yorgundum ve biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı ve Samuel de bunu benimle geçirmekten çok mutluydu. Sadece birkaç ayarlama yapmamız gerekiyordu.

Oda karanlıktı. Evdeki tüm perde ve jaluzileri kapatmıştık. Tek bir güneş ışığının bile içeri girmediğinden emin olmak için yatak odasının penceresine bir battaniye bile tutturmuşum. Alışveriş listemde birkaç çift karartma perdesi vardı.

Sırt üstü yuvarlandığında yüzümü ona döndüm. "Victor Steele'i öldürdüğünü öğrendiğinde patronunla başın derde girecek mi?" Vampiri onu kiralayan adama teslim etmesi gerekiyordu, öldürmesi değil. "Muhtemelen ödül parasını geri isteyecektir."

Samuel elini başının arkasına sıkıştırdı ve diğer eliyle yanağımı okşadı. "Alabilir. Bu hiçbir zaman parayla ilgili olmadı zaten."

Merak ettiğim başka bir şey daha vardı. "Dün gece beni nerede bulacağını nasıl bildin?" Onun görebileceği kadar karanlık olduğunda ben çoktan gitmişim.

ve ekmek kırıntıları bırakmış gibi değildim.

Eli uyluğumda gezindi, beni ısırıldığı yeri okşadı. "Benim kanım senin içinde Charley, seninki de benim içimde. Seni hissedebiliyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "O zaman neden seni hissedemiyorum?" "Çünkü sen bir vampir değilsin."

"Doğru."

Kaşlarım çatılıp gözlerimi kaçırdığımda çeneme uzanıp yüzümü tekrar kendisine çevirdi. "Sorun nedir?"

"Ian beni hissedebilecek mi?" Onun kanından sadece küçük bir miktar yutmuştum ama o vampirin beni takip edebileceğini düşünmek bile beni geriyordu.

"Muhtemelen, ama içinde benim kanım varken, onunki çabucak yoluna girecektir." Mavi gözleri karardı. "Bundan emin olacağım. Aslında, muhtemelen sana daha fazlasını vermeliyim."

"Uh... belki sonra." Bu gece hâlâ çalışmam gerekiyordu ve Samuel'in kanı sarhoş ediciydi.

Samuel'in beni içinde hissedebilmesi fikri hoşuma gidiyordu ama bağımsızlığımı da seviyordum. Belki de her zaman bulunmak istemiyordum. Özellikle de Ian Masterson tarafından.

Yüzümdeki ifadeyi görünce ayağa kalktı. "Bunu görmezden gelemem Charley, ama bana ihtiyacın olmadığı sürece hayatına müdahale etmeyeceğime söz veriyorum." Rahatlamış gözleri daha da yoğunlaştı. "Dün öğleden sonra olduğu gibi. Sana neler oluyordu? Cidden garip titreşimler alıyordum."

Demek bu yüzden telefonumu patlatıyordu. Sanırım bir vampir bile Squad'ın çarpık dünyasının içini göremiyordu. Ve bu iyi bir şeydi. Samuel o yaratığın bana saldırdığını görseydi neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordum. Güpegündüz beni bulmaya çalışırken kendini öldürtebilirdi.

"Sana sonra anlatırım. Saat kaç?" Telefonunu kontrol etti. "Neredeyse yedi buçuk."

"Yedi buçuk!" Pencereye baktım. Battaniyenin kenarlarındaki güneşin soluk ışıltısı kaybolmuştu. Dışarısı karanlıktı. "Stag'a gitmem gerek." Dog'un şimdiye kadar beni aramamış olmasına şaşırıyordum. Samuel'le birlikte olduğumu biliyordu ve muhtemelen evde kalıp iyi bir gece geçireceğimi umuyordu. Ama yeterince uzun süredir yataktaydım.

Ayağa kalkarken yerdeki bir şeye takıldım. Diablo havladı ve sıçradı. O sabah pastırma ve yumurta yedirdikten sonra onu oturma odasında bırakmıştım ama sanırım benim kokumu alabileceği yatak odamı tercih etmişti. Zavallı şeyi suçlayamazdım. Dünyası alt üst olmuştu ve elinde kalan tek şey bendim. Samuel ve ben yatak odasına çekilene kadar gecenin yarısında bana tutkal gibi yapışmıştı.

"Onu dışarı çıkarmak isteyebilirsiniz," dedi Samuel.

Sabahtan beri onu gezdirmemiştım ve dışarı çıktığımda oturma odasının zemininde bir hediye bulmamayı umuyordum.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Kulakları dikildi. "O zaman gidelim." Dün gece Diablo'nun kamyonetimden atladığını gördükten sonra, Rex muhtemelen temelli gitmişti.

Samuel yataktan kalkıp bana doğru gelirken köpek hırladı. "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

Omuz silktim. "Sanırım sadece korumacı davranıyor." Ne de olsa onun kurtarıcısıydım. "Merak etme. Uzun süre kalmayacak." İhtiyacım olan son şey bir köpekti ve Beau yıllardır bir köpek almaktan bahsediyordu. Ve büyük bir tane istiyordu. Bende onun için büyük bir tane vardı. "Beau'yla onu alması için konuşacağım."

Samuel alay etti. "Beau mu? Adam daha çocuk. Bununla nasıl ilgilenecek?" Yanımda duran devasa köpeği başıyla işaret etti. "O şeyin ne olduğundan bile emin değiliz."

Beau bazen olgunlaşmıyordu ama kirasını ödeyecek ve kendi çamaşırlarını yıkayacak kadar sorumluluk sahibiydi. Ve büyük bir bahçesi vardı. "Biraz sıradışı olabilir ama yine de bir köpek. Bence mükemmel bir eşleşme."

Yatak odasından çıkarken köpeğe beni takip etmesini söylememe gerek kalmadı. Yine bana yapışmıştı. Ama verandaya çıktığımda, onun benden aldığı kadar ben de yanımdaki o "hırçın" köpekten rahatlık aldım. Dışarısı karanlıktı ve hafif endişe hâlâ devam ediyordu. Victor Steele ölmüştü ama evimden her çıktığımda üzerimde bir tehdidin belirlediği hissinden kurtulmamın biraz zaman alacağını tahmin ediyordum.

Birkaç dakika sonra içeri girdiğimizde Samuel ceketini giyiyordu.

"Gidiyor musun?"

"Birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

Yani işverenini araması gerekiyordu, diye düşündüm. "İşin bitince Stag'a uğrar mısın?"

Çıkarken beni öptü. "Beni durdurmaya çalış."

Samuel gittikten sonra Diablo için bir şeyler pişirmek ve su kabını doldurmak için mutfığa gittim. Köpeği barda Beau'nun önüne atmak yerine, önce onu evlat edinme konusunu açmaya niyetliydim. Eve dönerken biraz köpek maması alacaktım.

"Buna alışma," dedim, Stag'a gitmeden önce ona omlet yapmak için buzdolabından bir kutu yumurta çıkarırken. "Burası Club Med değil."

* * *

Stag'a girdiğimde Köpek sipariş penceresinden bana sırtıtarak baktı.

Bara doğru yürürken ona "Bana öyle bakma," dedim. Daha geniş sırtıttı. "Senin şu vampir nasıl?"

Son yirmi dört saatin hatırası yüzünden kendi gülümsememe engel olamadım. Çoğunu yatakta geçirmiştım. "Kim? Samuel mi?" Lucy bile bana bakıyordu.

Dün gece Beast'ten çıkarken Tucker'a bu gece izin yapmasını söylemişim. Yaşadıklarından sonra biraz iyileşmeye ihtiyacı vardı. Mag'in ona yardım ettiğinden emindim.

Lafı açılmışken.

Pencereden Dog'a baktım. "Mag ile işleri yoluna koydun mu?"

Homurdandı. "Konuşuyoruz."

Bunu duymak güzeldi çünkü kurtlar çiftleşme alışkanlıklarıyla ün salmışlardı. Magnus Ryan'ın bir yere gitmeyeceğini hissediyordum. Dün gece Tucker'a öyle bir bakıyordu ki, kızın suyun üzerinde yürüdüğünü düşünebilirdiniz. Ona kendi kızıymış gibi bakıyordu.

Candy yüzünde bir sırıtışla Stag'a girdi ve barda bir sandalyeye oturdu. "İyi dinlendin mi?" Bir şişe viskiyi işaret etti. "Ondan bir bardak alacağım."

Lucy ona bir içki doldurdu ve şişeyi önüne koydu. Bir müşterinin diğer taraftan kendisine el sallamasına rağmen oyalandı.

"Neden herkes benim aşk hayatımla bu kadar ilgileniyor?" Yine de değişiklik olsun diye bir aşk hayatımın olması güzeldi.

Samuel biraz sonra ön kapıdan içeri girdiğinde içimde bir kıpırtı hissettim.

Yanımıza geldiğinde "Çok hızlıydı," dedim.

"Sadece yapmam gereken bir telefon görüşmesiydi." Başıyla viski şişesini işaret etti. "Onlardan bir tane alayım, lütfen."

Lucy'den önce şişeyi kaptım. "Git müşterinle ilgilen. Beau nerede?" O uzaklaşırken söyledim. "Arka tarafta.

Bir süredir orada."

Cuma gecesi idi, o yüzden barın arkasında olması gerekiyordu.

Candy'ye içkisini doldurduktan sonra onu bulmaya gittim. Sadece öne gelmesini söylemek için değil, aynı zamanda köpekten bahsetmek için. Arka odaya gittiğimde, karanlıkta yerde oturuyordu.

"Neler oluyor?" Gözlerine bakabilmek için ışıkları açtım. "Tanrım, Beau!"

Geri çekildi ve duvara çarptı, ona doğru yürüdüğümde beni durdurmak için ellerini kaldırdı. "Geri çekil, Charley. Ben tehlikeliyim."

Göz bebekleri yarıklara dönüşmüştü. Bir kedinin gözleri gibi. Ve yine burbonun o tonundaydılar. Ama ensemdeki tüyleri diken diken eden asıl şey teninin rengiydi. Şaşırtıcı derecede solgundu.

O elini çekmeden ben elini tuttum. Teni sıcaktı ama ince ve kırılgan bir his veriyordu. "Ne oldu Beau?"

Yüzü buruştu. "Sana söyledim! Ben bir vampirim!"

Samuel kapıyı yavaşça iterek açıp odaya girdiğinde kapının menteşeleri gıcırdadı. Beau'ya doğru yürüdü ve kalçalarının üzerine çökerek başını eğip gözlerini inceledi. "Isırıldın mı?"

Samuel'e hapisane hücrelerinde Beau'ya ne olduğunu anlatmamıştım.

Beau gergin bir gülümsemeyle ona baktı. "Yardım edebilir misin? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Samuel doğruldu. Yüzündeki ifadenin endişe mi yoksa şaşkınlık mı olduğunu söylemek zordu. "Bunu sana kim yaptı?"

"Victor Steele'di," dedim.

"Steele mi? Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç gece önce. Beau'nun hücrelerine girdi ve ona saldırdı. Bu benim için bir uyarıydı."

"Neden bana söylemedin?" Samuel'in sesinde hafif bir öfke vardı.

Bir adım geri attım. "İhtiyacım olduğunu düşünmedim." Vampirler her zaman insanları ısırır ve hiçbir şey olmazdı. Farklı sebeplerden dolayı. Bazen dönüşmek için.

ama daha çok zevk için. "Geçen gece beni ısırдын ve ben vampir değilim."

Beau dehşete düşmüş görünüyordu. "Samuel'in seni ısırmasına izin mi verdin?"

Gözlerimi Samuel'inkilerden ayırmadan, "Boş ver," dedim ona. Suçlayıcı ses tonundan dolayı ben de biraz sinirlenmeye başlamıştım. "Olaydan hemen sonra onu Patrick'e götürdüm ve o da Beau'da bir sorun olduğunu düşünmedi. Ve güneş ışığı onu etkiliyor gibi görünmüyor." Gerçi son zamanlarda buna karşı hassaslaşmıştı.

Samuel düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Victor Steele olduğundan emin misin?"

"Elbette eminim. Neden?" Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Victor Steele'in tüm soyu öldü. Biz onu öldürdükten hemen sonra ölmeye başladılar."

Beau'nun nefesi kesildi. "Ölü mü? Sen neden bahsediyorsun?"

"Değişim şimdiye kadar gerçekleşmiş olmalıydı." Samuel tekrar Beau'ya baktı. "Ve ölmüş olması gerekirdi."

"Bir dakika. Beau'nun bir vampir *olduğunu* mu söylüyorsun?"

"Ortada bir yerde sıkışıp kalmış gibi görünüyor diyorum." Beau'ya teselli edici bir gülümseme verdi. "Bence Beau bir buçukluk."

"Buçukluk nedir?" Bilmek istediğimden emin değildim.

"Yarı vampir yarı... başka bir şey."

Başım şaşkınlıkla sallandı. "Başka bir şey ne?"

Samuel'in kaşları çatıldı. "Bilmiyorum ama hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni bu."

Köpek elinde bir çöp torbasıyla odaya girdi. "Vampir müdahalenizi böldüğüm için özür dilerim. Bunu dışarı çıkarmam gerek." Arka kapıya doğru giderken Beau'ya baktı. "Sana ne oldu böyle?"

İçimi çektim. "Bunu çöpe attıktan sonra sana anlatırım." Çanta kokmaya başlamıştı.

Köpek içeri girdiğinde elinde bir kutu vardı. "Nedir o?" Dedim.

Masanın üzerine fırlattı. "Bilmiyorum. En alt basamaktaydı."

Elime aldığımda içimi garip bir his kapladı. Ambalaj bandıyla kapatılmıştı ama üzerinde bir etiket yoktu. "Bu benim barım, yani sanırım benim için." Çekmecedan bir bıçak aldım ve bandı kestim. Kapağı açtığımda tökezleyerek geri çekildim ve neredeyse bir sandalyenin üzerine düşüyordum.

Köpek bakmak için masadan kutuyu aldı. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sonra elini içine soktu.

Sonunda onu çıkardığında, öğürmek istedim. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Bu bir kalp," dedi Samuel, Dog'un elinde duran organa daha yakından bakarak. "Ve bir insandan gelmiş."

* * *

Crimson'a yeni canavarlar gelirken Charley arkadaşlarını koruyabilecek mi?

Luanne Bennett'in e-posta listesine **kaydolun** ve yeni kitaplardan ilk siz

haberdar olun

Charley Underwood serisinin yeni kitabı.

Buradan kaydolun!

OceanofPDF.com

HEAR MORE FROM LUANNE

Luanne'nin son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan [kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

OceanofPDF.com

BOOKS BY LUANNE BENNETT

CHARLEY UNDERWOOD SERISI

[*Kan Tutkusu Blues*](#)

[*Kan Tutkusu*](#)

[*Isırıkları*](#)

FITHEACH ÜÇLEMESİ

[*Tılsım Hırsızı Kan*](#)

[*Hırsızı*](#)

[*Kader Hırsızı*](#)

KATIE BISHOP SERISI

[*Kemiklerin Kavşağı*](#)

[*Blackthorn Korusu*](#)

[*Shifter's Moon*](#)

[*Karanlık B  b  l*](#)

[*Bayou Kings*](#)

[*Kraliçeyi B  y  le*](#)

[*Kirli Cadı*](#)

[*En Karanlık Baba*](#)

WINTERBORNE EVİ SERISI

[*Karanlık Miras*](#)

[*Vahşi Oğullar*](#)

[*Kral'ın Hesapla  ması*](#)

JESSE AMES'İN GÜNLÜKLERİ

[*Kızıl Dul*](#)

[*Gods & Savages*](#)

[*Sezonu A  ıyor*](#)

Sesli Olarak da Mevcuttur

Bloodlust Blues ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

OceanofPDF.com

A LETTER FROM LUANNE

Kan Tutkusu Isırıkları'nı okuduğunuz için teşekkürler. Charley'nin yolculuğu daha yeni başlıyor ve onun ve Crimson'ın diğer tuhaf ve sıra dışı sakinlerinin hikâyeleri devam ettikçe sizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Asla sıkıcı bir an olmayacak. Söz veriyorum!

Aşağıdaki bağlantıdan kaydolarak en son yayınlarımdan haberdar olun. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Bir yazarı desteklemenin en iyi yolu onun adını duyurmak ve kısa bir yorum bırakmaktır. Bu gerçekten bir fark yaratıyor ve her biri için minnettarım. Sadece bir ya da iki cümle yeterli.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum. Sosyal medyamdan veya web sitemden iletişime geçin. Ve beni takip etmeyi unutmayın!

www.luannebennett.com

OceanofPDF.com

BLOODLUST BLUES

OceanofPDF.com

CHARLEY UNDERWOOD BOOK 1

Crimson, Georgia'ya hoş geldiniz. Ben Charley, gönülsüz cadı ve şehirdeki en iyi barın sahibiyim.

Stag'da herkes hoş karşılanır. Vampir, **kurt ya da insan**. Sorun çıkarmadıkları sürece. Ya da arka odada ne sattığımız hakkında çok fazla soru sormadıkları sürece.

Biralar gelmeye devam ediyor ve karşılığında kasaba **sırrımı** saklıyor. Ama ölümcül vampirlerden oluşan bir çete bara geldiğinde, içki içmek istemedikleri açık. İşimi elimden almak istiyorlar. Ya da kanımı.

Ama bu bir soygundan daha fazlası. Şehrin her yerinde insanlar sinek gibi düşüyor. Kayboluyor ya da komşularına saldırıyorlar. Sanki **ele geçirilmiş** gibiler. Ve biri ya da bir şey ipleri elinde tutuyor.

Sanki yeterince sorunum yokmuş gibi, caddenin tam karşısında yeni bir restoran açıldı. Ve şehir dışından gelen **seksi** bir **vampir** korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Zaten bir sürü tehlikeli arkadaşım var... öyleyse neden onu düşünmeyi bırakamıyorum?

Bütün kasaba cehenneme gidiyor. Belki de tam anlamıyla. Ve bunu durdurmak bana kalmış gibi görünüyor.

Gece geç saatlere kadar okumanızı sağlayacak heyecan verici yeni bir seriyi keşfedin. Kalbinizi durduracak sürprizler ve aşık olacağınız bir aile

**ile bu şehir fantezisi Annabel Chase, Charlaine Harris ve Patricia Briggs
hayranları için mükemmel.**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Her zaman olduğu gibi, Second Sky ve Bookouture ekibine işlerin bu kadar sorunsuz yürümesini sağladıkları için çok teşekkür ederiz. Jack Renninson, sen sabırlı bir editörsün. Tüm kurtarmalar ve bazı noktalardaki inatçılığım katlandığın için teşekkür ederim. Kitap yazmak biraz al-ver gerektirir ve sanırım bu kitapta orta yolu bulduk. Ve Charley Underwood serisini duyurduğu için Noelle Holten'a teşekkür ederim. Yardımlarınız çok takdir edildi.

Destekleri için arkadaşlarıma ve aileme. Özellikle de liseden beri yanımda olan Sharon Marden'a. Vampirler ve cadılar ona göre değil ama bazı fikirlerim biraz uçuk kaçık olsa bile sabırla başını sallıyor ve beni destekliyor. Ama ben fantezi yazıyorum. Daha azı sıkıcı olurdu.

Ve Bear'a ve dört ayaklı grubun geri kalanına bir insanın sahip olabileceği en iyi yazma arkadaşları oldukları için. O şafak vakti seansları onlarsız çok yalnız olurdu.

OceanofPDF.com

PUBLISHING TEAM

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.**

Ses

Alba Proko
Melissa Tran
Sinead O'Connor

Ticari Lauren

Morrisette Hannah
Richmond Imogen
Allport

Kapak tasarımı

Damonza.com

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editorial

Jack Renninson
Melissa Tran

Metin Editörü

Rhian McKay

Düzeltilen

Maddy Newquist

Pazarlama

Alex Crow

Melanie Price

Occy Carr

Cíara Rosney

Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles

Stephanie Straub

Yapım Hannah

Snetsinger Mandy

Kullar

Jen Shannon

Ria Clare

Tanıtım

Kim Nash

Noelle Holten

Jess Readett

Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale

Richard King

Saidah Graham

OceanofPDF.com

Second Sky tarafından 2024 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ
Birleşik Krallık

www.secondskybooks.com Telif

Hakkı © Luanne Bennett, 2024

Luanne Bennett, bu çalışmanın yazarı olarak tanınma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz,
herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi
bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-873-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler,
işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.